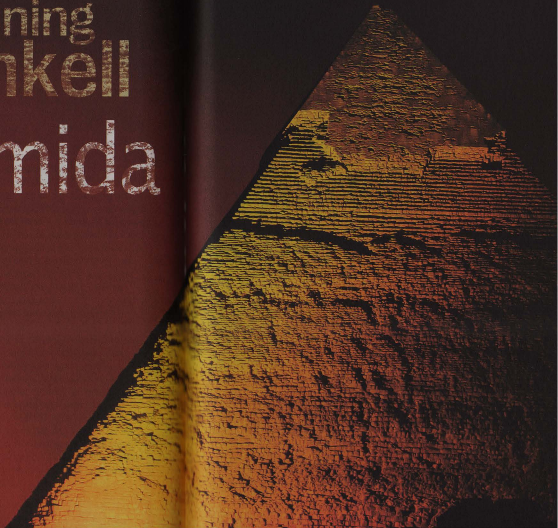
henning mankell

piramida

În lungile ture de noapte, inspectorul Kurt Wallander stă treaz și își face griji. În legătură cu bătrânul său tată, din ce în ce mai excentric, cu propria sa existență solitară și cu mariajul său eșuat. Și în legătură cu ultimul său caz: două cadavre misterioase, găsite printre rămășițele unui avion utilitar, undeva la țară, în Suedia – un avion care, din punct de vedere oficial, nici nu există. În curând se va dovedi că prăbușirea avionului are legătură cu alte două crime...
alcătuind un puzzle triplu năucitor.

PROLOG

Avionul intră în spațiul aerian suedez la mică altitudine, pe la vest de plaja Mossby. Ceața groasă ce plutea deasupra mării se subția pe măsură ce se apropiau de țărm. Contururile țărmului și primele case răzlețe păreau să se năpustească spre pilot. Dar mai făcuse această cursă de multe ori. Imediat ce trecu granița suedeză și recunoscu plaja Mossby și luminile de pe marginea șoselei spre Trelleborg, viră scurt spre nord-est și din nou spre est. Avionul, un Piper Cherokee, îl asculta. Se poziționă pe ruta plănuită cu grijă. Un coridor aerian tăia o cărare invizibilă pe deasupra zonei SkåneSkåne, unde casele erau puține și împrăștiate la distanțe mari una de alta. Abia trecuse de ora cinci în dimineața zilei de 11 decembrie 1989. Întunericul ce-l învăluia era gros, să-l tai cu cuțitul. De fiecare dată când zbura noaptea, își amintea de primii săi ani, în care fusese copilot pe o linie aeriană grecească. Transportau tutun, tot pe timp de noapte, în secret, dintr-o regiune care pe vremuri fusese Rhodezia de Sud, pe atunci aflată sub embargo politic. Asta se întâmpla prin 1966, 1967. Atunci învățase că un pilot bun era în stare să zboare și noaptea, cu un minimum de ajutor, fără să comunice deloc cu solul.

Avionul zbura acum atât de jos, încât pilotul nu mai îndrăzni să-l coboare nici un milimetru. Se întrebă dacă nu cumva aveau să rateze misiunea. Se mai întâmpla câteodată. Siguranța era pe primul plan și, în această noapte, vizibilitatea era scăzută.

Dar dintr-odată, exact înainte ca pilotul să fie obligat să ia o hotărâre, ceața se ridică. Se uită la ceas. În două minute avea să vadă luminile care marcau punctul unde trebuia să arunce încărcătura. Se întoarse și strigă spre bărbatul ce stătea pe singurul scaun lăsat la locul lui în cabină.

– Două minute!

Omul din spatele lui, camuflat în întuneric, își lumină fața cu o lanternă și făcu semn că a înțeles.

Pilotul încercă să străpungă bezna de-afară cu privirea. Mai e doar un minut, își zise el. Și exact atunci, zări reflectoarele ce marcau un pătrat cu latura de două sute de metri. Își strigă partenerul și-i spuse să fie atent. Apoi se pregăti să vireze spre stânga și se apropie de perimetrul luminat dinspre vest. Simți vântul cel rece și tremurul ușor al fuzelajului, când omul din spatele lui deschise ușa cabinei. Apucă maneta ce arunca străluciri roșietice în spatele cabinei. Reduse viteza cât de mult putu, apoi trase de manetă; lumina se schimbă în verde și știu atunci că tipul din spate împingea afară containerul cauciucat. Vântul rece încetă imediat ce ușa se închise. În acel moment, pilotul schimbase deja cursul spre sud-est. Își zâmbi mulțumit. Pachetul aterizase undeva, între cele patru reflectoare. Cineva era acolo să-l ridice. Luminile aveau să fie stinse, iar reflectoarele încărcate într-un camion. Pe urmă, bezna ar fi redevenit de nepătruns, ca înainte. O operațiune perfectă, își spuse el. A nouăsprezecea la rând.

Se uită la ceas. În nouă minute va depăși linia coastei și va ieși din Suedia. La ora opt, o să aterizeze pe pista privată de lângă Kiel, apoi o să se urce în mașină și o va lua spre casa lui din Hamburg.

Avionul se zgudui o dată. Apoi, încă o dată. Pilotul își verifică tabloul de bord. Totul părea normal. Vântul ce sufla din față nu era foarte puternic și nici turbulențe nu păreau să se ivească în cale. Apoi, avionul se zgudui și a treia oară, de această dată mai puternic. Pilotul trase de direcție, dar avionul se lăsă pe partea stângă. Încercă să-l redreseze, fără să reușească. Instrumentele păreau să fie în ordine, dar ceva nu era în regulă. Nu reușea să îndrepte avionul. Deși mărea viteza, pierdeau altitudine. Încercă să gândească la rece. Ce se întâmpla? Întotdeauna verifica avionul înainte de decolare. Când ajunsese la hangar, pe la unu noaptea, își petrecuse mai bine de jumătate de oră verificându-l, cercetând minuțios lista dată de mecanic, apoi urmase întocmai procedurile de pe listă, înainte de decolare. Se strădui să redreseze avionul, dar aparatul continua să se răsucească în cădere. Își dădu seama că situația era gravă. Mări și mai mult viteza și încercă să compenseze din pedala de direcție. Cel din spate îl strigă și-l întrebă ce se întâmplă. Pilotul nu-i răspunse. Nu avea ce răspuns să-i dea. Dacă nu reușea să stabilizeze avionul, aveau să se prăbușească în doar câteva minute, chiar înainte de a ajunge la mare. Își simțea inima bătându-i nebunește în piept, în vreme ce se chinuia să îndrepte avionul. Dar nu mai avea ce face. Apoi simți un val de furie și de neputință invadându-i mintea. Continuă să tragă de manete și de pedale până în ultima clipă. Avionul Piper Cherokee se izbi de pământ

cu putere, la cinci și nouăsprezece minute dimineața. Fu imediat cuprins de flăcări. Dar cei doi oameni aflați la bord nu mai simțiră că trupurile le iau foc. Muriseră deja, se făcuseră bucăți chiar în clipa impactului. Ceața se năpustea în vălătuci spre țărm, dinspre mare. Erau patru grade Celsius afară și briza era aproape imperceptibilă.

CAPITOLUL 1

Wallander se trezi imediat după ora şase, în dimineaţa zilei de 11 decembrie. În clipa în care deschise ochii, sună deşteptătorul. Îl opri şi rămase întins în întuneric, cu ochii pironiţi în tavan. Îşi întinse braţele şi picioarele, îşi răsfiră toate degetele. Îşi luase acest obicei ca să verifice dacă îl durea ceva după somnul de noapte. Înghiţi în sec, să vadă dacă i se strecurase vreo infecţie în sistemul respirator. Uneori se întreba dacă nu cumva devenise ipohondru. Dar în această dimineaţă, toate păreau să fie în ordine şi, pentru prima oară după mult timp, se simţea cu adevărat odihnit. Se culcase devreme cu o seară în urmă, in jur de ora zece, şi adormise imediat.

Se ridică din pat şi merse la bucătărie. Termometrul indica şase grade Celsius. Ştia că de obicei arăta cu două grade mai mult decât erau în realitate, aşa că îi fu uşor să calculeze că în acea zi avea să înfrunte doar patru grade. Se uită spre cer. Panglici de ceaţă atârnau deasupra acoperişurilor. Iarna asta încă nu ninsese în Skåne. Dar o să ningă, îşi spuse el. Mai devreme sau mai târziu, furtunile de zăpadă or să vină.

Îşi făcu o cafea şi nişte sandviciuri. Ca de obicei, frigiderul lui era aproape gol. Înainte de culcare, întocmise o listă de cumpărături pe care o găsi acum pe masă. În timp ce-şi mânca micul dejun, frunzări cotidianul *Ystads Allehanda*, pe care îl înşfăcase din hol. Nu se opri decât la pagina cu anunţuri. Undeva, adânc în sufletul lui, tânjea după o căsuţă la ţară. Undeva unde ar fi putut să iasă din casă dimineaţa şi să se uşureze direct pe iarbă. Undeva unde să poată să ţină un câine, şi, poate – acesta era un vis şi mai îndepărtat –, un porumbar. Erau câteva case de vânzare, dar nici una nu-i făcea cu ochiul. Apoi văzu că în Rydsgård avea cineva de vânzare pui de Labrador. Să nu punem carul înaintea boilor, îşi spuse el. Mai întâi îmi iau casă, pe urmă îmi iau câine, nu invers. Altfel o să am

doar probleme, cu programul meu, câtă vreme locuiesc singur și n-are cine să mă ajute. Trecuseră deja două luni de când Mona îl părăsise definitiv. În sinea lui, încă refuza să accepte ce i se întâmplase. În același timp, nu știa ce-ar mai fi putut face ca s-o convingă să se întoarcă la el.

La ora șapte era gata de plecare. Își luase puloverul pe care îl purta de obicei când afară temperatura nu depășea opt grade, dar nici nu cobora sub zero. Avea diferite pulovere pentru fiecare temperatură și era foarte atent cu ce se îmbrăca. Detesta să-i fie frig, mai ales în iernile umede din Skåne, și se enervă din secunda în care începu să transpire. Era convins că asta avea să-i afecteze capacitatea de a gândi. Apoi se hotărî să meargă pe jos până la secție. Când ieși din casă, simți un vânt ușor venind dinspre mare. Din Mariagatan până la birou făcea zece minute pe jos. În vreme ce mergea, se gândi la ce avea de făcut în acea zi. Dacă nu se întâmplase nimic special în timpul nopții – și pentru asta se ruga mereu – trebuia să ancheteze un tip pe care-l suspectau că e traficant de droguri. Îl arestaseră cu o zi în urmă. Mai avea și un teanc de dosare ce zăceau de mult timp pe biroul său, cu anchete încă nefinalizate. Traficul cu mașini de lux spre Polonia era printre cele mai plicticoase dintre cazurile pe care le avea acum în lucru.

Trecu de ușile de sticlă ale secției și o salută cu o scurtă înclinare a capului pe Ebba, fata de la recepție. Observă că-și făcuse părul permanent.

– Ești frumoasă ca întotdeauna, zise el.

– Fac și eu ce pot, răspunse ea. Dar tu ar trebui să ai grijă să nu te îngrași acum. Bărbații divorțați se cam îngrașă de obicei.

Wallander încuviință. Știa că are dreptate. De când divorțase, mânca aiurea, tot felul de prostii. În fiecare zi își spunea că trebuie să înceteze cu obiceiurile proaste, dar, până acum, nu reușise să facă nimic în privința asta. Intră în biroul lui, își puse haina în cuier și se așeză la masa de lucru.

Exact în acel moment sună telefonul. Ridică receptorul. Era Martinsson. Wallander nu fu deloc surprins. Ei doi veneau primii din tot departamentul de crime și omucideri.

– Cred că trebuie să mergem la Mossby, zise Martinsson.

– Ce s-a întâmplat?

– S-a prăbușit un avion.

Wallander simți un gol în piept. Primul lui gând fu că se prăbușise vreun avion de pe o cursă comercială, dintre cele ce aterizau sau decolau de la aeroportul Sturup din Malmö. Asta însemna o catastrofă cu numeroase victime.

– E un avion utilitar, continuă Martinsson.

Wallander respiră ușurat, înjurându-l în gând pe Martinsson, care nu era în stare să dea o informație corectă de la început.

– Au sunat de ceva vreme, zise Martinsson. Pompierii sunt deja acolo. Se pare că avionul era în flăcări.

Wallander încuviință în receptor.

– Sunt pe drum, zise el. Pe cine mai avem pe teren?

– Nu mai e nimeni, din câte știu eu. Dar patrulele sunt acolo, desigur.

– Atunci noi doi o să ajungem primii.

Se întâlniră la recepție. Exact când dădeau să iasă, Rydberg intră și el în hol. Suferea de reumatism și era foarte palid. Wallander îl puse rapid la curent cu ce se întâmplase.

– Luați-o voi doi înainte, răspunse Rydberg, eu trebuie să trec întâi pe la baie.

Martinsson și Wallander ieșiră din secția de poliție și se îndreptară spre mașina primului dintre ei.

– Părea bolnav, zise Martinsson.

– Este bolnav, răspunse Wallander. Are reumatism. Și cred că mai are ceva. Cred că e ceva cu prostata.

O luară pe drumul de coastă spre vest.

– Dă-mi detaliile, zise Wallander, privind afară, spre mare.

– N-am ce detalii să-ți mai dau, răspunse Martinsson. Avionul s-a prăbușit pe la cinci și jumătate. Ne-a anunțat un fermier. Se pare că locul accidentului e chiar la nord de Mossby, undeva pe câmp.

– Știm câți oameni erau în avion?

– Nu.

– Probabil cei de la Sturup au dat un anunț despre un avion dispărut. Dacă avionul s-a prăbușit în Mossby, pilotul ar fi trebuit să comunice cu controlorul de trafic din turnul de la Sturup.

– Așa m-am gândit și eu, zise Martinsson. Și de aceea am contactat turnul de control exact înainte să te sun pe tine.

– Și ce-au zis?

– Că nu le lipsește nici un avion.

Wallander se uită la Martinsson.

– Cum adică?

– Nu știu, răspunse Martinsson. Ar trebui să fie imposibil să zbori în spațiul suedez fără să ți se aloce un culoar de zbor și fără să comunici permanent cu turnurile de control.

– Sturup n-a primit niciun mesaj S.O.S.? Pilotul ar fi trebuit să anunțe dacă avea probleme. Nu durează de obicei câteva secunde până se prăbușesc avioanele astea?

– Nu știu, îi răspunse Martinsson, nu știu nimic mai mult decât ți-am spus.

Wallander dădu din cap. Se gândi la ce-i aștepta. Mai văzuse un accident de avion, tot unul mic, utilitar. Pilotul fusese singur în cabină. Se prăbușise undeva la nord de Ystad și pilotul fusese făcut bucăți, literalmente, dar avionul nu luase foc. Wallander se îngrozea numai gândindu-se la ce aveau să vadă. În dimineața asta se rugase degeaba.

Când ajunseră la plaja Mossby, Martinsson o luă la dreapta și-i arătă cu degetul locul unde se prăbușise avionul. Wallander văzuse deja coloanele de fum ce se ridicau spre cer. Ajunseră câteva minute mai târziu. Avionul căzuse în mijlocul unui câmp nămolos, la vreo sută de metri de o fermă. Pompierii încă dădeau cu spumă pe epavă. Martinsson scoase o pereche de cizme de cauciuc din portbagaj. Wallander își privi nefericit încălțămintea, niște cizme de iarnă, aproape noi-nouțe. Începură să-și croiască drum prin noroi. Șeful echipei de pompieri era Peter Edler. Wallander se mai întâlnise cu el la alte cazuri și chiar îl simpatiza. Le era ușor să lucreze împreună. În afară de două mașini de pompieri și o ambulanță, la fața locului mai era și o mașină de patrulare. Wallander îl salută pe Peters, unul din ofițerii patrulei. Apoi se întoarse spre Edler.

– Ce-avem aici? îl întrebă.

– Doi morți, răspunse Edler. Te avertizez că nu e o priveliște prea plăcută. Așa e când arzi în benzină.

– Nu trebuie sa mă avertizezi, zise Wallander, știu cum arată.

Martinsson se apropie de Wallander.

– Află cine a anunțat poliția, îi zise Wallander. Probabil, chiar cineva de la ferma de acolo. Află cât era ceasul. Și pe urmă, cineva trebuie să se ducă să stea serios de vorbă cu ăia de la turnul de control din Sturup.

Martinsson făcu semn că a înțeles și o luă spre fermă. Wallander se apropie de avion. Zăcea pe partea stângă, îngropat în noroi. Aripa stângă fusese smulsă și era ruptă în bucăți împrăștiate pe tot câmpul. Aripa dreaptă era încă intactă, lângă fuzelaj, dar se rupsese de la vârf. Wallander observă că era un avion cu un singur motor. Elicea se îndoise și intrase adânc în pământ. Dădu încet roată avionului. Era negru din cauza fumului și acoperit cu spumă. Îi făcu semn lui Edler să se apropie.

– Se poate da spuma asta la o parte? întrebă el. Avioanele n-ar trebui să aibă un fel de marcaj pe fuzelaj și pe sub aripi?

– Cred că ar trebui să mai lăsăm spuma să acționeze puțin, zise Edler. Nu știi cum reacționează benzina asta. E posibil să mai fi rămas ceva în rezervor.

Wallander știa că trebuie să asculte ce spunea Edler. Se apropie și mai mult și aruncă o privire în interiorul avionului. Edler avusese dreptate. Era imposibil să distingi vreo trăsătură facială a celor două victime. Mai înconjură o dată avionul. Apoi o luă pe câmpul plin de nămol, până la cea mai mare bucată din aripă. Se lăsă pe vine lângă ea. Nu reuși să vadă nici litere, nici cifre. Afară era încă foarte întuneric. Îl strigă pe Peters să-i aducă o lanternă. Apoi studie aripa cu atenție. Chiar încercă să răzuiască funinginea de deasupra cu unghiile. Dar aripa părea să fi fost vopsită. Asta însemna oare că încercase cineva să ascundă identitatea avionului?

Se ridică în picioare. Iar trăgea concluzii pripite. Asta era treaba lui Nyberg și a echipei lui de experți criminaliști. Se uită absent spre Martinsson, care se îndepărta cu pași hotărâți și mari de fermă. Mai multe mașini ale curioșilor se opriseră pe terenul fermei. Peters și partenerul lui încercau să-i convingă să-și vadă de drum. Sosi încă o mașină de poliție, cu Hansson, Rydberg și Nyberg. Wallander se duse să-i salute. Le explică pe scurt situația și îl rugă pe Hansson să izoleze zona cu cordoane.

– Ai două cadavre în avion, îi mai spuse Wallander încă o dată lui Nyberg, cel care avea să facă ancheta criminalistică preliminară.

Apoi, avea să fie numită o comisie de anchetă, să investigheze cauza prăbușirii avionului. Dar din acel moment, misiunea lui Wallander avea să fie încheiată.

– După părerea mea, aș zice că aripa a fost scoasă și revopsită, zise el, ca și cum cineva ar fi încercat să elimine orice posibilitate de identificare a avionului.

Nyberg dădu din cap, fără să scoată un sunet. Era foarte scump la vorbă. Rydberg apăru în spatele lui Wallander.

– La vârsta mea, n-ar mai trebui să mă târăsc prin noroaie, zise el. Și cu reumatismul ăsta blestemat.

Wallander îi aruncă o privire scurtă.

– Nu trebuia să vii aici, zise el, ne descurcăm și singuri.

– Încă n-am murit, zise Rydberg, iritat. Dar, cine știe...

Nu-și continuă propoziția. Se duse până la avion, se aplecă și se uită în interior.

– Pe ăștia îi identificăm numai după amprenta dentară, zise el. Altfel nu cred că ai cum să-ți dai seama cine au fost, cu exactitate.

Wallander trecu încă o dată toate datele în revistă, pentru Rydberg. Lucrau bine împreună și n-aveau niciodată nevoie de prea multe explicații. Rydberg era și cel care-l învățase pe Wallander tot ce știa în materie de anchete de omu-

cideri. Lucrau împreună de ani de zile şi Wallander era de părere că Rydberg e probabil unul dintre cei mai talentaţi anchetatori din Suedia. Nu-i scăpa nimic, nici o ipoteză nu era prea ştiinţifico-fantastică pentru investigaţiile lui Rydberg. Capacitatea lui de a analiza un loc al crimei îl surprindea mereu pe Wallander, care îl urmărea cu aviditate. Rydberg era singur. Nu prea avea o viaţă socială şi nici nu părea să-şi dorească vreuna.

După atâţia ani, Wallander nu ştia dacă Rydberg mai era interesat şi de altceva decât de munca lui. Din când în când, în câte o seară caldă de vară, se mai întâlneau să stea pe balconul lui Rydberg, la un pahar de whisky, de multe ori cufundaţi într-o tăcere foarte plăcută, întreruptă doar de vreo remarcă despre slujba lor.

– Martinsson încearcă să stabilească exact ora la care a avut loc evenimentul, zise Wallander. Pe urmă, mi se pare că ar trebui să aflăm de ce n-a emis turnul de control de la Sturup semnalul de alarmă.

– Vrei să spui de ce pilotul n-a emis semnalul de alarmă, îl corectă Rydberg.

– Poate n-a apucat.

– Durează doar câteva secunde să trimiţi un S.O.S., spuse Rydberg. Dar probabil ai dreptate. Avionul zbura pe un culoar aerian care îi fusese desemnat. Asta dacă nu zbura ilegal, desigur.

– Ilegal?

Rydberg ridică din umeri.

– Ei, doar cunoşti zvonurile, spuse el. Oamenii aud zgomote de avioane noaptea. Zboară jos, pe întuneric, se strecoară în zonele astea din apropierea graniţei. Cel puţin aşa se întâmpla în timpul Războiului Rece. Poate că încă nu s-a terminat definitiv. Uneori, primim rapoarte privitoare la posibile tentative de spionaj. Şi mai trebuie să ne întrebăm şi dacă toate drogurile chiar intră în ţară pe calea apei. N-o să ştim niciodată cu siguranţă ce transporta acest avion. Ar putea fi doar imaginaţia noastră. Dar dacă zbori destul de jos, poţi scăpa de radarul de la antiaeriană şi de cel de la turnul de control.

– Am să mă duc la Sturup să stau de vorbă cu cei de la turn, spuse Wallander.

– Greşit, zise Rydberg. Mă duc eu. Vă las pe voi aici în nămol, am privilegiul acesta, datorită vârstei înaintate.

Rydberg plecă. Începea să se lumineze. Unul dintre criminalişti fotografia epava din toate unghiurile. Wallander îl văzu pe Hansson vorbind cu câţiva reporteri, ceva mai încolo, pe terenul fermei. Era fericit că nu mai trebuia să facă el asta. Apoi îl văzu pe Martinsson, care se lupta iarăşi cu noroaiele. Wallander îi ieşi în întâmpinare.

– Ai avut dreptate, zise Martinsson. E un bătrân acolo, care trăiește singur. Robert Haverberg. Are vreo șaptezeci de ani și vreo nouă câini.

– Ce-a zis?

– A auzit un zgomot de avion. Apoi s-a făcut liniște. Apoi sunetul s-a auzit iar. Dar de data asta nu mai era doar un uruit, parcă era un vaier. Și apoi a auzit explozia.

Wallander simțea destul de des că Martinsson habar nu avea să explice în mod clar mai nimic.

– Hai s-o luăm de la început, spuse Wallander. Robert Haverberg a auzit un zgomot de motor de avion?

– Da.

– Când se întâmpla asta?

– Abia se trezise. Pe la vreo cinci.

Wallander se încruntă.

– Păi și avionul s-a prăbușit o jumătate de oră mai târziu?

– Asta m-a mirat și pe mine. Dar bătrânul era foarte convins de ceea ce spunea. Mai întâi a auzit un avion trecând pe deasupra, la mică înălțime. Apoi s-a făcut liniște, iar el și-a făcut o cafea. Apoi, zgomotul motorului s-a auzit iarăși și pe urmă, explozia.

Wallander se gândi puțin la ceea ce auzise.

– Câte minute au trecut între primul zgomot de avion și cel al exploziei?

– A calculat el că vreo douăzeci de minute.

Wallander îl privi lung pe Martinsson.

– Și cum îți explici asta?

– Nu știu.

– Moșul părea întreg la minte?

– Da. Și aude bine.

– Ai vreo hartă în mașină? îl întrebă Wallander.

Martinsson făcu semn că are. Se duseră spre Hansson, care încă stătea de vorbă cu jurnaliștii. Urcară în mașina lui Martinsson și desfăcură harta. Wallander o studie în tăcere. Se gândi la ce spusese Rydberg, despre avioanele ce zburau ilegal.

– Am putea să ne imaginăm următoarea situație, zise Wallander. Un avion vine dinspre coastă la joasă altitudine, trece pe-aici și apoi se îndepărtează până nu se mai aude. Se întoarce la scurt timp după aceea. Și se prăbușește imediat.

– Adică a lăsat ceva pe undeva? Și apoi s-a întors? întrebă Martinsson.

– Cam așa ceva, zise Wallander, împăturind harta la loc. N-avem destule

date. Rydberg s-a dus la Sturup. Deci noi trebuie să încercăm să identificăm cadavrele şi avionul în sine. Mai mult de-atât nu putem face pe moment.

– Nu mi-a plăcut niciodată să zbor cu avionul, zise Martinsson. Iar imaginile de genul ăsta nu mă prea încurajează. Dar mi se face şi mai rău când o aud pe Teres că vrea să se facă pilot.

Teres era fiica lui Martinsson. Avea şi un băiat. Martinsson era chiar un tip familist. Mereu se îngrijora pentru familia lui, îi suna de câteva ori pe zi. Deseori se ducea acasă să mănânce de prânz. Uneori, Wallander era puţin invidios pe căsnicia colegului său, aparent lipsită de probleme.

– Zi-i lui Nyberg că plecăm, îi spuse el lui Martinsson.

Wallander îl aşteptă în maşină. Peisajul din jur era cenuşiu şi dezolant. Se cutremură. Trece vremea, gândi el. Tocmai am împlinit patruzeci şi doi de ani. Oare o să ajung ca Rydberg? Un bătrân singur, chinuit de reumatism?

Wallander se scutură de gândurile negre. Martinsson veni înapoi la maşină şi se întoarseră la Ystad.

La ora unsprezece, Wallander se ridică de la birou şi porni spre camera unde îl aştepta un tip bănuit de trafic de droguri, pe nume Yngve Leonard Holm. În acel moment, intră Rydberg. Nu bătea niciodată la uşă. Se aşeză pe scaunul din faţa biroului şi trecu direct la subiect.

– Am stat de vorbă cu un controlor de trafic numit Lycke, zise el. Mi-a spus că te cunoaşte.

– Da, am mai vorbit eu cu el, dar nu mai ştiu cu ce ocazie.

– Ei, tipul era foarte convins, în orice caz, continuă Rydberg. A zis că nici un avion cu un singur motor nu a primit permisiunea să treacă pe deasupra plajei Mossby azi la cinci dimineaţa. De asemenea, n-au primit nici un semnal S.O.S. de la nici un pilot. Nici pe radar nu s-a văzut nimic. Din câte spune Lycke, avionul ăsta care s-a prăbuşit nici nu există.

– Deci ai avut dreptate, zise Wallander. Cineva era într-o misiune ilegală.

– Încă nu ştim asta, îl contrazise Rydberg. Cineva zbura ilegal. Dar încă nu ştim dacă şi avea o misiune ilegală.

– Păi cine ar zbura pe întuneric numai aşa, ca să se afle în treabă, fără o misiune anume?

– Ah, există destui idioţi pe lumea asta, răspunse Rydberg. Tu ar trebui să ştii asta.

Wallander îl privi cu atenţie.

– Nu crezi nici tu ce spui, nu-i aşa?

– Sigur că nu cred, răspunse Rydberg. Dar până nu aflăm cine sunt cei din avion sau nu identificăm avionul, n-avem ce face. Trebuie să anunățm Interpolul. Pun pariu că avionul ăla a venit din afara țării.

Rydberg plecă.

Wallander cugetă o vreme asupra celor pe care le auzise. Apoi se ridică, își luă hârtiile și se duse în camera în care îl așteptau Yngve Leonard Holm și avocatul lui. Era exact unsprezece și un sfert când Wallander își începu interogatoriul.

CAPITOLUL 2

Wallander opri reportofonul după o oră și zece minute. Se săturase deja de Yngve Leonard Holm. Și din cauza atitudinii pe care acesta o avea, dar și fiindcă știa că trebuie să-i dea drumul. Wallander era convins că omul ce stătea de cealaltă parte a mesei e vinovat de trafic constant și serios de droguri. Dar nu exista nici un procuror pe lumea asta care să considere demne de luat în considerare la un proces dovezile pe care le aveau. Cu siguranță, Per Åkeson, cel căruia i-ar fi trimis Wallander dosarul, nici nu s-ar fi uitat la ele.

Yngve Leonard Holm avea treizeci și șapte de ani. Se născuse în Ronneby, dar fusese înregistrat ca rezident al Ystad-ului încă de pe la mijlocul anilor '80. Se declarase librar volant la tarabele din piețele deschise vara. În ultimii ani, declarase venituri insignifiante. În același timp, însă, avea o vilă uriașă, ridicată într-un cartier din apropierea secției de poliție. Casa fusese evaluată la câteva milioane de coroane. Holm pretindea că și-a construit casa cu sumele uriașe de bani pe care le câștigase la cursele de cai. Așa cum era de așteptat, nu avea chitanțe pentru aceste câștiguri. Dispăruseră când rulota în care își păstra hârtiile fiscale luase foc. Nu le putuse arăta decât o chitanță de 4 990 de coroane, sumă câștigată în urmă cu câteva săptămâni. Dar nimic din toate astea nu-i slăbea lui Wallander convingerea că Holm era ultima verigă într-o rețea ce importa și vindea cantități uriașe de droguri în sudul Suediei. Dovezile circumstanțiale erau copleșitoare. Dar arestarea lui Holm fusese foarte prost organizată. Raidurile ar fi trebuit să fie sincronizate, să aibă loc în același timp. Unul acasă la Holm, altul la un depozit din zona industrială de la Malmö, unde își păstra cărțile. Fusese o operațiune comună a poliției din Ystad cu colegii lor din Malmö. Dar ceva fusese greșit din start. Depozitul îl găsiseră gol, nu mai rămăsese nimic în afară de o singură cutie cu cărți vechi. Holm se uita la televizor, acasă la el, când îi

sunaseră la ușă. O tânără, ghemuită la picioarele lui, îi masă tălpile, cât timp poliția îi percheziționă casa.

Nu găsiseră nimic. Unul dintre câinii polițiști mirosise îndelung o batistă găsită la gunoi. La analiza chimică, abia dacă se putuse stabili că acea bucată de pânză ar fi fost în contact cu un drog. Cumva, Holm fusese informat despre raid. Wallander nu se îndoia că tipul era și inteligent și priceput în a-și camufla activitățile.

– Trebuie să-ți dau drumul, zise el. Dar să știi că suspiciunile noastre în ceea ce te privește rămân în picioare. Ca să fiu mai exact, sunt convins că ești puternic implicat în traficul de droguri în Skåne. Mai devreme sau mai târziu, tot te vom prinde.

Avocatul lui Holm, care semăna cu o nevăstuică, țâșni în picioare:

– Clientul meu nu e obligat să înghită așa ceva, zise el. O astfel de calomnie la adresa lui este inadmisibilă, potrivit legii.

– Desigur, zise Wallander. N-aveți decât să puneți să fiu arestat.

Holm, care era neras și părea să se fi săturat de tot bâlciul, îi făcu semn avocatului său să înceteze discuțiile.

– Înțeleg că poliția trebuie să-și facă treaba, zise el. Din păcate, ați făcut o greșeală când v-ați îndreptat bănuielile spre mine. Sunt un simplu cetățean care se pricepe la cai și la comerț cu cărți. Nimic mai mult. Ba chiar donez în mod regulat bani organizației Salvați Copiii.

Wallander ieși din cameră. Holm o să se ducă acasă, să-și facă masaj la picioare. Drogurile vor continua să intre în Skåne. N-avem cum câștiga bătălia asta, își zise Wallander în vreme ce străbătea coridorul. Singura noastră speranță este ca viitoarele generații să respingă drogurile.

Era deja douăsprezece și jumătate. Îi era foame. De la fereastră văzu că începuse să plouă, și, încet, încet, ploaia se transforma în lapoviță și ninsoare. Trase sertarul de la birou și scoase meniul unei firme de catering ce livra pizza. Aruncă o privire asupra meniului, incapabil să se hotărască. În cele din urmă, închise ochii și-și puse degetul la întâmplare pe hârtie. Sună și comandă pizza pe care i-o alesese soarta. Apoi se duse la fereastră și rămase cu privirile pierdute spre turnul de apă de pe cealaltă parte a drumului.

Telefonul sună. Se așeză la birou și ridică receptorul. Era tatăl lui, care-l suna din Löderup.

– Parcă am stabilit să treci pe-aici ieri-seară, zise tatăl său.

Wallander oftă încet.

– N-am stabilit nimic.

– Ba da, mi-amintesc foarte bine, zise tatăl său. Tu ești ăla care a început să uite. Credeam că polițiștii au carnețele. Nu poți să-ți treci în carnețel că trebuie să vii să mă arestezi? Poate așa o să-ți aduci aminte.

Wallander nu mai avea energie nici să se enerveze.

– O să trec în seara asta, zise el. Dar să știi că nu am stabilit să vin aseară pe la tine.

– E posibil să mă înșel eu, replică tatăl său, pe un ton surprinzător de supus.

– Trec pe la șapte, spuse Wallander. Acum am foarte multă treabă.

Închise. Taică-meu începe cu șantajul emoțional finuț, gândi el. Mai rău e că îi merge de fiecare dată.

Sosi pizza. Wallander plăti și duse cutia în camera de recreere. Per Åkeson ședea la masă și mânca porridge. Wallander se așeză în fața lui.

– Credeam că treci pe la mine să vorbim despre Holm, zise Åkeson.

– O să trec. Acum a trebuit să-i dăm drumul.

– Nu mă mir. Toată operațiunea a fost jalnic executată.

– Va trebui să vorbești cu Björk pe tema asta, zise Wallander. Eu n-am fost implicat.

– Peste trei săptămâni îmi iau concediu fără plată, zise Åkeson.

– N-am uitat, răspunse Wallander. Ai să-mi lipsești.

– Șase luni trec repede. Recunosc că abia aștept să plec o vreme. Trebuie să stau să mă gândesc puțin la ale mele.

– Parcă vrei să urmezi niște cursuri, nu?

– Așa e. Dar asta nu mă împiedică să mă gândesc la viitor. Ce să fac? Să rămân procuror până la pensie? Sau mai e și altceva ce aș putea face?

– Ai putea să înveți să navighezi și să te faci lup de mare.

Åkeson clătină puternic din cap.

– Nici vorbă. Dar mă gândesc să îmi caut ceva de lucru în străinătate. Poate într-un proiect în care chiar să simt că am o contribuție importantă, care contează. Poate aș putea să particip la construirea unui sistem de justiție funcțional, undeva unde așa ceva nu există? De exemplu, în Cehoslovacia?

– Sper c-ai să-mi scrii și mie să-mi zici, spuse Wallander. Uneori, și eu mă gândesc la viitor. Dacă să rămân în domeniul ăsta până la pensie, sau să mă apuc de altceva.

Pizza nu avea niciun gust. Åkeson mânca totuși din porridge de parcă ar fi fost o delicatesă.

– Și ce e cu avionul ăla? întrebă Åkeson?

Wallander îi spuse ce știa și regretă că nu-l întrebase pe Holm dacă avea

cumva și un avion privat. Dacă își permitea să construiască o casă, probabil își permitea să întrețină și un avion. Profiturile din traficul de droguri pot fi astronomice.

Se duseră împreună la chiuvetă, să-și spele farfuriile. Wallander lăsase jumătate de pizza în cutie. Divorțul încă îi afecta pofta de mâncare.

– Holm e un criminal, zise Wallander. O să-l prindem noi, mai devreme sau mai târziu.

– Nu-s prea sigur de asta, zise Åkeson. Dar sper să ai dreptate, evident.

Wallander se întoarse în biroul lui pe la unu și ceva. Se gândi să o sune pe Mona, în Malmö. Fiica lui, Linda, locuia acolo, împreună cu maică-sa. De fapt, cu Linda voia să vorbească. Trecuse aproape o săptămână de când discutaseră ultima oară. Linda avea nouăsprezece ani și era puțin dezorientată. În ultima vreme, iar o bătea gândul să se apuce de recondiționarea mobilierului vechi.

Însă în loc s-o sune pe Mona, Wallander îl sună pe Martinsson și îi zise să vină pe la el. Împreună, trecură în revistă evenimentele din acea dimineață. Raportul trebuia să-l scrie Martinsson.

– Au sunat și de la Sturup și de la Departamentul de Apărare, zise el. E ceva în neregulă cu avionul ăla. Ai zice că nici n-a existat vreodată. Și se pare că ai avut dreptate, aripile și fuzelajul au fost revopsite.

– Să vedem ce zice Nyberg, spuse Wallander.

– Cadavrele sunt în Lund, continuă Martinsson. Nu putem încerca să le identificăm decât după amprenta dentară. Au ars atât de rău, că s-au desfăcut în bucăți când le-au pus pe targă.

– Cu alte cuvinte, nu ne rămâne decât să așteptăm și să vedem ce se mai întâmplă, zise Wallander. Voiam să-i propun lui Björk să te pună reprezentantul nostru în comisia de anchetă a accidentului. Ai ceva împotrivă?

– Nu, îmi place să învăț lucruri noi, spuse Martinsson.

Când Wallander rămase din nou singur, ajunse să se gândească la diferențele dintre el și Martinsson. Își dorise întotdeauna să devină un bun detectiv și chiar reușise. Dar Martinsson avea alte ambiții. Ceea ce își pusese în minte era să ajungă pe postul de șef al poliției și încă nu peste prea mult timp. Să se descurce bine pe teren era doar un pas în planurile lui de carieră. Wallander nu se mai gândi la Martinsson, căscă și, cam fără chef, luă un dosar din teancul de pe birou. Încă îl irita faptul că nu-l întrebase pe Holm despre avion. Măcar să-i vadă reacția. Dar probabil că acum, Holm lua masa cu avocatul lui, la Continental.

Dosarul rămase nedeschis în fața lui Wallander. Se hotărî să se ducă mai

bine să discute cu Björk, şeful lor, despre Martinsson şi despre comisia de anchetă. O luă pe coridorul ce ducea la biroul lui Björk. Uşa era deschisă. Björk se pregătea să plece.

– Ai puţin timp pentru mine? întrebă Wallander.

– Am câteva minute. Mă duceam la biserică, trebuie să ţin un discurs.

Wallander ştia că Björk ţine discursuri în cele mai neaşteptate locuri, în mod constant. Se părea că îi place să vorbească în public, ceva ce lui Wallander îi displăcea profund. Conferinţele de presă i se păreau o pacoste. Wallander începu să-i povestească despre ce se întâmplase în acea dimineaţă, dar se părea că Björk primise deja raportul. Nu avu nimic de obiectat în privinţa numirii lui Martinsson ca reprezentant al Poliţiei în comisia de anchetă.

– Deci, să-nţeleg că avionul nu a fost doborât, spuse Björk.

– Până în clipa asta, n-avem indicii că ar fi fost mai mult decât un simplu accident, răspunse Wallander. Dar ceva pute în toată povestea asta.

– O să facem tot ce putem, zise Björk, dându-i de înţeles că discuţia se încheiase. Dar n-o să depunem mai mult efort decât e cazul şi nici n-o să ne lungim prea mult. Avem destule de făcut oricum.

Plecă, lăsând în urma lui o dâră de parfum. Wallander se târî înapoi în birou. Pe drum, aruncă o privire spre birourile lui Rydberg şi Hansson. Nu era niciunul acolo. Îşi luă o ceaşcă de cafea şi revăzu dosarul unui ultraj ce avusese loc săptămâna trecută în Skurup. Apăruseră informaţii noi, care păreau să confirme faptul că bărbatul ce-şi bătuse cumnata putea fi condamnat pentru ultraj. Wallander puse hârtiile în ordine şi se hotărî să-i dea mâine dosarul lui Åkeson.

Era cinci fără un sfert. Secţia de poliţie părea azi neobişnuit de pustie. Wallander se hotărî să se ducă acasă, să-şi ia maşina şi apoi să meargă la cumpărături. Avea destul timp până la şapte, când trebuia să ajungă la taică-său. Wallander îşi luă haina şi porni pe jos spre casă. Fleşcăiala de afară se înteţise. Când ajunse la maşină, verifică dacă mai are lista de cumpărături în buzunar.

Maşina porni cu mare greutate. În curând va trebui să-şi ia alta, dar cu ce bani? Reuşi să pornească motorul şi era gata să o bage în viteză, când fu străfulgerat de un gând. Deşi realiza că e inutil ce voia să facă, raţiunea fu învinsă de curiozitate. Se hotărî să amâne cumpărăturile. În loc de asta, o luă pe Österleden şi conduse spre Löderup. Gândul care-i trecuse prin minte era foarte simplu. Într-o casă din apropierea pădurii Strandskogen locuia un controlor de trafic aerian, pe care Wallander îl cunoscuse în urmă cu câţiva ani. Linda fusese prietenă cu fiica lui cea mică. Lui Wallander i se părea el i-ar putea oferi răspunsul la o întrebare care nu-i dădea pace de când stătea lângă avionul prăbu-

șit și îl asculta pe Martinsson povestindu-i de conversația pe care o avusese cu Haverberg.

Wallander intră pe aleea ce ducea spre casa în care locuia Herbert Blomell. Când ieși din mașină, îl văzu pe Blomell cocoțat pe o scară, reparându-și streașina. Îl salută vesel când îl observă și se dădu jos de pe scară cu mare atenție.

– Un șold luxat poate fi devastator la vârsta mea, zise el. Ce mai face Linda?

– Bine, zise Wallander. E cu Mona, în Malmö.

Intrară în bucătărie și se așezară la masă.

– A căzut un avion lângă Mossby azi-dimineață, zise Wallander.

Blomell făcu semn că știe și arătă spre radioul de pe pervaz.

– Era un Piper Cherokee, continuă Wallander. Un avion cu un singur motor. Știu că tu nu ai fost doar controlor de trafic la viața ta. Ai și licență de zbor.

– Da, am și zburat de câteva ori pe un Piper Cherokee, răspunse Blomell. E un avion bun.

– Dacă pun degetul pe o hartă, zise Wallander, și-ți dau o direcție de cap compas și zece minute ca timp, cât de departe ai putea duce acel avion?

– Asta se calculează imediat, zise Blomell. Ai o hartă?

Wallander clătină din cap. Blomell se ridică și ieși din bucătărie. După câteva minute, se întoarse cu o hartă făcută sul. O întinseră pe masă. Wallander localiză câmpul pe care se prăbușise avionul.

– Să ne imaginăm că avionul a venit de dincolo de coastă. Zgomotul motorului se aude aici la un moment dat. Apoi, după cel mult douăzeci de minute, se aude din nou. Desigur, nu avem cum să știm dacă pilotul a menținut același curs în tot acest timp, dar hai să presupunem că așa a fost. Cât de departe a ajuns, deci, în jumătate din acest timp? Înainte să se fi întors?

– Un Cherokee zboară cu vreo două sute cincizeci de kilometri pe oră, zise Blomell. Asta dacă are o încărcătură normală.

– Nu știm nimic despre încărcătură.

– Atunci să presupunem că era încărcat la capacitate maximă și că vântul bătea moderat.

Blomell calculă în gând, apoi încercui un punct la nord de Mossby. Wallander văzu că era în apropiere de Sjöbo.

– Cam până pe-aici, zise Blomell. Dar ține minte că sunt multe necunoscute incluse în estimarea asta.

– Ei, tot știu mult mai multe decât știam în urmă cu doar un minut.

Wallander bătu, gânditor, darabana în masă.

– De ce pică avioanele? întrebă el după un timp.

– A, nu există două accidente identice, zise Blomell. Există motive simple cum ar fi o eroare în circuitele electrice sau ceva de genul ăsta. Dar până la urmă, mereu există un motiv ieşit din comun la originea oricărui accident. De cele mai multe ori, implică şi o eroare de pilotaj.

– De ce s-ar putea prăbuşi un Cherokee?

Blomell clătină din cap.

– E posibil să i se fi calat motorul. Sau să nu fi fost întreţinut cum trebuie. N-ai decât să aştepţi şi să vezi ce stabileşte comisia de anchetă.

– Semnele de identificare ale avionului au fost acoperite cu vopsea, atât pe fuzelaj, cât şi pe aripi, zise Wallander. Oare ce-o însemna asta?

– Că a fost vopsit de cineva care nu voia ca aparatul să fie recunoscut, spuse Blomell. Există o piaţă neagră pentru avioane, ca pentru orice altă marfă.

– Credeam că spaţiul aerian suedez e securizat, spuse Wallander. Vrei să-mi spui că e posibil să se mai strecoare câte un avion din când în când, neştiut de nimeni?

– Nu există nimic pe lumea asta care să fie complet securizat, răspunse Blomell. Cei cu destui bani şi motivaţie puternică reuşesc mereu să găsească o cale să se strecoare peste graniţe, fără să fie prinşi.

Blomell îi oferi o ceaşcă de cafea, dar Wallander îl refuză.

– Trebuie să trec pe la tata, în Löderup, zise el. Dacă întârzii, o să-mi facă iar capul calendar.

– Singurătatea e blestemul bătrâneţii, zise Blomell. Mi-e dor de turnul meu de control, e o durere fizică. Nu visez noaptea decât avioane pe care le conduc pe coridoare aeriene. Şi când mă trezesc, ninge şi nu am nimic de făcut, decât eventual să-mi repar streaşina.

Afară, îşi luară la revedere. Wallander se opri la un magazin din Herrestad. Ajunse acasă la tatăl său la şapte fără trei minute. Nu mai ningea, dar norii atârnau grei ca de plumb deasupra caselor cufundate în tăcere. Wallander văzu luminile aprinse în căsuţa pe care tatăl său o folosea pe post de atelier. Trase în piept aerul proaspăt şi rece, apoi traversă curtea. Uşa era deschisă; tatăl său îi auzise maşina când venise. Stătea la şevalet, cu o şapcă veche pe cap, mijindu-şi ochii la o pictură pe care abia o începuse. Pentru Wallander, mirosul de diluant de vopsele însemna că ajunsese acasă. Atât mi-a rămas din copilărie, gândi el. Mirosul de diluant.

– N-ai întârziat deloc, zise tatăl lui, fără să-l privească.

– Nu întârzii niciodată, spuse Wallander, dând mai încolo câteva ziare de pe un scaun, ca să se aşeze.

Tatăl său lucra la un tablou ce înfăţişa o gâscă sălbatică. Exact în clipa în

care Wallander intrase în atelier, pusese un şablon pe pânză şi picta un cer în amurg. Wallander îl privi, copleşit de duioşie. E ultimul din familie înaintea mea, gândi el. După ce moare el, vine rândul meu.

Bătrânul îşi puse pensulele şi şablonul deoparte şi se ridică. Intrară în casa mare. Puse de cafea şi scoase două ţoiuri pe masă. Wallander ezită şi apoi îi făcu semn să-i toarne şi lui niţică tărie. Îşi permitea să bea un pahar.

– Poker, zise Wallander. Îmi datorezi paisprezece coroane de data trecută.

Tatăl său îl privi de-aproape.

– Cred că trişezi, zise el. Dar încă nu m-am prins cum faci.

Wallander fu surprins.

– Crezi că mi-aş înşela propriul tată?

Bătrânul o lăsă mai moale.

– Nu, zise el. Adică nu tocmai. Dar ai câştigat o sumă neobişnuit de mare data trecută.

Şi cu asta, conversaţia muri. Îşi băură cafeaua. Ca de obicei, taică-său sorbea zgomotos din ceaşcă şi asta iar îl enervă pe Wallander.

– Am să plec, zise bătrânul pe neaşteptate. Departe.

– Unde te duci?

– Plec în Egipt.

– Egipt? Ce să faci acolo? Credeam că vrei să vezi Italia.

– Şi Egiptul şi Italia. N-asculţi niciodată ce vorbesc cu tine.

– Şi ce-ai să faci în Egipt?

– Mă duc să văd Sfinxul şi piramidele. Trece vremea. Cine ştie cât mai am de trăit?! Dar vreau să văd piramidele şi Roma, înainte să mor.

Wallander clătină din cap.

– Cu cine te duci?

– Zbor cu Egypt Air, peste câteva zile. Direct la Cairo. O să stau la un hotel foarte fain, numit Mena House.

– Doar nu te duci singur? E un zbor charter? Nu pot să cred că vorbeşti serios, zise Wallander, nevenindu-i să creadă.

Tatăl său se întinse după nişte bilete puse pe pervaz. Wallander le privi şi înţelese că nu fusese minţit. Era un bilet de la Copenhaga la Cairo, pentru 14 decembrie. Wallander puse biletele pe masă. Pentru prima oară în viaţa lui, nu-şi mai găsea cuvintele.

Plecă din Löderup pe la zece fără un sfert. Norii începuseră să se mai risipească. Mergând spre maşină, observă că se făcuse mai frig. Asta însemna că

Peugeot-ul lui avea să fie și mai greu de pornit decât de obicei. Dar nu mașina îi ocupa gândurile acum, ci faptul că nu reușise să-l convingă pe taică-su să renunțe la călătoria în Egipt. Sau măcar să aștepte să aibă și el timp, să meargă împreună.

– Ai aproape optzeci de ani, insistase Wallander. La vârsta ta nu mai poți să umbli singur prin lume.

Dar orice argument fusese inutil. Tatăl său părea să fie într-o bună stare de sănătate. Și chiar dacă uneori se îmbrăca mai fistichiu, avea rara capacitate de a se adapta la situații noi și de a-și face rapid prieteni. Când Wallander își dădu seama că biletul de avion includea și transferul de la aeroport până la un hotel aflat destul de aproape de piramide, îi mai veni inima la loc. Nu înțelegea ce-l mâna pe taică-su în Egipt, la Sfinx și la piramide. Dar nici nu putea nega că de ani de zile, de când Wallander era încă tânăr, taică-su îi tot povestise despre minunatele structuri de pe platoul Gizeh, chiar lângă Cairo.

Wallander rămase cu mâna pe portieră și trase în piept aerul rece al nopții. Am un tată ciudat, se gândi el. E ceva de care n-am cum să scap.

Wallander îi promisese că o să-l ducă el cu mașina la Malmö, în dimineața zilei de 14. Își notase numărul de telefon de la Mena House, unde avea să locuiască tatăl lui. Din moment ce niciodată nu dădea banii pe prostii, tatăl său nu își făcuse o asigurare de călătorie, deci Wallander trebuia să o roage pe Ebba să se ocupe de asta, la prima oră, de dimineață.

Mașina porni cu greu și o luă spre Ystad. Ajunse acasă la puțin timp după ora unsprezece. Descuie ușa de la intrare și găsi pe jos o scrisoare, strecurată probabil prin fanta specială pentru poștă. Deschise plicul și își dădu seama imediat de la cine era. Emma Lundin, o asistentă medicală de la spitalul din Ystad. Wallander îi promisese să o sune ieri. Drumul ei spre Dragongatan trecea pe lângă casa lui. Îl întreba dacă era totul în regulă și de ce nu o sunase. Wallander se simți vinovat. O cunoscuse cu o lună în urmă. Intraseră în vorbă la poșta de pe Hamngatan. Apoi se întâlniseră iar, după câteva zile, la magazin și după încă vreo două zile, începuseră o relație care nu era tocmai pasională, nici din partea lui, nici din a ei. Emma era cu un an mai tânără decât Wallander, era divorțată și avea trei copii. Wallander își dăduse rapid seama că relația asta însemna mai mult pentru ea decât pentru el.

Fără să cuteze cu adevărat, începuse să se îndepărteze ușor-ușor. Stând acum în mijlocul holului, înțelese de ce nu o sunase. Pur și simplu, nu-și dorise să o vadă. Lăsă scrisoarea pe masa din bucătărie și se hotărî să rupă relația. Nu avea nici un viitor, nici un potențial. Wallander știa că își dorea pe cineva cu totul altfel, își dorea o relație complet diferită. Cineva care să fie în stare s-o în-

locuiască pe Mona. Dacă mai exista vreo astfel de femeie. Dar mai presus de toate, el pe Mona o visa. Tare și-ar fi dorit să se întoarcă Mona.

Se dezbrăcă și își puse halatul ponosit. Sună telefonul. Era unsprezece și un sfert. Se rugă în gând să nu se fi întâmplat nimic cu adevărat grav, care să-l oblige să se îmbrace din nou. Era Linda. Ca de obicei, de câte ori o auzea, era fericit.

– Unde ai fost? întrebă ea. Te-am sunat toată seara.

– Ai fi putut să ghicești, zise el, trebuia să suni la bunicu-tău. Acolo am fost.

– Nu m-am gândit la asta, răspunse fata. Treci foarte rar pe-acolo.

– Serios?

– El așa zice.

– El zice multe. Apropo, pleacă în Egipt peste câteva zile, se duce să vadă piramidele.

– Ce mișto. M-aș duce și eu cu el.

Wallander nu mai spuse nimic. O ascultă povestindu-i cum își petrecuse ultimele zile. Se bucură când auzi că se hotărâse definitiv să se apuce de tapițerie. Presupuse că Mona nu era acasă, de obicei se enerva grozav când Linda vorbea atât de mult la telefon. Dar fu străbătut și de un fior de gelozie. Deși erau acum divorțați oficial, nu se putea împăca deloc cu gândul că Mona se vedea cu alți bărbați. Conversația cu Linda se încheie cu promisiunea că aveau să se întâlnească la Malmö, să-l conducă pe bunic la aeroport.

În dimineața zilei de 12 decembrie, temperatura scăzu până la minus patru grade Celsius. Wallander era în bucătărie, mai era puțin și se făcea șapte ceasul, când sună telefonul. Era Blomell.

– Sper că nu te-am trezit, spuse el.

– Eram treaz, răspunse Wallander, cu ceașca de cafea în mână.

– Mi-a venit o idee după ce ai plecat, continuă Blomell. Mă gândeam că avionul ăla trebuie să fi zburat foarte jos, dacă e cineva care i-a auzit motorul lângă Mossby. Asta înseamnă că l-au mai auzit și alții. Așa poți afla până unde s-a dus. Și poți găsi pe cineva care l-a auzit întorcându-se și luând-o înapoi.

Blomell avea dreptate. Wallander ar fi trebuit să se gândească el însuși la asta. Dar nu scoase o vorbă. În loc să recunoască, zise:

– Da, ne ocupăm deja de asta.

– Ei, atât am vrut să-ți zic, spuse Blomell. Ce mai face taică-tu?

– Mi-a zis că pleacă în Egipt.

– Ce idee minunată!

Wallander nu mai răspunse.

– Se face din ce în ce mai frig, încheie Blomell. Vine iarna.

– Da, în curând vin și furtunile de zăpadă peste noi, spuse Wallander.

Se-ntoarse în bucătărie, gândindu-se la ce îi spusese Blomell. Martinsson ar fi putut lua legătura cu colegii din Tomelilla și Sjöbo. Ar fi fost posibil să traseze ruta avionului și destinația, căutând oameni care se trezeau dimineața și care ar fi putut auzi zgomotul de avion afară, de două ori la rând, dacă le surâdea norocul. Cu siguranță, mai existau câțiva fermieri prin zonă, care să fi fost treji la ora aia.

Puțin înainte de ora opt, Wallander intră pe ușa secției de poliție. Purta puloverul pe care îl ținea pentru zilele în care termometrul arăta mai puțin de minus cinci grade. O rugă pe Ebba să se ocupe de asigurarea de călătorie a tatălui său.

– Ah, ăsta a fost visul vieții mele, zise ea. Să mă duc în Egipt, să văd piramidele.

Toată lumea pare să-l invidieze pe tata, gândi Wallander, turnându-și o ceașcă de cafea și intrând în birou. Nimeni nu pare surprins. Oare sunt singurul care se teme că i s-ar putea întâmpla ceva rău? De exemplu, că s-ar putea rătăci în deșert?

Martinsson îi lăsase pe birou raportul despre accident. Wallander îl frunzări rapid și se gândi că Martinsson încă suferea de logoree. Ar fi fost suficient să scrie în raport doar jumătate din câte cuvinte folosise. Îl sună pe Martinsson și-i povesti discuția pe care o avusese cu Björk, cu o zi în urmă. Martinsson păru mulțumit. Apoi Wallander îi sugeră să se întâlnească. Blomell spusese ceva ce merita luat în seamă. Martinsson reuși să dea de Hansson și de detectivul Svedberg pe la opt și jumătate. Dar Rydberg tot nu ajunsese. Se întâlniră într-una din sălile de ședință.

– L-a văzut cineva pe Nyberg? întrebă Wallander.

Exact în acel moment, intră în cameră Nyberg. Ca de obicei, ai fi zis că stătuse treaz toată noaptea. Avea părul răvășit. Se așeză pe locul lui, puțin retras față de ceilalți.

– Rydberg pare bolnav, zise Svedberg, scărpinându-și chelia cu un creion.

– Este bolnav, spuse Hansson. Are sciatică.

– Are reumatism, îl corectă Wallander. E o mare diferență, să știi și tu.

Apoi se întoarse spre Nyberg. Acesta zise:

– Am examinat aripile și am îndepărtat spuma ignifugă. Am încercat să reconstituim și fuzelajul. Nu numai că au dat cu vopsea peste numere și litere, le-au și răzuit înainte de a le vopsi. E limpede că cei de la bord nu voiau să fie identificați.

– Presupun că mai e un număr pe motor, zise Wallander. Şi, desigur, nu cred că se fabrică la fel de multe avioane câte maşini ies pe banda rulantă.

– Da, o să luăm legătura cu cei de la fabrica de aparate Piper din Statele Unite, zise Martinsson.

– Mai sunt câteva întrebări la care trebuie să găsim un răspuns, continuă Wallender. Cât de departe poate zbura un astfel de avion, cu un singur plin? Cât de des sunt folosite rezervoare adiţionale de combustibil?

Martinsson îşi notă.

– Am să caut eu răspunsurile, zise el.

Uşa se deschise şi intră Rydberg.

– Vin de la spital, zise el direct, şi acolo totul durează o eternitate.

Wallander văzu că Rydberg era în suferinţă, dar nu mai spuse nimic. Îi prezentă în schimb ideea de a găsi alte persoane care ar fi putut auzi zgomotul motorului. Îi era puţin ruşine că servea ideea lui Blomell ca fiind a lui.

– O să fie ca-n vreme de război, comentă Rydberg. Când toată lumea din Skåne ciulea urechile după avioane.

– E posibil să fie o pistă care nu duce nicăieri, zise Wallander. Dar nu strică să-i întrebăm şi pe colegii de la alte secţii. Mie, personal, mi-e greu să cred că e vorba de altceva decât de un transport de droguri. O livrare aranjată pe undeva.

– Ar trebui să vorbim cu cei din Malmö, spuse Rydberg. Să vedem dacă au observat vreo fluctuaţie în comerţ. Dacă au sporit semnificativ cantităţile de marfă în zona aia, ar putea exista o legătură. Am să-i sun eu.

Nimeni nu avu nimic de comentat. Wallander încheie şedinţa la puţin timp după ora nouă.

Îşi petrecu restul dimineţii terminând hârţogăraia pentru cazul de ultraj din Skurup şi apoi i-l pasă lui Per Åkeson. La prânz, merse în oraş şi-şi cumpără un hotdog special de la o tarabă. La două fără un sfert era deja înapoi la birou. Secţia de poliţie părea iarăşi pustie. Continuă să-şi vadă de teancul de dosare. După ultrajul din Skurup, se ocupă de tâlhăria din centrul oraşului Ystad, de pe Pilgrimsgatan. Cineva spărsese o fereastră în miezul zilei şi golise o casă de toate lucrurile valoroase. Wallander clătină din cap, citind raportul lui Svedberg. Era incredibil că niciunul dintre vecini nu văzuse nimic. Oare frica începea să pună gheara şi pe Suedia? se întrebă el. Frica de a ajuta poliţia cu cele mai elementare observaţii? Dacă da, atunci situaţia e mult mai gravă decât îmi plăcea mie să cred.

Wallander se luptă cu rapoartele şi îşi notă cine trebuia anchetat şi în ce dosare să se mai uite. Dar nu-şi făcea iluzii că vor putea rezolva cazul de tâlhărie fără declaraţia unui martor de încredere, sau fără să aibă noroc cu carul.

Martinsson intră în biroul lui spre ora cinci.

– Ei, până la urmă se pare că ăia de la Sjöbo aveau ceva să ne spună, începu el. Un fermier și-a căutat toată noaptea un vițel rătăcit. A sunat la poliția din Sjöbo să anunțe că a văzut niște lumini ciudate și că a auzit un zgomot de avion pe la cinci și ceva.

– Lumini ciudate? Ce vrea să spună?

– I-am rugat pe colegii din Sjöbo să îi pună mai multe întrebări omului. Fridell îl cheamă.

Wallander încuviință.

– Lumini și zgomot de motor. Asta ne-ar putea confirma teoria despre livrarea aranjată.

Martinsson întinse o hartă pe biroul lui Wallander. Puse degetul pe ea. Wallander își dădu seama că era în zona pe care o încercuise Blomell.

– Bravo! Ai făcut treabă bună, spuse Wallander. Să vedem dacă duce undeva pista asta.

Martinsson împături harta.

– Dacă e adevărat, e îngrozitor, zise el. Dacă așa merg lucrurile, înseamnă că nu suntem deloc protejați. Dacă un avion vechi poate să treacă granițele și să arunce droguri fără să fie depistat.

– Trebuie să ne obișnuim cu asta, zise Wallander. Asta nu înseamnă că nu-s de-acord cu tine.

Martinsson ieși. Wallander plecă și el de la secție puțin mai târziu. Când ajunse acasă, își pregăti ceva de mâncare și făcu un duș până i se fierseră cartofii. La șapte și jumătate se așeză la televizor, cu o ceașcă de cafea în mână, să vadă știrile. Telefonul sună exact când se anunțau titlurile zilei. Era Emma, se pregătea să plece de la spital. Wallander nu știa exact ce-și dorea: încă o seară de unul singur sau o vizită de-a Emmei? Fără să fie cu adevărat convins că voia să o vadă, o întrebă dacă vrea să treacă pe la el. Ea încuviință. Wallander știa că asta înseamnă că ea va sta până pe la miezul nopții. Apoi avea să se îmbrace și să plece acasă. Ca să-și pregătească dispoziția pentru vizita ei, bău două pahare de whisky. Schimbă așternutul de pe pat și îl puse pe cel vechi în șifonierul deja plin cu rufe murdare.

Emma ajunse pe la opt și ceva. Wallander se înjură în gând când o auzi pe scări. De ce nu putea să încheie toată povestea asta, când știa doar că nu are niciun viitor?

Emma sosi, îi zâmbi și Wallander o invită înăuntru. Avea părul castaniu și ochi frumoși. Era o femeie minionă. Îi puse muzica pe care știa că o agreează.

Băură vin. Pe la unsprezece, ajunseră în pat. Wallander se gândi la Mona. După, adormiră amândoi. Niciunul dintre ei nu spuse o vorbă. Chiar înainte să adoarmă, Wallander simţi că-l ia durerea de cap. Se trezi chiar când ea se îmbrăca, dar se prefăcu în continuare că doarme. Când uşa de la intrare se închise, se dădu jos din pat şi bău un pahar cu apă. Apoi se întoarse în pat, se gândi iar la Mona şi adormi.

Telefonul începu să sune pe când era cufundat adânc în visuri. Se trezi imediat. Ascultă. Suna întruna. Se uită la ceasul de pe noptieră. Două şi un sfert. Asta însemna că se întâmplase ceva. Ridică receptorul. Era unul dintre ofiţerii din tura de noapte, Näslund.

– E un incendiu în Möllegatan, îi zise Näslund. Chiar pe colţul cu Lilla Strandgatan.

– Ce arde?

– Merceria surorilor Eberhardsson.

– Păi, de asta se ocupă pompierii şi patrula de noapte, nu?

– Sunt deja aici. Se pare că incendiul a fost cauzat de o explozie. Şi surorile locuiau chiar deasupra merceriei.

– Au reuşit să iasă la timp?

– Nu s-ar zice.

Wallander nu mai avea nevoie să stea pe gânduri. Ştia ce are de făcut.

– Da, vin, zise el. Pe cine ai mai sunat?

– Pe Rydberg.

– Trebuia să-l laşi să doarmă. Sună-i pe Svedberg şi pe Hansson.

Închise telefonul. Se uită iar la ceas. Două şi şaptesprezece minute. În timp ce se îmbrăca, se gândi la ce-i spusese Näslund. O mercerie fusese aruncată în aer. Aşa ceva era greu de crezut. Şi dacă nici cele două proprietărese ale merceriei nu reuşiseră să scape, era cu atât mai grav.

Ieşi pe stradă şi-şi dădu seama că îşi uitase cheile. Înjură, apoi o luă înapoi la fugă pe scări, observând că-l cam lasă plămânii. Trebuie să mă reapuc de badminton cu Svedberg, îşi zise el. Nu mai pot să dau cu racheta de patru ori fără să gâfâi.

Maşina lui Wallander se opri pe Hamngatan la două şi jumătate. Întreaga zonă fusese încercuită. Mirosul de fum se simţea încă înainte să deschidă portiera. Flăcări şi fum se ridicau spre cer. Brigada de pompieri venise cu toate maşinile la faţa locului. Wallander se întâlni pentru a doua oară în aceeaşi săptămână cu Peter Edler.

– Arată rău, strigă Edler tare, să acopere zgomotul din jur.

Ardea toată casa. Pompierii împroşcau spumă pe clădirile din jur, ca să împiedice un dezastru şi mai mare.

– Surorile? ţipă Wallander.

Edler clătină din cap.

– N-a ieşit nimeni, răspunse el. Dacă erau acasă, sunt încă înăuntru. Avem un martor care spune că prăvălia a explodat pur şi simplu. Focul a izbucnit peste tot în acelaşi moment.

Edler plecă să-şi dirijeze oamenii. Hansson apăru lângă Wallander.

– Cine dracu' aruncă o mercerie în aer? întrebă el.

Wallander clătină din cap. Nu avea răspuns la această întrebare.

Se gândi la cele două surori care ţineau merceria, de când venise el în Ystad. Odată, Mona cumpărase un fermoar de-acolo, pentru unul din costumele lui. Acum, surorile muriseră. Şi dacă Edler nu se înşela, acest incendiu fusese provocat tocmai ca să le ucidă.

CAPITOLUL 3

Wallander își petrecu ziua de Sfânta Lucia a anului 1989 la lumina flăcărilor, dar nu de la lumânările aprinse de copiii din procesiunea religioasă. Rămase la locul incendiului până dimineața. Îi trimisese deja acasă și pe Hansson, și pe Svedberg. Când apăru Rydberg, Wallander îi spuse și lui să se ducă acasă. Frigul nopții nu i-ar fi făcut bine, din pricina reumatismului. Peter Edler îi aduse o cafea. Wallander se urcă în cabina șoferului, într-una din mașinile de pompieri, și se întrebă de ce nu plecase să se culce, în loc să stea să aștepte să fie stins incendiul. Dar nu reuși să găsească un răspuns bun la această întrebare. Rememoră seara din ajun, cu un sentiment clar de disconfort. Latura erotică a relației sale cu Emma Lundin era complet lipsită de pasiune. Era o palidă extensie a conversațiilor lipsite de conținut de la începutul legăturii lor. Nu mai pot continua așa, își spuse el dintr-odată. Trebuie să se întâmple ceva în viața mea. Curând, foarte curând.

Incendiul fu stins abia după ce se luminase de zi. Clădirea arsese până la temelie. Sosi Nyberg. Așteptară ca Peter Edler să-i dea undă verde lui Nyberg să intre printre ruinele fumegânde, împreună cu echipa de criminaliști a pompierilor.

Apoi apăru și Björk, la patru ace, ca de obicei, însoțit de o urmă de parfum ce reușea să acopere până și mirosul de fum.

– Mare nenorocire cu incendiile astea, zise el. Am auzit că proprietăresele au murit.

– Încă nu știm sigur, zise Wallander. Dar nu avem indicii nici că ar fi ieșit din casă, din păcate.

Björk se uită la ceas.

– Trebuie s-o ntind, zise el. Iau micul dejun cu cineva la Clubul Rotary.

Apoi plecă. Wallander și Nyberg rămaseră pe loc, tăcuți. Lui Wallander îi era frig și începuse deja să simtă oboseala. Toată strada era încă închisă pentru trafic, dar un reporter pe care îl recunoscu după figură reușise să se strecoare printre bariere. Era unul dintre cei care, de obicei, chiar scriau ceea ce Wallander declara, așa că îi oferiră puținele informații pe care le aveau și ei. Încă nu puteau spune sigur dacă murise cineva sau nu. Reporterul se mulțumi cu atât.

Mai trecu încă o oră până când primiră undă verde de la Edler. Când Wallander plecase de-acasă, la orele mici ale dimineții, fusese destul de inteligent încât să se încalțe cu cizme de cauciuc. Acum pășea atent printre dărâmăturile pârjolite, printre grinzi și resturi de ziduri înecate în bălți de apă. Nyberg, împreună cu alți câțiva pompieri, își croia și el drum printre ruine. După mai puțin de cinci minute, se opriră. Nyberg îi făcu semn lui Wallander să se apropie.

Cadavrele a două persoane zăceau la câțiva metri unul de celălalt. Erau aproape carbonizate, dincolo de stadiul în care ar fi putut fi identificate. Lui Wallander îi trecu prin minte că era a doua oară în patruzeci și opt de ore când vedea așa ceva. Clătină din cap.

– Surorile Eberhardsson, zise el. Cum le chema pe numele mic?

– Anna și Emilia, răspunse Nyberg. Dar încă nu știm dacă sunt chiar ele.

– Cine altcineva ar putea fi? întrebă Wallander. Locuiau singure în casa asta.

– O să aflăm noi, zise Nyberg. Dar o să ne ia câteva zile.

Wallander se întoarse și ieși din nou pe stradă. Edler fuma.

– Fumezi? întrebă Wallander. Nu știam că te-ai apucat de fumat.

– Nu fumez des, răspunse Edler. Doar când sunt foarte obosit.

– Incendiul ăsta trebuie anchetat cu minuțiozitate, spuse Wallander.

– N-ar trebui să trag concluzii pripite, zise Edler, dar să știi că, din câte îmi dau eu seama, e un caz clar de incendiu pus de o mână criminală. Deși e de mirare că cineva ar vrea să ucidă două fete bătrâne.

Wallander dădu din cap. Știa că Edler era un șef de pompieri foarte competent.

– Două bătrânici, remarcă Wallander, care vindeau nasturi și fermoare.

Nu mai avea nici un motiv să mai rămână. Plecă de la locul faptei, se urcă în mașină și merse acasă. Își pregăti micul dejun și verifică termometrul, ca să știe ce pulover să îmbrace. Se hotărî să-l poarte tot pe cel din ziua precedentă. La nouă și douăzeci parca în fața secției de poliție. Martinsson ajunse în același timp cu el. Se opriră la recepție, unde-i întâmpină Ebba.

– E adevărat ce am auzit? întrebă ea. Că bietele Anna și Emilia au ars de vii?

– Așa se pare, zise Wallander.

Ebba clătină din cap.

– Cumpăram ațe și nasturi de la ele din 1951, zise ea. Erau așa de prietenoase... Dacă aveai nevoie de ceva în plus și nu-ți ajungeau banii, îți ofereau fără să te treacă la carnețel. Cine Dumnezeu ar omorî două bătrânici într-o mercerie?

– Să fie cumva vreun piroman? întrebă Martinsson.

– Om trăi și om vedea, răspunse Wallander. Se mai aude ceva în plus cu avionul ăla prăbușit?

– Din câte știu eu, nu. Dar cei de la Sjöbo aveau de gând să mai stea de vorbă cu fermierul care-și căuta vițelul noaptea trecută.

– Sună și la celelalte secții, să fim siguri, îi reaminti Wallander. S-ar putea să afli că și la ei a fost anunțat zgomotul de avion.

Martinsson plecă. Ebba îi întinse lui Wallander o foaie de hârtie.

– Asigurarea de călătorie a tatălui tău, zise ea. Ce om norocos, scapă de vremea asta mizerabilă și mai și vede piramidele.

Wallander luă hârtia și se duse în birou. După ce își puse haina în cuier, sună la Löderup. Nu răspunse nimeni. Taică-său era probabil în atelier. Wallander închise. Mă întreb dacă-și amintește că mâine pleacă în călătorie, se gândi el. Și că-l iau de-acasă la ora șapte.

Dar Wallander abia aștepta să petreacă vreo câteva ore cu Linda. Ea îl binedispunea mereu.

Trase un teanc de hârtii, de data asta rapoartele despre tâlhăria de pe strada Pilrgimsgatan. Dar începu să se gândească la alte lucruri. Și dacă aveau de-a face cu un piroman? Fuseseră scutiți de așa ceva în ultimii ani. Se strădui să se întoarcă la cazul de tâlhărie, dar Nyberg sună la zece și jumătate.

– Cred că trebuie să vii încoace, zise el. La casa incendiată.

Wallander știa că Nyberg nu l-ar fi sunat dacă n-ar fi fost ceva important la mijloc. Ar fi fost o pierdere de timp să pună întrebări la telefon.

– Vin imediat, zise el și închise.

Își luă haina și ieși din secția de poliție. Îi luă doar câteva minute cu mașina să ajungă în centru. Nyberg îl aștepta lângă ruinele încă fumegânde ale casei. Trecu direct la subiect.

– Nu e vorba de o incendiere, zise el. E o crimă.

– Crimă?

Nyberg îi făcu semn să-l urmeze. Cele două cadavre fuseseră scoase dintre ruine. Se așezară amândoi pe vine lângă unul dintre ele și Nyberg folosi un pix ca să-i arate ceva pe craniul victimei.

– Asta e o gaură de glonț, zise el. A fost împușcată, presupunând că este una dintre cele două surori.

Se ridicară și se duseră la celălalt cadavru.

– Aceeași situație este și aici, zise el și-i arătă. Chiar deasupra gâtului.

Wallander clătină din cap, nevenindu-i să creadă.

– Deci au fost împușcate?

– Așa se pare. Mai rău e că, din ce se vede, au fost executate. Două împușcături în ceafă. Lui Wallander îi venea greu să accepte ceea ce tocmai spusese Nyberg. Însuși gândul era prea brutal, prea greu de crezut. Dar știa și că Nyberg nu spunea niciodată ceva de care nu era absolut sigur.

Se întoarseră pe stradă. Nyberg îi întinse o pungulță de plastic.

– Am găsit unul dintre gloanțe, zise el. Rămăsese înfipt în craniu. Celălalt a ieșit prin frunte și probabil s-a topit, din cauza căldurii.

Wallander se uită la Nyberg, încercând să judece rapid.

– Deci avem de-a face cu o crimă dublă, pe care cineva a încercat să o camufleze într-un incendiu?

Nyberg clătină din cap.

– N-are nicio logică. Cine execută oamenii prin împușcare în ceafă știe fără doar și poate că scheletele rămân intacte în caz de incendiu. Până la urmă, casa asta nu e un crematoriu.

– Și care e alternativa?

– Probabil ucigașul a vrut să ascundă cu totul altceva.

– Bine, dar ce poți să ascunzi într-o mercerie?

– Asta e treaba ta să afli, răspunse Nyberg.

– Mă duc să-mi adun oamenii, zise Wallander. Ne-apucăm de treabă la unu.

Se uită la ceas. Era unsprezece.

– Tu poți fi acolo la unu?

– Sigur nu termin aici până la unu, zise Nyberg. Dar am să trec și eu pe-acolo.

Wallander se întoarse la mașină. Îl stăpânea sentimentul de „așa ceva nu se poate".

Cine ar fi avut motive să execute două bătrânici ce vindeau ace și ață, și din când în când câte un fermoar? Asta era ceva ce depășea orice imaginație și orice altă crimă pe care o mai văzuse.

Când ajunse din nou la secție, se duse direct la biroul lui Rydberg. Era gol. Wallander îl găsi în camera de recreere, la un ceai și un biscuit uscat. Wallander se așeză și-i povesti ce descoperise Nyberg.

– Asta nu e bine, zise Rydberg când Wallander termină ce avusese de spus. Nu e bine deloc.

Wallander se ridică în picioare.

– Deci, ne vedem la unu, zise el. Deocamdată lasă-l pe Martinsson să se ocupe de avion. Dar Hanson și Svedberg ar trebui să vină la discuție. Încearcă să-l aduci și pe Åkeson. Am mai avut până acum vreun caz asemănător?

Rydberg se gândi puțin.

– Nu, din câte îmi amintesc eu, nu.

Wallander mai rămase puțin lângă masă.

– Treaba asta cu execuțiile, zise el... nu prea e tipic suedeză.

– Și ce e tipic suedez, mai exact? întrebă Rydberg. Nu mai există granițe. Nici pentru avioane, nici pentru criminalii adevărați. Pe vremuri, Ystad se afla dincolo de o graniță anume. Ce se întâmpla la Stockholm nu se întâmpla pe-aici. Dar vremurile alea au trecut.

– Și acum ce se întâmplă?

– Acum trăim o epocă în care e nevoie de un alt fel de polițiști, mai ales cei care bat străzile trebuie să fie altfel, zise Rydberg. Dar tot va mai fi nevoie și de unii ca tine și ca mine, în stare să gândească.

Străbătură împreună coridorul. Rydberg mergea încet. Se despărțiră în fața ușii biroului său.

– Ne vedem la unu, zise Rydberg. Dubla ucidere a două bătrâne. Oare așa ar trebui să numim asta? Cazul bătrânicilor?

– Nu-mi place, zise Wallander. Nu înțeleg din ce motiv le-ar trage cineva două gloanțe în cap unor bătrâne doamne, demne de toată stima.

– Probabil că de-aici trebuie să începem, zise Rydberg, gânditor. Să verificăm dacă erau într-adevăr atât de respectabile pe cât le credea toată lumea.

Wallander fu surprins.

– Ce insinuezi?

– Nimic, zise Rydberg și-i adresă un zâmbet. E posibil ca uneori oamenii să se mai și înșele.

Wallander rămase la fereastra biroului său, cu ochii la porumbeii ce dădeau târcoale turnului de apă.

Rydberg are dreptate, își zise el. Ca de obicei. Dacă nu există martori, dacă nu putem găsi nicio mărturie din afară, de aici trebuie să începem ancheta: cine erau de fapt Anna și Emilia?

La ora unu erau adunați în sala de ședințe. Wallander îi puse la curent cu

descoperirea: cele două femei fuseseră împuşcate în ceafă. O atmosferă sumbră puse stăpânire pe întreaga încăpere. Fiecare dintre ei intrase în acea mercerie, cel puţin o dată în viaţă.

Apoi, Wallander se întoarse spre Nyberg.

– Încă mai scotocim printre ruine, zise Nyberg. Dar până acum n-am mai găsit nimic interesant.

– Cauza incendiului? îl întrebă Wallander.

– E prea devreme să ne pronunţăm, răspunse el. Dar din ce zic vecinii, s-a auzit un zgomot puternic. Cineva l-a descris ca pe o explozie în surdină. Şi apoi, în mai puţin de un minut, întreaga clădire era în flăcări.

Wallander se uită la toţi cei din jurul mesei.

– Din moment ce nu avem un mobil evident, trebuie să începem prin a afla tot ce se poate despre aceste două surori. E adevărat ce cred eu, că nu mai au alte rude? Amândouă erau nemăritate. Dar au fost vreodată măritate? Câţi ani aveau? Când le-am cunoscut eu, atunci când m-am mutat în oraş, deja erau în vârstă.

Svedberg spuse că el era sigur că niciuna din ele nu fusese măritată şi nici nu avusese copii. Dar va încerca să afle mai multe amănunte.

– Conturi bancare, zise Rydberg, care nu scosese nicio vorbă până atunci.

– Aveau bani? Puşi la saltea? Sau la bancă? Sunt zvonuri pe tema asta. Ar putea fi acesta mobilul crimei?

– Asta nu explică modul în care au fost executate, spuse Wallander. Dar trebuie să facem cercetări şi în direcţia asta. Trebuie să ştim.

Îşi împărţiră sarcinile obişnuite între ei. La două fără un sfert, Wallander mai avea un singur lucru să le spună.

– Trebuie să stăm de vorbă şi cu presa, zise el. Subiectul ăsta sigur îi va interesa. Björk ar trebui să fie de faţă, desigur. Dar aş fi mai mult decât bucuros să nu am şi eu de a face cu presa.

Spre surprinderea tuturor, Rydberg se oferi să stea de vorbă cu reporterii. De obicei, era la fel de reticent ca şi Wallander în astfel de ocazii. Apoi se duseră la treabă. Nyberg se întoarse la locul incendiului. Wallander şi Rydberg mai rămaseră să stea de vorbă.

– Cred că trebuie să ne bazăm puţin şi pe public, spuse Rydberg. Poate mai mult decât de obicei. E clar că trebuie să fi existat un motiv pentru uciderea celor două surori. Şi mi-e teamă să suspectez că acest motiv n-a constat în bani.

– Am mai văzut cazuri d-astea, zise Wallander. Oameni care n-au niciun ban, dar care sunt atacaţi pentru că se zvoneşte despre ei că ar fi bogaţi.

– Am eu câteva contacte pe ici, pe colo, zise Rydberg. Am să fac și eu ceva cercetări pe partea mea.

Ieșiră din sala de ședințe.

– De ce te-ai oferit să ții conferința de presă? întrebă Wallander.

– Ca să nu mai trebuiască să o faci tot tu și pe asta, răspunse Rydberg și intră în biroul lui.

Wallander reuși să dea de Björk, care era acasă, prizonierul unei migrene.

– Organizăm o conferință de presă azi, la ora cinci, îi spuse Wallander. Speram să fii și tu acolo.

– Am să vin, zise Björk, cu sau fără migrenă.

Mecanismul de anchetă se pusese în mișcare, lent, dar minuțios. Wallander se întoarse încă o dată la locul incendiului și vorbi cu Nyberg, care era băgat până la genunchi în moloz. Apoi se duse la secție. Când începu conferința de presă, rămase în birou. Ajunse acasă pe la șase.

De această dată, tatăl său îi răspunse când îl sună.

– Mi-am făcut deja bagajele, îl anunță el.

– Speram eu, spuse Wallander. Am să fiu acolo la șase și jumătate. Să nu-ți uiți biletele și pașaportul.

Wallander își petrecu restul serii trecând în revistă ceea ce se întâmplase cu o seară în urmă. La miezul nopții, se băgă în pat. Deși era foarte obosit, nu reuși să adoarmă.

Gândul la cele două surori care fuseseră executate nu-i dădea pace. Până să adoarmă în cele din urmă, ajunsese la concluzia că avea să fie o anchetă lungă și dificilă. Dacă nu aveau norocul să se împiedice de răspuns chiar de la început.

A doua zi se trezi la cinci. La șase și jumătate fix, parcă în fața aleii din Löderup. Tatăl său îl aștepta deja afară, așezat pe valiză. Merseră pe întuneric până la Malmö. Cei ce făceau naveta de la Skåne la Malmö încă nu se treziseră. Tatăl său era îmbrăcat la costum și avea pe cap o șapcă ciudată. Wallander n-o mai văzuse și se gândi că probabil taică-su o găsise pe la vreo piață de vechituri, sau la un magazin de haine la mâna a doua. Dar nu spuse nimic. Nici măcar nu-l întrebă dacă își luase cu el biletele și pașaportul. Nu zise decât:

– Deci, chiar pleci.

– Da, răspunse tatăl său. Azi e ziua cea mare.

Wallander simțea că taică-su nu avea chef de vorbă. Asta îi dădea ocazia să se concentreze la condus și să se piardă în propriile sale gânduri. Era foarte în-

grijorat din pricina ultimelor evenimente din Ystad. Încerca să găsească un fir în poveștile astea. De ce ar ucide cineva două bătrâne, cu sânge rece, împușcându-le în ceafă? Dar nu găsi niciun răspuns. Nu existau circumstanțe favorabile, nu exista nici o explicație. Erau doar două execuții brutale, de neînțeles.

Când intrară în parcarea de la feribot, văzură că Linda îi aștepta deja. Wallander nu se putu abține să remarce că Linda își salutase mai întâi bunicul și abia apoi tatăl. Asta îl deranja. Mai mult, Linda îl complimentă pe bătrân pentru șapcă, îi spuse că îi vine bine.

– Aș vrea să am și eu o șapcă de-asta, ca să am cu ce să mă laud, zise Wallander, îmbrățișându-și fiica.

Îl conduseră pe bunic la chei. Wallander îi plăti biletul de feribot. După ce bătrânul se urcă la bord, rămaseră în întuneric și-l priviră îndepărtându-se de port.

– Sper să fiu și eu ca el când voi îmbătrâni, zise Linda.

Wallander nu-i răspunse. Pe el, ideea că va ajunge ca tatăl său îl îngrozea mai mult decât orice.

Luară micul dejun împreună la un restaurant din Central Station. Wallander își privi fiica în tăcere. Fata vorbea încontinuu. Nu era frumoasă în înțelesul tradițional al cuvântului. Dar avea așa un aer de siguranță și independență, nu era una dintre gâștele care făceau tot ce puteau ca să fie pe placul oricărui bărbat care le ieșea în cale. De unde moștenise logoreea, însă, nu-și dădea seama. Și el, și Mona erau destul de tăcuți. Dar îi plăcea să o asculte. Îl binedispunea mereu. Fata continuă să vorbească despre planurile ei de a se apuca de recondiționarea mobilierului. Îi povesti câte oportunități există în domeniu, care erau principalele probleme, se indignă că sistemul de ucenicie era aproape mort și-l uimi, în final, povestindu-i despre un viitor în care ea avea să-și deschidă propriul ei magazin în Ystad.

– Ce păcat că nici tu, nici mama nu aveți bani, zise ea. Dac-ați fi avut, m-aș fi dus în Franța să învăț.

Wallander își dădu seama că fata nu-l învinovățea pentru că nu era bogat. Cu toate astea, exact așa îi interpretă cuvintele.

– Aș putea să fac un împrumut la bancă, zise el. Cred că până și un simplu polițist poate lua un împrumut.

– Împrumuturile trebuie returnate, zise ea. Și oricum, tu nici nu ești un simplu polițist, ești inspector.

Apoi vorbiră despre Mona. Wallander o ascultă cu o oarecare satisfacție, plângându-se de Mona, care o controla în tot și-n toate.

– Și ca să fie tacâmul complet, nici nu-mi place de Johan, încheie ea.

Wallander o privi întrebător.

– Ăsta cine mai e?

– Noul ei iubit.

– Credeam că se vede cu unul, Soren?

– A nu, au terminat-o. Acum îl cheamă Johan și are două excavatoare.

– Și nu-ți place de el?

Linda ridică din umeri.

– E tare gălăgios. Și cred că n-a citit nici măcar o carte în viața lui. Vine sâmbăta pe la noi și, o dată, a venit cu o carte de benzi desenate. Ditamai omul. Poți să-ți închipui așa ceva?

Wallander se simți ușurat, pe moment, că nu cumpărase în viața lui o carte de benzi desenate.

– Păi, nu sună prea bine, zise el. Adică, mă rog, treaba asta că tu și cu Johan nu vă înțelegeți bine.

– Dar nu-i vorba că noi nu ne înțelegem, spuse ea. Doar că nu pricep ce vede mama la el.

– Vino și stai cu mine, zise Wallander, într-un impuls de moment. Camera ta e tot acolo, doar știi.

– Să știi că m-am gândit și eu la asta, zise ea. Dar nu cred că ar fi o idee bună.

– De ce nu?

– Ystad e un oraș așa de mic. Aș înnebuni să locuiesc acolo. Poate mai încolo, când o să fiu mai în vârstă. Sunt orașe în care pur și simplu nu poți să trăiești când ești tânăr.

Wallander o înțelegea perfect. Chiar și pentru bărbații divorțați, de vreo patruzeci de ani, un oraș ca Ystad-ul putea fi sufocant.

– Dar tu?

– Eu ce?

– Ce crezi? Cum o duci cu fetele?

Wallander făcu o față lungă. Nu voia să discute despre Emma Lundin.

– Ai putea da un anunț la ziar, îi sugeră ea. „Bărbat în floarea vârstei, caut companie." Sunt sigură că ai primi o mulțime de răspunsuri.

– Sigur, zise Wallander și pe urmă ar dura cam cinci minute până ne-am trezi că ne uităm unul la altul, fără să avem ce să ne spunem.

Linda îl surprinse din nou.

– Ai nevoie de cineva în pat, zise ea. Nu e normal la vârsta ta să stai pe uscat atâta vreme.

Wallander făcu ochii mari. Nu-i mai spusese niciodată așa ceva până atunci.

– Nu duc lipsă de nimic, zise el, evaziv.

– Nu-mi poți da amănunte?

– Nu-s prea multe de spus. E o asistentă medicală. O femeie decentă. Problema e că ea mă place pe mine mai mult decât o plac eu pe ea.

Linda nu mai puse și alte întrebări. Wallander începu să se întrebe dacă ea însăși își începuse viața sexuală. Dar numai gândul îi dădu o stare atât de confuză, așa că nu îndrăzni să o întrebe nimic.

Mai rămaseră în restaurant până după ora zece. Apoi se oferi să o conducă acasă, dar fata mai avea de făcut niște drumuri. Se despărțiră în parcare. Wallander îi dădu trei sute de coroane înainte să plece.

– Nu e nevoie, zise ea.

– Știu. Dar ia-i totuși.

Apoi o privi îndepărtându-se pe străzile orașului. Se gândi că asta era familia lui: o fată care se descurca singură. Un tată care chiar în acel moment era în avion, spre Egiptul fierbinte. Avea o relație complicată cu fiecare dintre ei.

Ajunse înapoi în Ystad pe la zece și jumătate. Când trecu pe la recepție, Ebba îl strigă. Părea puțin supărată.

– Björk vrea să stea de vorbă cu tine, zise ea.

Wallander își atârnă haina în birou și se duse la Björk. Fu primit imediat. Björk se ridică de la masa de lucru.

– Trebuie să-mi exprim marea dezamăgire, zise el.

– În legătură cu ce?

– Că te duci în interes personal la Malmö, când noi suntem în plină anchetă a unui caz foarte dificil, mai mult, un caz de care răspunzi chiar tu.

Lui Wallander nu-i venea să-și creadă urechilor. Björk chiar îi trăgea o săpuneală. Așa ceva nu se mai întâmplase până atunci, chit că Björk avusese destule ocazii și înainte. Wallander se gândi la vremurile în care luase hotărâri de unul singur în anumite cazuri, fără să-i mai anunțe și pe ceilalți.

– E o situație foarte neplăcută, încheie Björk. N-am să te sancționez oficial. Dar așa cum am spus deja, mi se pare că plecarea ta demonstrează lipsă de judecată.

Wallander se uită lung la Björk. Apoi se răsuci pe călcâie și ieși fără să mai spună niciun cuvânt. Dar se întoarse de la jumătatea drumului, deschise ușa de la biroul lui Björk și spuse printre dinți:

– N-am de gând să înghit asemenea rahaturi din partea ta. Să-ți fie clar. N-ai decât să mă sancționezi. Dar nu-mi mai servi mie tâmpenii, că nu-ți permit.

Apoi ieşi. Îşi dădu seama că îl trecuseră toate transpiraţiile. Dar nu regreta. Ieşirea aceea îi fusese necesară. Şi puţin îi păsa de consecinţe. Avea o poziţie destul de bună în secţie.

Îşi luă o cană de cafea din camera de recreere şi se aşeză la masa de lucru. Ştia că Björk fusese la Stockholm, unde urmase nişte cursuri de management. Probabil că acolo îl învăţaseră să-şi mai certe din când în când subordonaţii, ca să îmbunătăţească astfel climatul de lucru, îşi zise Wallander. Dar dacă despre asta era vorba, şi-a ales prost omul cu care să înceapă să îşi pună teoriile în practică.

Apoi se întrebă cine îl turnase că-şi duce tatăl la Malmö. Erau doar câteva posibilităţi. Wallander nu-şi mai amintea cui îi povestise de călătoria intempestivă a tatălui său în Egipt. Era însă foarte sigur că nu Rydberg fusese cel care cântase la şef. Rydberg îl considera pe Björk un rău administrativ necesar. Atât şi nimic mai mult. Şi le era mereu loial celor cu care lucra. Loialitatea lui Rydberg nu putea fi zdruncinată, deşi niciodată nu-şi acoperea colegii care acţionau iresponsabil. În asemenea cazuri, el reacţiona primul. Wallander fu întrerupt din gânduri de Martinsson, care băgă capul pe uşă.

– Poţi să vorbeşti cu mine?

Wallander îi făcu semn să ia loc.

Începură să discute despre incendiu şi despre surorile Eberhardsson. Dar curând, Wallander îşi dădu seama că Martinsson avea altceva să-i spună.

– E vorba de avionul ăla, zise el. Colegii de la Sjöbo s-au mişcat repede. Au găsit o zonă chiar în afara satului, unde se presupune că au fost observate luminile în seara aceea. Din câte îmi dau seama, e o zonă puţin locuită. Asta se potriveşte şi cu ideea unei livrări pe calea aerului.

– Vrei să spui că luminile ciudate ar fi putut fi de fapt balize de ghidaj?

– E o posibilitate. Mai există şi mii de poteci care trec prin zonă. E uşor de venit, uşor de plecat.

– Da, se pupă cu teoria noastră, zise Wallander.

– N-am terminat, continuă Martinsson. Echipa din Sjöbo a făcut câteva verificări, să vadă cine locuieşte de fapt în zona aceea. Majoritatea sunt fermieri, desigur, dar au găsit şi o excepţie.

Wallander îşi ascuţi urechile.

– E vorba de o fermă numită Långelunda, spuse Martinsson. De câţiva ani a fost un fel de refugiu pentru persoane care le-au făcut probleme, din când în când, poliţiştilor din Sjöbo. S-au tot plimbat pe-acolo tot felul de oameni, nu se ştia exact a cui e ferma şi de câteva ori au găsit şi droguri. Nu cantităţi mari, dar au găsit.

Martinsson se scărpină pe frunte.

– Colegul cu care am stat de vorbă, Göran Brunberg, mi-a dat și câteva nume. N-am prea acordat eu atenție, dar după ce am închis, ceva nu-mi dădea pace. Mi s-a părut că recunosc unul dintre nume. De la un caz de-al nostru recent.

Wallander sări în picioare.

– Să nu-mi spui că Yngve Leonard Holm locuiește acolo! Că acolo e casa lui?!

Martinsson confirmă.

– El însuși. Mi-a luat ceva până am făcut legătura.

La dracu', își zise Wallander. Știam eu că e ceva în neregulă cu el. Dar a trebuit să-i dăm drumul.

– Mergem după el, zise Wallander și trase un pumn în masă.

– Exact asta le-am zis și eu colegilor noștri din Sjöbo când am făcut legătura între numele de pe lista lor și cazul nostru, spuse Martinsson. Dar când s-au dus la Långelunda, Holm nu mai era.

– Cum adică nu mai era?

– Dispăruse, plecase, se evaporase. A locuit acolo, deși era înregistrat în Ystad de câțiva ani. Și și-a construit vila aici. Colegii din Sjöbo au stat de vorbă cu ceilalți indivizi care locuiesc acolo. Niște tipi foarte duri, din câte-mi dau eu seama. Holm a fost acolo chiar ieri. Dar de ieri nu mai știe nimeni nimic de el. M-am dus la casa lui de aici din Ystad, însă e încuiat peste tot.

Wallander se gândi puțin.

– Deci nu prea-i stă în fire lui Holm să dispară așa?

– Cei din casă păreau destul de îngrijorați.

– Cu alte cuvinte, ar putea exista o legătură, spuse Wallander.

– Mă gândeam că poate Holm intenționa să plece cu avionul care s-a prăbușit.

– Nu prea cred, spuse Wallander. Asta ar presupune că avionul a avut o pistă de aterizare ca să poată să-l ia și pe Holm. Dar poliția din Sjöbo nu a găsit un astfel de loc, nu-i așa? O pistă de aterizare improvizată. Și nici nu s-ar mai încadra în timp.

– Un avion ușor, condus de un pilot bun, are nevoie doar de o bucată de pământ dreaptă ca să aterizeze și să decoleze iar.

Wallander ezită. Martinsson ar fi putut avea dreptate.

– Trebuie să mai lucrăm la asta, zise el. Din păcate, ai să te ocupi cam singur, noi trebuie să ne concentrăm asupra surorilor ucise.

– Ați găsit mobilul posibil?

– N-am găsit decât o execuție de neînțeles și un incendiu provocat de o explozie, răspunse Wallander. Dar dacă se mai poate găsi ceva în ceea ce a rămas după incendiu, cu siguranță Nyberg îl va găsi.

Martinsson plecă. Wallander observă că în minte i se amestecau gândurile legate de avionul căzut cu cele legate de incendiu. Era deja ora două. Taică-su probabil aterizase deja la Cairo, dacă avionul plecase la timp de la Kastrup. Apoi se gândi la comportamentul ciudat al lui Björk. Simți că se enervează iar și, în același timp, era satisfăcut că-i spusese vreo două șefului. Și dacă tot nu reușea să se concentreze la hârțogăraie, se duse la locul incendiului. Nyberg era tot în genunchi, între ruine, împreună cu restul echipei de criminaliști. Mirosul de fum era încă puternic. Îl văzu pe Wallander și ieși pe stradă, să vorbească.

– Din ce zic oamenii lui Edler, a fost un incendiu cu flacără intensă, spuse el. Totul pare să se fi topit. Și asta, desigur, ne întărește teoria unei mâini criminale. Suspectăm că focul a izbucnit în mai multe puncte în același timp. Probabil și cu ajutorul benzinei.

– Trebuie să punem mâna pe cei ce au făcut așa ceva, zise Wallander.

– Da, ar fi bine, spuse Nyberg. Ai zice că e opera unui nebun.

– Sau dimpotrivă, îl completă Wallander, a unuia care știa foarte bine ce face.

– Într-o mercerie? Condusă de două fete bătrâne?

Nyberg își clătină capul a neîncredere și se întoarse la ruine. Wallander se duse în port. Avea nevoie de o gură de aer. Erau câteva grade sub zero și nu se simțea decât o briză foarte, foarte ușoară. Se duse pe chei până în portul unde erau ancorate iahturile. Un feribot spre Polonia tocmai ieșea din terminalul din apropiere. Distrat, se întrebă câte mașini erau scoase ilegal din Suedia de data asta.

Se întoarse la secție pe la trei și jumătate. Se întreba dacă tatăl său ajunsese la hotel și se instalase. Și dacă avea să fie iar chemat la Björk, să-i mai frece o dată ridichea pentru absență nemotivată.

La ora patru se întâlni cu colegii săi în sala de ședințe. Trecură în revistă informațiile pe care le aflaseră în cursul zilei. Încă nu aveau mare lucru de pe teren.

– Dar nimic, nimic, spuse Rydberg. Arde o casă în plin Ystad. Și nimeni n-a observat nimic ieșit din comun...

Svedberg și Hansson raportară și ei ce aflaseră. Niciuna dintre surori nu fusese măritată. Mai aveau ceva rude îndepărtate, veri de gradul unu și doi. Dar niciunul din ei nu trăia în Ystad. Merceria obținea profituri neglijabile. Nu găsiseră nici măcar vreun cont de economii cu sume fabuloase în el. Hansson aflase că aveau o cutie de valori la Handelsbanken. Dar neavând cheile, Per Åkeson trebuia să emită un mandat pentru a fi deschisă acea cutie. Hansson estima că asta ar fi fost posibil să se întâmple a doua zi.

Apoi se lăsă o tăcere grea peste întreaga încăpere.

– Trebuie să existe un motiv, spuse Wallander. Mai devreme sau mai târziu îl vom afla. Trebuie doar să avem răbdare.

– Cine le cunoştea pe cele două surori? întrebă Rydberg. Trebuie să fi avut prieteni şi ceva timp liber din când în când, când nu erau la magazin. Erau membre în vreo organizaţie? Aveau cumva o căsuţă de vară? Mergeau în vacanţă? Eu tot am impresia că n-am trecut de suprafaţa lucrurilor.

Wallander se gândi că Rydberg părea iritat. Probabil suferă, îşi zise Wallander. Mă întreb oare ce e cu el de-adevăratelea. Dacă nu cumva nu e doar reumatismul la mijloc. Nimeni nu mai avu nimic de adăugat la ce spusese Rydberg. Trebuiau să sape în continuare.

Wallander rămase la birou până aproape de ora opt. Îşi făcu propria listă cu toate informaţiile aflate despre surorile Eberhardsson. Citind ceea ce scrisese, îşi dădu seama cât de puţine ştia. Nu avea nicio pistă.

Înainte să plece de la birou, îl sună acasă pe Martinsson. Acesta îi spuse că Holm încă nu apăruse. Wallander se duse la maşină. Îi luă mult până reuşi să aducă motorul la viaţă. Se hotărî să ceară un împrumut de la bancă şi să-şi cumpere altă maşină, imediat ce avea puţin timp.

Când ajunse acasă, îşi rezervă un loc la spălătorie şi apoi îşi încălzi o conservă cu tocană. Tocmai când se pregătea să se aşeze în faţa televizorului cu farfuria pe genunchi, sună telefonul. Era Emma. Îl întrebă dacă putea să treacă pe la el.

– Nu în seara asta, îi răspunse Wallander. Probabil, ai auzit de incendiu şi de cele două surori care au murit. Muncim de-acum douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru.

Ea înţelese. După ce închise telefonul, se întrebă de ce oare nu-i putea spune adevărul: că nu mai voia să fie cu ea. Dar, desigur, era o dovadă de laşitate de neiertat să-i spună aşa ceva la telefon. De aceea trebuia să-şi facă puţin curaj şi să treacă pe la ea într-o seară. Îşi promise că va face asta imediat ce va avea puţin timp.

Se apucă să mănânce din tocana deja răcită. Era ora nouă. Telefonul sună din nou. Enervat, Wallander puse jos farfuria şi răspunse. Era Nyberg care-l suna dintr-o maşină de patrulă, aflat încă la locul incendiului.

– Cred că am găsit ceva de data asta, zise el. Un seif, din cele scumpe, care rezistă la temperaturi extreme.

– De ce nu l-ai găsit până acum?

– E o întrebare bună, răspunse Nyberg, fără să se supere. Seiful era îngropat în temelia casei. Am găsit o uşă izolată sub toate dărâmăturile alea. Am reuşit s-o forţăm şi sub ea am dat de un spaţiu. Acolo era seiful.

– L-ați deschis?

– Cu ce? N-avem chei. Și e greu să-l deschizi cu forța.

Wallander se uită la ceas. Era nouă și cinci.

– Plec spre voi, zise el. Mă întreb dacă nu cumva tocmai ați descoperit pista pe care o căutam.

Când Wallander ajunse în stradă, nu mai reuși să-și pornească mașina. Renunță și o luă pe jos spre Hamngatan. La zece fără douăzeci, era lângă Nyberg și studia seiful la lumina unei lanterne. Chiar atunci se lăsă frigul și un vânt tăios începu să bată dinspre est.

CAPITOLUL 4

Imediat după miezul nopții de 15 decembrie, Nyberg și oamenii lui reușiseră să scoată la suprafață seiful cu ajutorul unei macarale. Fu încărcat într-un camion și dus imediat la secție. Dar înainte ca Nyberg și Wallander să părăsească locul incendiului, Nyberg examină spațiul de sub fundație.

– Asta a apărut aici după ce a fost construită casa, zise el. Presupun că nișa a fost gândită special ca să ascundă seiful.

Wallander nu-i răspunse, dar îi făcu semn că înțelege. Se gândea la surorile Eberhardsson. Poliția căuta un motiv. Acum, probabil că îl găsiseră, deși nu știau încă exact ce era în seif. Dar era posibil ca altcineva să fi știut de existența seifului. Și de conținutul său. Părăsiră locul incendiului și ieșiră pe stradă.

– E posibil să găurim seiful? întrebă Wallander.

– Desigur, îi răspunse Nyberg. Dar e nevoie de echipament special. Ăsta e genul de seif pe care un lăcătuș obișnuit nici n-ar îndrăzni să viseze să-l deschidă.

– Trebuie să-l deschidem cât mai curând posibil.

Nyberg își scoase costumul de protecție. Îl privi sceptic pe Wallander.

– Adică vrei să zici că trebuie deschis în noaptea asta?

– Așa ar fi cel mai bine, zise Wallander. E totuși vorba de o crimă dublă.

– Imposibil, zise Nyberg. N-am cum să găsesc oameni cu instrumente potrivite decât cel mai devreme mâine dimineață.

– Sunt de aici, din oraș?

Nyberg se gândi puțin.

– E pe aici o firmă care lucrează pentru armată, zise el. Probabil că ei au ce ne trebuie nouă. Cred că se numesc Fabricius. Au sediul pe Industrigatan.

Nyberg părea extenuat. Ar fi fost o nebunie să mai tragă de el acum.

– Atunci o lăsăm pe mâine la șapte, zise Wallander.

Nyberg încuviinţă.

Wallander îşi căută maşina din priviri. Apoi îşi aminti că nu pornise. Nyberg putea să-l ducă până acasă, dar preferă să o ia pe jos. Vântul era rece. Trecu pe lângă un termometru pus în vitrina unui magazin de pe Stora Ostergatan. Minus şase grade. Vine iarna, îşi zise Wallander. În curând va fi aici.

La şapte şi un minut, în dimineaţa zilei de 15 decembrie, Nyberg intră în biroul lui Wallander. Îl găsi cu nasul în agenda de telefoane, deschisă pe masă. Inspectase deja seiful, care fusese pus într-o cameră goală de lângă recepţie. Unul dintre ofiţerii ce tocmai terminau tura de noapte îi spuse că fusese nevoie de o macara mică să îl aducă în clădire. Wallander remarcase urmele pe uşile de sticlă de la intrare şi văzuse că una dintre balamale se îndoise. Björk n-o să se bucure prea tare, îşi zise el. Dar va trebui să se obişnuiască şi cu asta.

Nyberg sunase la firma cu sediul pe Industrigatan. Wallander se duse să-şi ia cafea. Rydberg sosi şi el. Wallander îi spuse despre seif.

– E exact cum am presupus, spuse Rydberg. Nu ştim mai nimic despre cele două surori.

– Căutăm un lăcătuş care să poată deschide un astfel de seif, zise Wallander.

– Sper să mă chemaţi şi pe mine înainte să-l descuiaţi, zise Rydberg. Aş vrea să fiu acolo.

Wallander se întoarse în birou şi o sună pe Ebba s-o întrebe cine mai venise la serviciu.

– A sunat Martinsson şi a zis că se duce la Sjöbo, îi răspunse ea. Svedberg încă n-a ajuns. Hansson face duş. Din câte se pare, i s-a spart o ţeavă acasă.

– Vom deschide seiful în curând, zise Wallander. O să fie puţin zgomot.

– M-am uitat şi eu la el, zise Ebba. Credeam că e mai mare.

– Încap destule într-un seif de dimensiunile alea.

Hansson apăru în uşă. Încă avea părul ud.

– Tocmai am vorbit cu Björk, zise el, vesel. Mi-a arătat că s-au stricat uşile de la intrare azi-noapte.

Hansson încă nu auzise nimic despre seif. Wallander îi explică.

– Asta ar putea fi un bun motiv, zise Hansson.

– Dacă avem noroc, zise Wallander. În cel mai rău caz, seiful e gol şi asta o să ne bage şi mai tare în ceaţă.

– E posibil să fi fost golit de cei ce le-au împuşcat pe cele două surori, ripostă Hansson. Poate că au ucis-o pe una din ele şi pe cealaltă au forţat-o să deschidă seiful.

Se gândise și Wallander la asta. Dar ceva îi spunea că nu se întâmplase așa.

La ora opt, la indicațiile lui Ruben Fabricius, doi lăcătuși începură să taie seiful. Era, așa cum prevăzuse și Nyberg, o treabă dificilă.

– E dintr-un oțel special, zise Fabricius.

– Nu putem să aruncăm seiful în aer? întrebă Wallander.

– Există riscul să sară în aer întreaga clădire, răspunse Fabricius. Dacă vreți să facem așa, ar trebui întâi să ducem seiful undeva în câmp deschis. Dar uneori, e nevoie de atât de mult explozibil, încât e distrus și seiful în sine. Iar conținutul fie ia foc, fie se face praf.

Fabricius era un tip masiv, care-și puncta propozițiile cu câte un scurt hohot de râs.

– Un astfel de seif costă în jur de o sută de mii de coroane, spuse el și râse.

Wallander păru uimit.

– Atât de mult?

– Pe puțin!

Un singur lucru e sigur, își zise Wallander, amintindu-și discuția de ieri despre starea financiară a celor două victime. Surorile Eberhardsson aveau mult mai mulți bani decât declaraseră la fisc. Probabil că aveau și surse de venit nedeclarate. Dar ce anume poți vinde într-o mercerie, încât să te îmbogățești? Fir de aur? Butoni cu diamante?

Freza lăcătușilor se opri la nouă și un sfert. Fabricius îi făcu semn lui Wallander și chicoti.

– Gataaa! zise el.

Rydberg, Hansson și Svedberg sosiră și ei în cameră. Nyberg îi urmărise pe lăcătuși de la prima oră. Cu o rangă, scoase spatele seifului ce fusese decupat cu un arzător. Se îngrămădiră toți în jurul cutiei. Wallander văzu câteva pachete învelite în plastic. Nyberg luă primul pachet din teanc. Plasticul era alb și lipit cu scotch. Nyberg puse pachetul pe un scaun și tăie scotch-ul. Înăuntru era un teanc gros de bancnote de o sută de dolari. Era împărțit în teancuri mai mici, fiecare de câte zece mii de dolari.

– O grămadă de bani, zise Wallander.

Trase cu atenție o bancnotă și o ridică la lumină. Nu părea să fie falsă.

Nyberg scoase și celelalte pachete, unul după altul, și le desfăcu.

– Să mergem în sala de ședințe, zise Wallander.

Apoi îi mulțumi lui Fabricius și celor doi lăcătuși care deschiseseră seiful.

– O să vă rog să ne trimiteți nota de plată, spuse Wallander. Fără dumneavoastră n-am fi putut să deschidem seiful ăsta.

– Facem cinste de data asta, zise Fabricius. A fost o experiență pentru meseriașii mei. Și o ocazie nemaipomenită pentru a mai învăța ceva.

– Desigur, v-aș ruga să nu pomeniți nimănui ce era înăuntru, spuse Wallander.

Fabricius râse din nou și-l salută. Wallander înțelese că nu fusese un râs ironic.

Când toate pachetele au fost deschise și teancurile de bancnote numărate, Wallander făcu o scurtă socoteală. Erau în majoritate dolari americani. Dar mai erau acolo și franci elvețieni și lire sterline.

– Estimez că aici sunt cam cinci milioane de coroane, zise el. Nu e deloc o sumă neglijabilă.

– Seiful era plin-ochi, zise Rydberg, n-ar mai fi încăput nimic în el.

– Și asta înseamnă că, dacă banii au fost mobilul crimei, atunci cel sau cei ce le-au împușcat pe surori nu au găsit ce căutau.

– Ei, măcar acum avem un mobil, spuse Wallander. Acest seif a fost ascuns. După câte am înțeles de la Nyberg, se pare că era acolo de câțiva ani. Înseamnă că, la un moment dat, surorile au simțit nevoia să și-l cumpere, pentru că aveau de depozitat și de ascuns sume mari de bani. Cele mai multe bancnote sunt nou-nouțe. De aceea e posibil să le putem identifica. Au intrat în Suedia legal sau nu? De asemenea, trebuie să găsim rapid răspunsuri și la celelalte întrebări care ne-au rămas. Cu cine își petreceau timpul liber? Ce obiceiuri aveau?

– Și ce slăbiciuni, adăugă Rydberg. Să nu uităm de asta.

Björk intră în cameră chiar înainte de finalul ședinței. Când văzu banii de pe masă, tresări.

– Trebuie să-i înregistrați cu atenție, îi spuse el lui Wallander când acesta îi explică pe scurt ce se întâmplase. Să nu se piardă nimic. Și cu ușile de la intrare ce s-a întâmplat?

– A fost un accident în câmpul muncii, zise Wallander. S-au zgâriat când motostivuitorul a ridicat seiful, explică el, pe un ton care nu-i mai lăsă lui Björk loc de alte comentarii.

Căzuse în sarcina lui Wallander să sune la o asociație pentru protecția animalelor, a cărei membru activ fusese cel puțin una dintre surori, Emilia. Aflase-ră asta de prin vecini. Wallander primise un nume și o adresă de la Svedberg. Tyra Olofsson, Käringgatan numărul 11.

Înainte de a părăsi secția de poliție, îl sună pe Arne Hurtig, dealerul auto cu care făcea afaceri de obicei. Îi explică situația cu Peugeot-ul. Hurtig îi sugeră câteva mașini, dar lui Wallander i se părură toate prea scumpe. Însă când Hurtig îi promise un târg bun în schimbul vechii sale mașini, Wallander se hotărî să cumpere un alt Peugeot la mâna a doua. Închise telefonul și sună la bancă. Fu

obligat să aştepte câteva minute până reuşi să stea de vorbă cu persoana de contact. Wallander ceru un împrumut de douăzeci de mii de coroane. Fu informat că îl va obţine fără nicio problemă. Putea să treacă a doua zi, să semneze hârtiile şi să ridice banii.

Gândul unei maşini noi îl binedispuse pe loc. Se opri şi inspectă cu atenţie balamaua stricată de la uşa de la intrare în secţie. Fiindcă nu-l vedea nimeni, profită de ocazie şi trase un şut în cadrul uşii. Acum, stricăciunea era şi mai vizibilă. Se îndepărtă rapid, încovoindu-se din pricina vântului îngheţat.

Ar fi trebuit, desigur, să sune înainte, să se asigure că Tyra Olofsson chiar era acasă. Dar, din moment ce era pensionară, Wallander se hotărî să rişte. Când răsună soneria de la intrare, uşa se deschise aproape imediat. Tyra Olofsson era micuţă şi purta ochelari cu lentile groase, care spuneau multe despre gradul ei de miopie. Wallander se prezentă şi îi arătă legitimaţia pe care ea o ridică până aproape de ochi şi o studie cu atenţie.

– Aaa, sunteţi poliţist, zise ea. Deci de biata Emilia trebuie să fie vorba.

– Exact, zise Wallander. Sper că nu vă deranjez.

Femeia îl invită înăuntru. În hol mirosea puternic a câine. Îl conduse în bucătărie. Wallander numără paisprezece castroane pentru câini întinse pe podea. Mai rău ca la Haverberg, gândi el.

– Îi ţin afară, zise Tyra Olofsson, observându-i privirea.

Wallander se întrebă în treacăt dacă era legal să deţii atât de mulţi câini în oraş. Se aşeză la masă şi căută în van ceva cu care să noteze. De data asta, nu mai uitase să-şi pună un carneţel în buzunar. Dar acum n-avea pix. Pe marginea ferestrei, văzu un căpeţel de creion pe care-l luă.

– Aveţi dreptate, doamnă Olofsson, începu el, despre Emilia Eberhardsson am venit să discutăm. Unul dintre vecini ne-a spus că era membru într-o asociaţie de protecţia animalelor. Şi că dumneavoastră o cunoşteaţi bine.

– N-aş zice că o cunoşteam bine pe Emilia. Cred că nimeni n-o cunoştea bine.

– Sora ei, Anna, a fost vreodată implicată în asociaţie?

– Nu.

– Şi nu vi se pare ciudat? Adică două surori, necăsătorite, care locuiesc împreună, ar fi normal să aibă preocupări comune.

– Asta e doar o idee preconcepută, spuse hotărâtă Tyra Olofsson. Din câte îmi imaginez eu, Emilia şi Anna erau foarte diferite una de cealaltă. Am fost profesoară o viaţă întreagă. Cu timpul, înveţi să vezi diferenţele între oameni. Se vede încă de la vârste mici.

– Cum ați descrie-o pe Emilia?

Răspunsul ei îl surprinse.

– O îngâmfată. Genul care mereu știe totul mai bine ca tine. Putea fi foarte neplăcută. Dar din moment ce dona bani pentru asociație, nu puteam scăpa de ea. Nici să fi vrut, nu puteam.

Tyra Olofsson îi povesti despre grupul pentru protecția animalelor pe care îl organizase prin anii 1960, împreună cu câteva persoane care-i împărtășeau vederile. Lucraseră mereu pe plan local și principala lor problemă fusese înmulțirea pisicilor vagabonde. Nu era o asociație mare, avea doar câțiva membri. Într-o zi, pe la începutul anilor 1970, Emilia Eberhardsson citise despre activitățile lor în ziarul local, *Ystads Allehanda*, și luase legătura cu ei. De atunci, le dăduse bani lunar și participa constant la întâlniri și la evenimente.

– Dar eu nu cred că-i plăceau animalele, zise Tyra pe neașteptate. Cred că o făcea doar așa, ca să lase impresia că e o persoană bună.

– Asta nu e o descriere prea flatantă.

Femeia din fața lui îl privi cu tupeu.

– Credeam că polițiștilor trebuie să le spui mereu adevărul, zise ea. Sau mă înșel?

Wallander schimbă subiectul și o întrebă despre bani.

– Ne dădea o mie de coroane pe lună. Pentru noi, e o sumă mare.

– V-a lăsat vreodată impresia că este bogată?

– Nu se îmbrăca în haine scumpe. Dar sunt sigură că avea bani.

– Probabil că v-ați întrebat și de unde avea bani. Dintr-o mercerie nu poți face prea mulți bani.

– Eu nu sunt o persoană curioasă. Habar nu am de unde avea bani sau cât de bine le mergea magazinul.

Wallander ezită un moment și apoi îi spuse adevărul.

– A scris în ziare că surorile au murit din cauza incendiului, zise el, dar nu s-a scris și că au fost mai întâi împușcate. Muriseră deja când a izbucnit focul.

Femeia se ridică de pe scaun.

– Dar cine ar împușca două doamne în vârstă? E ca și cum ar vrea cineva să mă omoare pe mine.

– Exact asta încercăm și noi să înțelegem, zise Wallander. Și de aceea am venit la dumneavoastră. V-a pomenit vreodată Emilia că ar avea dușmani? Părea să se teamă de ceva?

Tyra Olofsson nu stătu deloc pe gânduri.

– Era mereu foarte sigură pe ea, îi răspunse. Nu scotea o vorbă despre viața ei

și a surorii sale. Iar când plecau în vacanță, nu obișnuiau să trimită cărți poștale. Nici măcar o dată, deși în ziua de azi găsești peste tot cărți poștale cu animale.

Wallander ridică din sprâncene.

– Vreți să spuneți că surorile călătoreau des?

– Câte două luni pe an. Noiembrie și martie. Uneori, și vara.

– Unde se duceau?

– Am auzit că în Spania.

– Și cine avea grijă de mercerie?

– Plecau pe rând. Probabil, le făcea bine să mai stea și despărțite din când în când.

– Spania? Și ce se mai spune? De unde provin zvonurile astea?

– Nu-mi aduc aminte, nu-mi plec urechea la zvonuri. Poate că se duceau în Marbella. Dar nu sunt sigură.

Wallander se întrebă dacă doamna Olofsson era chiar atât de puțin interesată de bârfe precum spunea. Îi mulțumi și se întoarse la secție. Se gândi la ce îi spusese bătrâna. Nu simțise răutate în vocea ei, dar descrierea pe care i-o făcuse Emiliei Eberhardsson nu era deloc flatantă.

Când Wallander ajunse înapoi la secție, Ebba îl informă că-l căutase Rydberg. Wallander se duse direct în biroul acestuia.

– Începe să se mai clarifice situația, zise Rydberg. Cred că ar trebui să-i adunăm și pe ceilalți să facem o scurtă ședință. Știu sigur că sunt la birou.

– Ce s-a întâmplat?

Rydberg îi flutură un teanc de hârtii pe dinaintea ochilor.

– VPC-uri, zise el. Și genul ăsta de hârtii e la mare căutare.

Lui Wallander îi trebuiră câteva clipe să-și amintească exact ce însemna VPC – era vorba de bursa suedeză, care, între altele, păstra datele tuturor celor care dețineau acțiuni.

– Eu, unul, am reușit să stabilesc că măcar una din ele era o persoană nesuferită din naștere, zise Wallander.

– Nu mă surprinde deloc, chicoti Rydberg. Așa-s bogații.

– Bogații? făcu Wallander.

Dar Rydberg nu-i mai răspunse până nu se adunară toți în sala de conferințe. Apoi, explică în detaliu.

– Din câte am aflat de la Registrul Bursei Suedeze, surorile Eberhardsson dețineau acțiuni și bonuri în valoare de aproape zece milioane de coroane. Cum au reușit să scape neprinse de fisc e un mister. Se pare că nici nu au plătit

impozite pe dividende. Dar am alertat deja autoritățile de la poliția economică. Se pare că, de fapt, Anna Eberhardsson era înregistrată ca rezident al Spaniei. Dar încă nu am mai multe amănunte despre asta. În orice caz, aveau un portofoliu impresionant de investiții atât în Suedia, cât și în străinătate.

Rydberg puse documentele pe masă.

– Nu putem exclude posibilitatea ca acesta să fie doar vârful aisbergului. Cinci milioane într-un seif și zece milioane în acțiuni și bonuri. Atât am descoperit în numai câteva ore. Ce-o să mai aflăm dacă lăsăm să mai treacă o săptămână? Poate că suma va ajunge la o sută de milioane?

Wallander le povesti despre întâlnirea sa cu Tyra Olofsson.

– Nici descrierea Annei nu e mai roz, zise Svedberg, când Wallander termină de vorbit. Am discutat cu omul de la care surorile au cumpărat casa în urmă cu cinci ani. Era exact în perioada în care scăzuseră prețurile caselor. Până atunci se mulțumiseră să închirieze. Se pare că Anna a fost cea care a negociat prețul. Emilia n-a fost deloc de față la discuții. Și agentul imobiliar a zis că Anna a fost cel mai dificil client din viața lui. Se pare că descoperise că firma lui avea ceva probleme în acel moment, atât în ce privește stabilitatea, cât și din punctul de vedere al lichidităților. A zis că femeia a fost rece ca gheața și că s-a simțit mai mult sau mai puțin șantajat.

Svedberg clătină din cap.

– Nu e deloc ce-mi imaginasem eu despre două bătrâne care vindeau nasturi, zise el.

Liniștea se pogorî peste încăpere.

Wallander fu cel care sparse tăcerea.

– Ei, asta e de fapt ceea ce așteptam, zise el. Încă nu avem nicio pistă în ceea ce privește identitatea ucigașului. Dar acum, avem un motiv plauzibil. Și e cel mai des întâlnit dintre toate motivele din lume: banii. Mai mult, știm acum că doamnele comiteau fraude fiscale și că ascundeau mari sume de bani. Știm că erau bogate. Nu m-ar mira să descoperim o casă și prin Spania. Și, probabil, și alte proprietăți, în alte părți ale lumii.

Wallander își turnă un pahar cu apă minerală înainte să continue.

– Tot ceea ce știm acum poate fi rezumat în două idei. Două întrebări. De unde aveau bani? Și cine știa că sunt bogate?

Wallander era gata să ridice paharul, când îl văzu pe Rydberg tresărind ca și cum ar fi fost electrocutat. Apoi căzu cu fața înainte și se prăbuși pe masă. Ca mort.

Mai târziu, Wallander avea să-și aducă aminte că, pentru câteva secunde,

chiar crezuse că Rydberg a murit. Toţi cei aflaţi în încăpere în clipa în care Rydberg se prăbuşise se gândiseră la acelaşi lucru: că inima lui Rydberg încetase să mai bată. Svedberg reacţionă primul. Era aşezat chiar lângă Rydberg şi îşi dădu seama că acesta era încă in viaţă. Apucă telefonul şi chemă o ambulanţă. Wallander şi Hansson îl întinseseră pe Rydberg pe podea şi-i descheiaseră cămaşa. Wallander îi ascultase inima şi o auzise bătând foarte repede.

Apoi sosise ambulanţa şi Wallander o însoţise pe scurtul drum până la spital. Rydberg primise imediat îngrijiri medicale de urgenţă şi, după mai puţin de jumătate de oră, Wallander fusese informat că nu era vorba despre un atac de cord. Nu se ştia însă de ce intrase Rydberg în colaps, motivul rămăsese încă necunoscut. Era deja conştient, dar nu dorise să stea de vorbă cu Wallander. Medicii spuseseră că starea lui era acum stabilă şi îl opriseră în spital pentru observaţie. Wallander nu mai avea nici un motiv să rămână la spital. În faţă îl aştepta o maşină de patrulă ca să-l ducă înapoi la birou.

Colegii lui rămăseseră în sala de şedinţe. Până şi Björk era acolo. Wallander le spuse că totul era sub control.

– Muncim prea mult, zise el, privindu-l pe Björk. Avem din ce în ce mai multă treabă, dar am rămas tot o mână de oameni. Mai devreme sau mai târziu, ceea ce i s-a întâmplat lui Rydberg i se poate întâmpla oricăruia dintre noi.

– Desigur, situaţia e îngrijorătoare, recunoscu Björk. Dar resursele noastre sunt limitate.

În următoarea jumătate de oră, nimănui nu-i mai păsă de anchetă. Toţi erau marcaţi de ce se întâmplase şi discutau despre condiţiile de muncă. După ce Björk ieşise din cameră, discuţiile deveniră din ce în ce mai aprinse. Criticau planul draconic de lucru, logica de-a dreptul ciudată a priorităţilor şi lipsa constantă de informaţii.

Pe la ora două, Wallander înţelese că trebuiau totuşi să-şi vadă mai departe de treabă. Era bine şi pentru ei, şi pentru el. Când văzuse ce se întâmplase cu Rydberg, se gândise şi la ce i se putea întâmpla lui însuşi. Cât mai putea inima lui face faţă stresului? Toată mâncarea asta nesănătoasă, nopţile pierdute, orele puţine de somn. Şi pe deasupra, durerea pricinuită de divorţ.

– Rydberg n-ar fi de acord cu asta, zise el. Să stăm şi să pierdem timpul, plângându-ne de ceea ce ni se întâmplă. Trebuie să amânăm discuţiile astea pentru mai târziu. Acum trebuie să prindem un criminal care a comis două crime.

Încheiară şedinţa. Wallander se duse în biroul lui şi sună la spital. I se spuse că Rydberg dormea. Era încă prea devreme să ceară explicaţii pentru cele întâmplate.

Wallander închise telefonul și, exact în clipa aceea, intră în biroul său Martinsson.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el. Eu am fost la Sjöbo. Ebba tremură toată.

Wallander îi povesti.

Martinsson se prăbuși pe scaunul din fața biroului.

– Ne dăm duhul la serviciu, zise el. Și cine apreciază chestia asta?

Wallander se enervă. Nu mai voia să se gândească la Rydberg, cel puțin nu acum.

– Zi cum e cu Sjöbo, spuse el. Ce-ai aflat?

– Am bătut tot felul de câmpuri noroioase, zise Martinsson. Am reușit să descoperim cu destul de mare exactitate locația luminilor ălora. Dar nu era nicio urmă de reflectoare pe-acolo sau că ar fi aterizat vreun avion sau ar fi decolat. Pe de altă parte, am primit o informație care explică de ce nu am putut identifica avionul.

– Anume?

– Avionul pur și simplu nu există.

– Ce vrei să spui?

Martinsson scotoci printre hârtiile pe care le scosese din servietă.

– Potrivit registrelor de la fabrica de avioane Piper, acest avion s-a prăbușit în Vientiane, în 1986. Pe atunci, proprietarul era un consorțiu din Laos care îl folosea ca să-și transporte directorii până la diferite centre agricole din țară. Cauza oficială a prăbușirii e lipsa de combustibil. Nimeni nu a fost rănit sau ucis, dar avionul a fost distrus și șters din registrele de active și de la compania de asigurări. Asta am aflat verificându-i seria de pe motor.

– Și până la urmă ce n-a fost corect?

– Fabrica de avioane Piper este, desigur, foarte interesată să afle exact ce s-a întâmplat. Nu le priește la reputație dacă un avion care nu mai există începe brusc să zboare din nou. Asta poate însemna o încercare de înșelăciune la adresa companiei de asigurări și multe alte lucruri care acum nouă ne scapă.

– Și cei din avion?

– Încă așteptăm să fie identificați. Am eu câteva contacte la Interpol. Mi-au promis că vor urgenta lucrurile.

– Avionul ăla trebuie să fi venit de undeva, zise Wallander.

Martinsson îl aprobă.

– Asta nu face decât să ridice încă o problemă. Nyberg crede că a identificat ceea ce par a fi rămășițele unui al doilea rezervor de combustibil. Dar încă nu știm sigur. Dacă e adevărat, avionul ăla e posibil să fi venit de oriunde. Chiar și din Marea Britanie sau chiar dintr-o țară din Europa continentală.

– Dar trebuie să fi fost văzut de cineva, insistă Wallander. N-ai cum să treci granițele așa, complet invizibil.

– De acord cu tine, spuse Martinsson. De aceea, cred că Germania e o presupunere corectă, pentru că zbori pe deasupra apei până ajungi la granița suedeză.

– Autoritățile aviației germane ce zic de asta?

– Mai durează ceva, zise Martinsson. Dar mă ocup.

Wallander rămase puțin pe gânduri.

– De fapt, avem nevoie de tine la crima asta dublă, zise el. Nu poți să pui pe altcineva să se ocupe de asta? Măcar până sunt identificați piloții, să afle dacă avionul a venit dinspre Germania?

– Da, și eu voiam să-ți propun asta, zise Martinsson.

Wallander se uită la ceas.

– Roagă-l pe Hansson sau pe Svedberg să te pună rapid la curent cu cazul.

Martinsson se ridică de pe scaun.

– Cu tatăl tău ai vorbit?

– Nu mă sună decât dacă are un motiv bun.

– Tatăl meu a murit când avea cincizeci și cinci de ani, zise Martinsson brusc. Avea propria lui afacere: un atelier mecanic. A trebuit să muncească mereu ca să ne poată întreține. Și exact când treburile păreau să se așeze, a murit. Ar fi avut doar șaizeci și șapte de ani acum.

Martinsson ieși. Wallander se strădui să nu se mai gândească la Rydberg. Se apucă din nou să treacă în revistă informațiile despre cele două surori. Acum aveau un posibil mobil al crimei – banii – dar nu era nici urmă de ucigaș. Wallander își notă câteva cuvinte în carnețel.

„Viața dublă a surorilor Eberhardsson?“

Apoi împinse carnețelul cât colo. Când Rydberg nu era la serviciu, le lipsea cel mai bun instrument. Dacă e să luăm o echipă de investigație ca pe o orchestră, își zise Wallander, tocmai ne-am pierdut vioara întâi. Și orchestra nu mai are cum să sune la fel de bine.

În acel moment se hotărî să stea și el de vorbă cu una dintre vecine, de la care aflaseră ceva informații despre Anna Eberhardsson. Simțea că Svedberg, cel care discutase cu ea, n-avea răbdare când interoga martorii despre ce văzuseră sau auziseră. Mai trebuie să afli și ce gândesc oamenii, își zise Wallander.

Găsi numele vecinei, Linnea Gunnér. Numai de femei dau în cazul ăsta, își spuse.

Îi formă numărul și o auzi ridicând receptorul. Linnea Gunnér era acasă și se bucura să-l primească în vizită. Îi dădu codul interfonului, iar el și-l notă pe

hârtie. Ieşi din secţia de poliţie la trei şi ceva, şi mai trase un şut în balamaua stricată. Crăpătura se făcea din ce în ce mai mare.

Când ajunse la locul incendiului, văzu că ruinele clădirii erau deja îndepărtate cu un excavator. Curioşii stăteau încă adunaţi în jurul ei.

Linnea Gunnér locuia pe Möllegatan. Wallander deschise uşa de la intrare şi urcă pe scări până la etajul unu. Imobilul data de la începutul secolului; pereţii din casa scării erau frumos decoraţi. Femeia care îi deschise uşa era exact opusul Tyrei Olafsson, din toate punctele de vedere. Era înaltă, cu o privire limpede şi o voce autoritară. Îl invită în apartamentul ei, înţesat de suvenire din întreaga lume. În camera de zi avea până şi o statuetă din cele ce ornau corăbiile. Wallander o studie îndelung.

– E de pe bricul *Felicia*, care s-a scufundat în Marea Irlandei, zise Linnea Gunnér. Am cumpărat-o pe o sumă de nimic în Middlesbrough.

– Deci, aţi fost pe mare? întrebă el.

– Toată viaţa mea. Mai întâi ca bucătar, apoi ca steward.

Nu avea accent de Skåne. Wallander se gândi că accentul ei părea să fie mai degrabă cel de Småland sau de Östergötland.

– De unde sunteţi? întrebă el.

– Din Skannige, în Östergötland. În cel mai îndepărtat loc faţă de mare.

– Şi acum locuiţi în Ystad?

– Am moştenit apartamentul de la o mătuşă. Am şi vedere la mare.

Puse de cafea. Wallander se gândi că numai asta îi mai lipsea stomacului său. Dar n-o refuză. Simţise imediat că poate avea încredere în Linnea Gunnér. Citise în notiţele lui Svedberg că avea şaizeci şi şase de ani. Dar părea mult mai tânără.

– Colegul meu Svedberg a fost la dumneavoastră, începu el.

– Da, i-am spus impresiile mele despre Anna.

– Şi Emilia?

– Nu prea semănau. Anna vorbea repezit, în fraze abrupte. Emilia era mai tăcută. Dar amândouă erau la fel de dezagreabile. La fel de introvertite.

– Cât de bine le cunoşteaţi?

– Nu le cunoşteam. Ne mai întâlneam pe stradă. Schimbam câteva cuvinte, dar niciodată nu stăteam la taclale. Îmi place să brodez, aşa că mergeam des pe la ele pe la magazin. Am găsit mereu ce-mi trebuia. Dacă era nevoie să comande ceva, primeam marfa foarte rapid. Dar nu erau amabile.

– Ei, uneori e nevoie de timp, zise Wallander. Timp, ca să laşi memoria să scoată la suprafaţă detalii pe care altfel le uităm.

– La ce vă referiţi?

– Nu știu. Dumneavoastră știți. Un eveniment surprinzător. Ceva ce ieșea din obiceiurile lor.

Femeia se gândi o vreme. Wallander studie un compas din bronz incrustat, de pe biroul ei.

– Memoria mea nu a fost niciodată foarte bună, zise ea. Dar acum, că ați adus vorba, îmi amintesc ceva ce s-a întâmplat anul trecut. Cred că era prin primăvară. Dar nu-mi dau seama dacă e important sau nu.

– Orice poate fi important, zise Wallander.

– Într-o după-amiază, aveam nevoie de niște ațe. M-am dus până la magazin. Atât Emilia, cât și Anna erau la tejghea. Exact când mă pregăteam să plătesc ațele, în magazin a intrat un bărbat. Mi-amintesc că a început să vorbească de parcă se aștepta să nu mai fie nimeni altcineva în magazin. Și Anna s-a enervat. I-a aruncat o privire ucigătoare Emiliei. Omul a plecat. Avea în mână o geantă. Mi-am plătit ața și am ieșit și eu.

– Mi-l puteți descrie?

– Nu părea să fie suedez. Era mic de statură și cu mustață neagră.

– Cum era îmbrăcat?

– La costum. Și cred că era un costum de calitate.

– Și geanta?

– Era o servietă neagră, obișnuită.

– Nimic altceva?

Femeia se concentră.

– Nu, doar atât mi-aduc aminte.

– Și nu l-ați văzut decât în acea zi?

– Da.

Wallander știu că tocmai aflase ceva important. Încă nu știa ce însemna asta. Dar îi întărea impresia că surorile duceau o viață dublă. Începuse să treacă dincolo de aparențe. Îi mulțumi pentru cafea.

– Dar ce li s-a întâmplat de fapt? întrebă ea pe hol, când îl conduse. M-am trezit cu camera în flăcări. Lumina flăcărilor era atât de strălucitoare, încât am crezut că mie îmi arde casa.

– Anna și Emilia au fost ucise, răspunse Wallander. Erau deja moarte când a izbucnit incendiul.

– Dar cine ar face așa ceva?

– Cred că n-aș mai fi aici dacă aș ști răspunsul la această întrebare, zise Wallander și se întoarse să plece.

Când ajunse pe stradă, o luă înapoi spre Hamngattan. Chiar în clădirea de

lângă casa Lineei Gunnér era o agenție de voiaj. Se opri când observă în vitrină un afiș cu piramidele. Tatăl său avea să se întoarcă acasă în mai puțin de o săptămână. Wallander simți că fusese nedrept. De ce nu putuse să se bucure că tatăl lui își vedea în sfârșit un vechi vis cu ochii? Wallander se uită la celelalte afișe din vitrină. Majorca, Creta, Spania.

Dintr-odată îi veni o idee. Deschise ușa și intră. Ambii agenți erau ocupați. Se așeză și așteptă să-i vină rândul. Când primul dintre ei, o femeie ce părea să nu aibă mai mult de douăzeci de ani, se eliberă, el se ridică și se așeză la biroul ei. Mai așteptă câteva minute cât răspunse ea la telefon. Văzu tăblița pe care era scris numele femeii: o chema Anette Bengtsson. Anette puse receptorul jos și-i zâmbi.

– Vreți să fugiți de-acasă? întrebă ea. Încă mai avem ceva locuri și pentru Crăciun și pentru Revelion.

– Am altă treabă cu dumneavoastră, zise Wallander și-i arătă legitimația. Sunt sigur că ați auzit de cele două doamne care au ars de vii peste drum de dumneavoastră.

– Da, ce oroare!

– Le cunoșteați?

Wallander primi exact răspunsul la care spera.

– Da, noi le făceam rezervările la avion. Ce păcat că au murit! Emilia plănuia să plece în ianuarie, iar Anna avea bilete pentru aprilie.

Wallander dădu încet din cap.

– Și unde se duceau? întrebă el.

– Mergeau mereu în același loc. Spania.

– Mai exact?

– În Marbella. Aveau o casă acolo.

Ceea ce îi spuse apoi îl surprinse și mai tare.

– Le-am văzut și eu casa. Am fost acolo anul trecut. Facem călătorii de formare profesională. Competiția este acerbă între agențiile de voiaj în ziua de azi. Odată, când am avut timp, m-am dus cu mașina și le-am văzut casa. Știam adresa.

– Era mare?

– Era un adevărat palat. Cu o grădină uriașă și ziduri mari de jur împrejur.

– V-aș fi recunoscător dacă mi-ați scrie și mie adresa pe ceva, zise Wallander, incapabil să-și ascundă nerăbdarea.

Ea căută ceva într-un dosar și apoi scrise adresa.

– Ați zis că Emilia urma să plece în ianuarie?

Femeia tastă ceva la computer.

– Pe data de 7, zise ea. De la Kastrup, la nouă și cinci dimineața, cu escală la Madrid.

Wallander luă un creion de pe biroul ei și-și notă detaliile în carnețel.

– Deci nu mergeau cu zboruri ieftine?

– Nici una din ele. Doar cu clasa întâi.

Așa e, își zise Wallander. Doar erau putred de bogate.

Îi spuse și cu ce companie aeriană zbura Emilia: Iberia. Wallander își notă.

– Nu știu ce-o să se întâmple acum, zise ea. Biletul e achitat deja.

– Sunt sigur că se vor aranja lucrurile, zise Wallander. Apropo, cum plăteau pentru bilete?

– Mereu, cu banii jos. În bancnote de o mie de coroane.

Wallander își puse carnețelul în buzunar și se ridică.

– Mi-ați fost de mare ajutor, zise el. Data viitoare când mai plec pe undeva, am să vin și am să-mi fac rezervările aici. Dar pentru mine, vor fi la un zbor charter.

Wallander ajunse înapoi la secție pe la patru și douăzeci. Mai trase un șut în balama (devenise deja un ritual). Ebba îi spuse că Hansson și Svedberg ieșiseră. Dar mai important decât atât, sunase la spital și reușise să stea de vorbă cu Rydberg. Îi spusese că se simte bine. Totuși, îl țineau acolo peste noapte.

– Mă duc să-i fac o vizită.

– Da, exact asta a zis înainte să închid, răspunse Ebba. Că n-are chef nici de vizite, nici de telefoane. Și că nu primește nici un fel de flori.

– Nu mă surprinde deloc, zise Wallander, dacă te gândești la firea lui, era de așteptat.

– Toți munciți prea mult, mâncați aiurea și nu faceți deloc mișcare.

Wallander se aplecă spre ea.

– E valabil și pentru tine, zise el. Nici tu nu mai ești ca trasă prin inel, ca pe vremuri, să știi.

Ebba izbucni în râs. Wallander se duse în camera de recreere și găsi o jumătate de pâine lăsată de cineva pe masă. Își făcu niște sandviciuri și le luă cu el în birou. Se așeză la masa de lucru și se apucă să scrie un raport despre conversațiile avute cu Linnea Gunnér și cu Anette Bengtsson. La cinci fără un sfert, terminase. Își reciti notițele și se întrebă cum trebuiau să procedeze în cazul acesta de-aici înainte. Banii vin de undeva, se gândi el. Un bărbat dă să intre în magazin, dar face cale întoarsă în prag. Probabil, au stabilit între ei niște semne. Întrebarea este, pur și simplu, ce se ascunde în spatele acestor fapte? Și de ce au fost cele două femei ucise așa, dintr-odată? Ceva funcționase o vreme și apoi totul se dusese de râpă.

Tocmai își pusese haina să plece, când intră Martinsson în birou.

– Cred că ar trebui să stai jos, îi zise el.

– Stau și-n picioare, răspunse Wallander, morocănos. Ce mai e?

Martinsson părea confuz. Ținea în mână un mesaj primit prin telex.

– Tocmai am primit mesajul acesta de la Ministerul Afacerilor Externe din Stockholm, zise el.

Îi întinse bucata de hârtie lui Wallander, care citi mesajul fără să înțeleagă nimic din ce scria. Se așeză la birou și mai citi o dată, cuvânt cu cuvânt. Acum înțelegea ce scria pe hârtie, dar nu-i venea să creadă.

– Aici scrie că tata a fost arestat de poliția din Cairo și că va ajunge în instanță dacă nu plătește imediat o amendă de aproximativ zece mii de coroane. A fost acuzat de intrare ilegală și ascensiune interzisă. Ce dracu' înseamnă „ascensiune interzisă"?

– Am sunat eu la minister, zise Martinsson. Și mie mi s-a părut ciudat. Se pare că a încercat să se cațere pe piramida lui Keops. Deși e ilegal.

Wallander se uită neajutorat la Martinsson.

– Cred că trebuie să te urci în avion și să-l aduci acasă, zise Martinsson. Au și autoritățile suedeze limitele lor.

Wallander clătină din cap, uluit.

CAPITOLUL 5

La unu şi zece, a doua zi, Wallander se cufundă în scaunul său rezervat în avionul DC 9 numit Agne, al Liniilor Aeriene Scandinave. Stătea pe locul 19C, chiar lângă coridor, şi înţelesese oarecum că avionul, după ce se oprea la Frankfurt şi la Roma, avea să-l ducă la Cairo. Ora sosirii era 22.15. Wallander încă nu ştia dacă e vreo diferenţă de fus orar între Suedia şi Egipt. De fapt, ştia foarte puţine despre ceea ce îl smulsese din viaţa lui din Ystad, din mijlocul unei anchete pe marginea prăbuşirii unui avion şi o dublă crimă de o brutalitate incredibilă, şi-l aruncase în avionul ce se pregătea să decoleze de pe aeroportul Kastrup, cu destinaţia Africa de Nord.

Cu o seară înainte, când reuşise să înţeleagă conţinutul telexului primit de la Ministerul Afacerilor Externe, se pierduse cu firea. Ieşise din secţie fără să mai spună un cuvânt. Deşi Martinsson îl însoţise până în parcare şi se oferise să-l ajute, Wallander nici nu-l băgase în seamă. Ajuns acasă, în Mariagatan, îşi turnase două pahare mari de whisky. Apoi citise din nou conţinutul telexului pe care-l mototolise, îl recitise de câteva ori în speranţa că poate e un mesaj codificat din care reieşea că fusese doar o invenţie, o glumă, una pe care poate chiar tatăl lui o făcuse. Dar apoi înţelesese că Ministerul Afacerilor Externe de la Stockholm nu se juca. Trebuise să accepte realitatea: dementul său tată se apucase să se cocoaţe pe piramidă, ca urmare, fusese reţinut şi acum se afla în custodia poliţiei din Cairo.

Pe la ora opt, Wallander sună la Malmö. Spre norocul lui, îi răspunse Linda la telefon. Îi povesti ce se întâmplase şi îi ceru părerea. Ce trebuia să facă? Sfatul ei fusese foarte ferm. N-avea de ales, trebuia să se ducă în Egipt a doua zi şi să se asigure că bunicul ei avea să fie eliberat. În cele din urmă, admise că fata avea dreptate. Se oferise să se intereseze ce zboruri erau disponibile spre Cairo, a doua zi.

Încet, încet, Wallander se calmă. A doua zi trebuia oricum să se ducă la bancă, să-și ridice împrumutul de douăzeci de mii de coroane pentru mașină. Nimeni n-avea să-l întrebe ce face cu banii. Avea destui bani ca să-și cumpere biletul, iar suma rămasă avea s-o schimbe în dolari sau în lire sterline ca să plătească amenda tatălui său. La ora zece, Linda îl sună și zise că avea un zbor a doua zi la unu și zece. Se hotărî să o roage pe Anette Bengtsson să-l ajute. Ceva mai devreme, când îi promisese să apeleze la serviciile agenției ei, nici nu visase că se va întâmpla atât de curând.

Pe la miezul nopții încercă să-și facă bagajul și realiză că nu știa nimic despre Cairo. Taică-său se dusese acolo cu șapca pe cap. Dar lui oricum îi lipsea o doagă, așa că nu putea fi luat în serios. În cele din urmă, Wallander aruncă într-o geantă câteva cămăși și niște lenjerie de corp și își spuse că asta ar trebui să fie de-ajuns. N-avea de gând să stea mai mult decât era necesar. Apoi mai bău câteva pahare de whisky, își puse ceasul să sune și încercă să adoarmă. Noaptea trecu în ritm de melc și se trezi mai obosit decât se culcase.

Când banca se deschise a doua zi dimineață, el fu primul client care îi trecu pragul. Îi luă cam douăzeci de minute să semneze cererea de împrumut, să-și ia banii și să schimbe jumătate din sumă în lire sterline. Spera că nimeni n-o să-l întrebe de ce jumătate din prețul mașinii sale trebuia plătit în lire sterline. De la bancă se duse direct la agenția de voiaj. Anettei Bengtsson nu-i veni să-și creadă ochilor când îl văzu intrând pe ușă. Dar fu dispusă să-l ajute pe loc să-și rezerve biletul. Fără dată de întoarcere, însă. Când auzi cât îl costă biletul, fu îngrozit. Dar scoase teancul de bancnote de câte o mie de coroane, își luă biletele și plecă.

Apoi luă un taxi până în Malmö. Îi era clar că nu mai avea cum să-și permită o mașină nouă. Se gândea chiar să ia în considerare posibilitatea de a-și cumpăra un scuter sau o bicicletă. Linda îl aștepta la terminalul feribotului. Nu avură decât câteva minute împreună, dar fuseseră de-ajuns ca fata să-l convingă că făcea ceea ce trebuie. Îl întrebă și dacă și-a luat pașaportul.

– O să ai nevoie de viză, zise ea. Dar îți poți cumpăra una la aeroportul din Cairo.

Acum ședea pe locul 19C și simțea cum avionul prinde viteză și se ridică spre nori, pe invizibilul coridor de aer, în direcția sud. Din aeroportul din Frankfurt nu-i rămăsese decât amintirea unui lung șir de scări și coridoare. Se așeză din nou pe scaunul de lângă coridor și când ajunse la Roma pentru ultima conexiune, își scoase haina pentru că se făcuse brusc foarte cald. Avionul ateriză pe aeroportul de lângă Cairo cu o întârziere de o jumătate de oră.

Ca să mai uite de griji și de teama lui de zbor cu avionul, de îngrijorarea

față de ceea ce-l aștepta, Wallander băuse prea mult în timpul călătoriei. Nu era beat când păși în noaptea egipteană sufocantă, dar nici treaz nu era. Își pusese banii într-o pungă de pânză, pe care și-o îndesase pe sub cămașă. Un controlor de pașapoarte obosit îi arătă de unde să-și cumpere o viză turistică. Se trezi cu o grămadă de bancnote murdare în mână, dar scăpă rapid și de controlul de pașapoarte și de vamă.

O mulțime de taximetriști îl înconjurară, gata să-l ducă oriunde în lume. Dar Wallander avu prezența de spirit să caute un vehicul al hotelului Mena House, care, își imagina el, era destul de mare. Atât avea în plan. Să se cazeze la același hotel ca și tatăl său. Traversă orașul într-un microbuz, strivit între două americance gălăgioase, dar ajunse în cele din urmă la hotel. Simți aerul cald al nopții scăldându-i fața, realiză că traversau un râu ce ar fi putut fi chiar Nilul și apoi gata, ajunseră la hotel.

Când ieși din microbuz era din nou treaz. De-aici încolo nu mai știa ce să facă. Un polițist suedez în Egipt se poate simți insignifiant, își zise el, intrând în holul luxos al hotelului. Se duse la recepție, unde un tânăr care vorbea perfect limba engleză îl întrebă dacă îi poate fi de folos. Wallander îi explică situația și îi spuse că nu avea rezervare. Tânărul amabil păru puțin îngrijorat, preț de o clipă, și clătină din cap. Dar reuși până la urmă să-i găsească o cameră.

– Cred că mai aveți un oaspete pe nume Wallander.

Tânărul căută ceva în baza de date și făcu semn că da, mai aveau.

– E tatăl meu, zise Wallander, blestemându-și în gând pronunția îngrozitoare în limba engleză.

– Din păcate, nu vă pot da o cameră lângă a dânsului, zise tânărul. Nu mai avem decât camere simple, fără vedere la piramide.

– Nu-i nimic, zise Wallander.

Nici nu voia să-și amintească de piramide mai mult decât era nevoie.

Se înregistră, primi o cheie și o hartă mică și apoi o luă spre camera lui, prin labirinturile hotelului. O găsi și se așeză pe pat. Aerul condiționat era rece. Își scoase cămașa udă de transpirație. Se privi în oglinda de la baie.

– Am ajuns deci, zise el cu glas tare. E noapte târziu. Trebuie să mănânc ceva. Și să dorm. Mai presus de orice, trebuie să dorm. Dar nu pot, pentru că nebunul de taică-meu e în arest într-una din secțiile de poliție din acest oraș.

Își puse o cămașă curată, se spălă pe dinți și se întoarse la recepția de la parter. Tânărul care-l servise mai devreme nu se vedea nicăieri. Sau nu-l mai recunoștea el. Se apropie de un recepționer ceva mai în vârstă, care stătea nemișcat și părea să supravegheze orice mișcare din hol. Când îl văzu pe Wallander, îi zâmbi.

– Sunt aici pentru că tatăl meu are niște probleme, zise el. Se numește Wallander și e un bătrân care a ajuns în urmă cu câteva zile.

– Ce fel de probleme? întrebă recepționerul. S-a îmbolnăvit?

– Se pare că a încercat să se urce pe o piramidă, zise Wallander. Dacă nu mă înșel, pe cea mai înaltă dintre ele.

Recepționerul clătină încet din cap.

– Am auzit de asta, zise el. Ce ghinion! Poliția și Ministerul de Turism nu permit așa ceva.

Se duse într-un birou și se întoarse cu un alt bărbat, tot în vârstă. Schimbară câteva vorbe în viteză, între ei. Apoi se întoarseră spre Wallander.

– Sunteți fiul bătrânului? întrebă unul dintre ei.

Wallander făcu semn că da.

– Nu numai atât, zise el, sunt și polițist.

Își arătă insigna pe care scria clar „poliție".

Dar cei doi părură să nu înțeleagă ce spunea el.

– Deci nu sunteți fiul lui, sunteți polițist?

– Sunt ambele, zise Wallander, sunt și fiul lui, sunt și polițist.

Se gândiră o vreme la ceea ce le spusese. Apoi îl rugară să aștepte. Îi făcură semn să ia loc pe una din canapelele din hol. Wallander se așeză. O femeie înfășurată în văluri trecu pe lângă el. Șeherezada, își zise el. Ea m-ar fi putut ajuta. Sau Aladdin. Cineva din branșa asta mi-ar fi fost de mare folos. Așteptă. Trecu o oră. Ceasul bătuse de mult miezul nopții. Wallander închise ochii.

Sări imediat ce simți că-l atinge cineva pe umăr. Când deschise ochii, văzu că recepționerul era însoțit de o mulțime de polițiști îmbrăcați în uniforme impresionante. Wallander se ridică de pe canapea. Ceasul de pe perete arăta două și jumătate.

Unul dintre polițiști, care părea să fie cam de vârsta lui și avea cele mai multe trese, îl salută.

– Am înțeles că sunteți trimisul poliției suedeze, zise el.

– Nu, spuse Wallander. Sunt polițist, dar în primul rând, sunt fiul domnului Wallander.

Polițistul care îl salutase izbucni într-o ploaie de cuvinte de neînțeles, adresate recepționerului. Wallander se gândi că era cel mai bine să se așeze la loc pe canapea. După un sfert de oră, polițistul se mai însenină.

– Eu sunt Hassaneyh Radwan, zise el. Acum am înțeles despre ce e vorba. E o plăcere să cunosc un coleg suedez. Veniți cu mine.

Ieșiră din hotel. Înconjurat de atâția polițiști înarmați, Wallander se simți ca

un criminal. Era o noapte foarte caldă. Se aşeză lângă Radwan, într-o maşină de poliţie, care demară în mare viteză şi porni sirenele. Chiar când ieşeau din curtea hotelului, Wallander văzu piramidele, luminate de reflectoare uriaşe. Se întâmplă atât de repede că nu-i veni să-şi creadă ochilor. Dar erau chiar piramidele pe care le văzuse de atâtea ori în poze. Şi se gândi cu groază că taică-său încercase să se cocoaţe pe una dintre ele.

O luară spre est, pe drumul pe care venise de la aeroport.

– Ce face tata?

– E un om foarte încăpăţânat, răspunse Radwan. Dar, din păcate, engleza lui e greu de înţeles.

Nu vorbeşte deloc engleză, se gândi Wallander, disperat. Traversară oraşul în mare viteză. Wallander văzu cu coada ochiului câteva cămile încărcate până la refuz, ce mergeau încet, dar cu un aer de mare demnitate. Trecură Nilul. Curând, maşina de poliţie încetini. Wallander văzu că numele străzii era Sadei Barrani. Erau în faţa unei secţii de poliţie păzite de gărzi înarmate, postate în gherete de santinelă, lângă nişte uşi înalte. Wallander îl urmă pe Radwan într-o cameră luminată cu tuburi de neon. Radwan îi făcu semn să se aşeze pe un scaun. Wallander se aşeză şi se întrebă cât avea să aştepte. Înainte ca Radwan să iasă din cameră, îl întrebă dacă era posibil să cumpere de undeva o băutură răcoritoare. Radwan îl chemă pe un tânăr poliţist.

– V-ajută el, zise Radwan şi ieşi.

Wallander, care nu cunoştea valoarea bancnotelor pe care le avea la el, îi dădu un teanc tânărului.

– Coca-cola, zise el.

Poliţistul îl privi cu ochi mari. Dar nu zise nimic, luă banii şi plecă. Ceva mai târziu, se întoarse cu o ladă întreagă de sticle de cola. Wallander numără paisprezece în total. Deschise două dintre ele cu un briceag şi restul i le lăsă poliţistului, care le împărţi cu colegii lui. Era deja ora patru şi jumătate. Wallander se uită la o muscă aşezată pe una din sticlele goale. De undeva se auzea un radio.

Radwan se întoarse şi îi făcu semn lui Wallander să-l urmeze. Merseră pe coridoare ce i se părură nesfârşite, ba în sus, ba în jos pe scări şi se opriră, în cele din urmă, în faţa unei uşi păzite de un poliţist. Radwan făcu un semn şi uşa se deschise. Apoi îl invită pe Wallander să intre.

– Mă întorc în jumătate de oră, anunţă el şi plecă.

Wallander intră în camera luminată de omniprezentele neoane. Era mobilată doar cu o masă şi două scaune. Tatăl lui şedea pe unul dintre scaune, îmbră-

cat în cămaşă şi pantaloni, dar desculţ. Avea părul zburlit. Lui Wallander i se făcu dintr-odată milă de el.

– Salut, bătrâne, zise el, ce mai faci?

Tatăl lui îl privi deloc surprins.

– Intenţionez să protestez, zise el.

– De ce protestezi?

– Că nu lasă oamenii să se urce pe piramide.

– Cred că trebuie să mai amânăm puţin protestul, zise Wallander. Acum, important e să te scot de aici.

– Nu plătesc nicio amendă, răspunse tatăl său, supărat. Vreau să-mi aştept pedeapsa. Au zis că-mi dau doi ani. Trec repede.

Wallander fu cât pe-aci să se enerveze, dar asta n-avea decât să-l irite şi mai tare pe bătrân.

– Cred că închisorile egiptene nu-s foarte confortabile, zise el, precaut. Nicio închisoare nu e confortabilă. Şi cred că nici n-or să te lase să pictezi în celulă.

Tatăl său îl privi tăcut. Părea că la asta nu se gândise. Apoi se ridică în picioare.

– Atunci, să mergem, zise el. Ai bani să plăteşti amenda?

– Stai jos, zise Wallander. Nu cred că e aşa de simplu, te ridici şi pleci.

– De ce nu? N-am făcut nimic rău.

– Din câte înţeleg eu, ai încercat să te urci pe piramida lui Keops.

– De aia am venit aici. Turiştii obişnuiţi n-au decât să stea printre cămile şi să se uite la piramide. Eu am vrut să le văd de sus.

– Dar nu e voie. E şi foarte periculos. Şi ce s-ar întâmpla dacă s-ar apuca toată lumea să se urce pe piramide?

– Pe mine nu mă interesează toată lumea, pe mine mă interesează de mine.

Wallander realiză că era inutil să încerce să discute cu tatăl său. În acelaşi timp, fermitatea bătrânului îl impresiona.

– Acum sunt aici, zise Wallander. Am să încerc să te scot mâine din închisoare. Sau azi, mai târziu. Plătesc amenda şi gata. O să plecăm de-aici, mergem la hotel şi-ţi luăm bagajele. Pe urmă, plecăm acasă.

– Am camera plătită până pe 21.

Wallander răspunse cu răbdare:

– Bine. Eu plec acasă, tu mai rămâi. Dar dacă te mai urci pe piramide, n-ai decât să te descurci.

– Dar nici n-am apucat, zise tatăl lui. E foarte dificil. Şi abrupt.

– Dar de ce ai vrut să te urci în vârful piramidei?

Tatăl său ezită înainte să răspundă.

– Era un vis mai vechi, din tinereţe. Atâta tot. Cred că oamenii trebuie să îşi urmeze visele.

Conversaţia se stinse. După încă vreo câteva minute, Radwan se întoarse. Wallander se răsuci spre el.

– Presupun că nu am cum să-l iau pe tata cu mine acum?

– Are proces azi la ora zece. E foarte probabil ca judecătorul să accepte să-i dea doar o amendă.

– Foarte posibil?

– Nimic nu e sigur, zise Radwan. Dar trebuie să sperăm că va fi bine.

Wallander îşi luă la revedere de la tatăl său. Radwan îl conduse la o maşină de patrulă care aştepta să-l ducă înapoi la hotel. Era deja şase dimineaţa.

– Am să trimit o maşină să vă ia pe la nouă, zise Radwan la plecare. Trebuie să ne ajutăm, doar suntem colegi.

Wallander îi mulţumi şi se urcă în maşină. Încă o dată fu lipit de banchetă din pricina vitezei cu care maşina o luă din loc, cu sirenele urlând.

La şase şi jumătate, Wallander ceru să fie trezit la ora nouă şi se prăbuşi dezbrăcat pe pat. Trebuie să îl scot de-acolo, îşi zise el. Dacă ajunge-n închisoare, moare.

Wallander căzu într-un somn fără vise, dar fu trezit de soarele ce răsărea. Făcu un duş şi se îmbrăcă. Ajunsese deja la ultima cămaşă curată.

Păşi afară din hotel. Era mai răcoare dimineaţa. Se opri pe loc când dădu cu ochii de piramide. Rămase nemişcat. Grandoarea lor era copleşitoare. Se îndepărtă de hotel şi urcă dealul ce ducea spre intrarea în platoul Gizeh. Pe drum, primi oferte de transport şi cu măgari, şi cu cămile. Dar preferă să meargă pe jos. În adâncul sufletului său, îşi înţelegea tatăl. Oamenii trebuie să îşi urmeze visele. Cât de fidel fusese el propriului său vis?

Se opri la intrare şi se uită la piramide. Şi-l închipui pe tatăl său urcându-se pe zidurile înclinate şi abrupte. Rămase mult timp pe loc, apoi se întoarse la hotel şi luă micul dejun. La ora nouă era afară, la intrare. Maşina de poliţie apăru la nouă şi câteva minute. Traficul era aglomerat, dar mergeau cu sirenele pornite, ca de obicei. Wallander trecu Nilul pentru a patra oară. Văzu acum că era într-o metropolă uriaşă, greu de cuprins cu privirea, zgomotoasă.

Tribunalul era pe strada Al Azhar. Radwan îl aştepta pe trepte, fumând.

– Sper că aţi prins măcar câteva ore de somn, zise el. Oamenii trebuie să mai şi doarmă.

Intrară în clădire.

– Tatăl dumneavoastră e deja aici.

– Are un avocat să-l apere? întrebă Wallander.

– I-a fost desemnat un avocat din oficiu. E un tribunal pentru delicte minore.

– Şi cu toate astea, pedeapsa poate fi de doi ani de închisoare?

– E o diferenţă uriaşă între pedeapsa cu moartea şi doi ani de închisoare, zise Radwan, gânditor.

Apoi, tatăl său fu adus în sala de judecată. Wallander îl privi îngrozit. Bătrânul avea cătuşe la mâini. Ochii i se umplură de lacrimi când îl văzu. Radwan observă şi îi puse o mână pe umăr.

Un singur judecător intră în sală şi se aşeză. Un procuror păru să se materializeze din neant şi turui rapid o interminabilă tiradă. Wallander presupuse că erau acuzaţiile. Radwan se aplecă spre el.

– E bine, şopti el. A zis că tatăl dumneavoastră e bătrân şi confuz.

Da, e bine, câtă vreme nu-i traduce nimeni asta şi tatei, îşi zise Wallander. Să vezi atunci nebunie!

Procurorul se aşeză. Avocatul tatălui său făcu şi el o scurtă declaraţie.

– Pledează pentru amendă, şopti Radwan. Am informat curtea că sunteţi fiul domnului şi că sunteţi poliţist.

Avocatul se aşeză. Wallander văzu că tatăl său voia să spună ceva, dar avocatul îi făcu semn să tacă.

Judecătorul bătu cu ciocănelul în masă şi spuse câteva cuvinte. Apoi bătu iar cu ciocănelul, se ridică şi plecă.

– Amendă, zise Radwan şi-l bătu pe Wallander pe umăr. O puteţi plăti aici, la judecătorie. Pe urmă, tatăl dumneavoastră e liber să plece.

Wallander scoase punguţa de pânză de la gât. Radwan îl duse la o masă unde cineva calculă câte lire trebuia să dea ca să acopere amenda. Aproape toţi banii lui Wallander dispărură. Primi o chitanţă ilizibilă pentru suma plătită. Radwan se asigură că bătrânului i se scoseseră cătuşele.

– Sper că restul şederii dumneavoastră aici va fi plăcut, zise Radwan şi le strânse mâinile amândurora. Dar nu e deloc recomandabil ca tatăl dumneavoastră să mai încerce să se urce pe piramide.

Radwan îi trimise la hotel cu o maşină de poliţie. Wallander îşi notă adresa lui Radwan. Îşi dădea seama că fără ajutorul lui nu ar fi mers lucrurile atât de uşor. Voia să-i mulţumească pentru asta, cumva. Probabil că ar fi fost cel mai nimerit să-i trimită unul dintre tablourile tatălui său.

Bătrânul era într-o dispoziţie de zile mari şi comenta despre tot ce vedeau pe fereastră. Wallander era mort de oboseală.

– Acum, hai să-ți arăt piramidele, zise tatăl său fericit, când ajunseră la hotel.

– Nu chiar în clipa asta, spuse Wallander. Trebuie să dorm câteva ore. Și tu trebuie să dormi. Ne uităm pe urmă la piramide, după ce-mi iau biletul de avion spre casă.

Tatăl său îl privi intens.

– Trebuie să recunosc că m-ai luat prin surprindere. Nici nu te-ai uitat la bani, ai sărit în avion și m-ai scos din arest. Nu mă așteptam.

Wallander nu răspunse. Apoi zise:

– Merg la culcare. Ne vedem aici, la două.

Wallander nu reuși să adoarmă. După ce se perpeli în pat vreo oră, coborî la recepție și ceru indicații pentru rezervarea biletului spre casă. Fu îndrumat spre o agenție de voiaj care avea sediul în altă parte din hotel. O femeie care vorbea perfect limba engleză îi rezolvă problema. Reuși să-i facă rost de un bilet la o cursă ce pleca din Cairo a doua zi dimineață, la ora nouă. După ce își confirmă rezervarea, văzu că e abia ora unu. Se așeză într-o cafenea aproape de holul central și bău o ceașcă de cafea foarte fierbinte. La două fix, tatăl său apăru, cu șapca pe cap. Împreună, explorară platoul Gizeh, în ciuda căldurii ucigătoare. De câteva ori, pe Wallander îl luă cu leșin. Dar tatăl său părea să nu fie deloc afectat de căldură. Lângă Sfinx, Wallander găsi în sfârșit un petic de umbră. Tatăl său vorbea și Wallander realiză cât de multe știa bătrânul despre Egiptul antic, când fuseseră construite piramidele și Sfinxul.

Era ora șase când reveniră la hotel. Pentru că avea avionul dimineața devreme, se hotărâră să ia masa în hotel; erau acolo destule restaurante, aveau de unde alege. La sugestia tatălui său, rezervară o masă la un restaurant indian și Wallander își spuse mai târziu că rar îi fusese dat să mănânce ceva mai bun. Tatăl său fusese o companie foarte plăcută pe durata întregii cine și Wallander își dădu seama că renunțase la ideea de a se mai urca pe piramide.

Se despărțiră la ora unsprezece. Wallander avea să plece de la hotel la ora șase.

– Sigur că mă trezesc să te conduc, zise bătrânul.

– Mai bine lasă, spuse Wallander. Nici mie, nici ție nu ne plac despărțirile.

– Îți mulțumesc că ai venit, zise tatăl său. Probabil că ai dreptate, doi ani în închisoare, fără să am voie să pictez, ar fi fost greu de suportat.

– Vino acasă pe 21 și uităm de povestea asta, răspunse Wallander.

– Data viitoare mergem în Italia, zise tatăl său și o luă spre camera lui.

În seara aceea, Wallander dormi buștean.

La șase dimineața se urcă în taxi și trecu Nilul pentru ultima oară. Avionul plecă la timp și, la patru fără un sfert, era deja la Malmö. Fugi la gară și prinse

trenul de Ystad. O luă pe jos până acasă, își schimbă hainele și la șase și jumătate ajunse la secție. Balamaua stricată fusese deja înlocuită. Birourile lui Martinsson și al lui Svedberg erau goale, dar Hansson încă nu plecase. Wallander îi povesti pe scurt despre călătoria sa. Dar mai întâi, întrebă cum se simțea Rydberg.

– Vine mâine la muncă, zise Hansson. Așa a zis Martinsson.

Wallander răsuflă ușurat.

– Și pe-aici ce mai e? întrebă el. Cum merge ancheta?

– A, s-a întâmplat o chestie importantă, zise Hansson. Dar are de-a face cu avionul prăbușit.

– Ce s-a întâmplat?

– Yngve Leonard Holm a fost găsit mort. În pădurile de lângă Sjöbo.

Wallander se așeză.

– Dar stai, că asta nu e tot, continuă Hansson. N-a fost omorât, pur și simplu. A fost împușcat în ceafă, exact ca surorile Eberhardsson.

Wallander își ținu respirația. Nu se așteptase la una ca asta. Că vă apărea o conexiune între avionul prăbușit și cele două femei găsite moarte printre rămășițele unui incendiu devastator. Îl privi pe Hansson. Ce poate să însemne asta? se întrebă el. Ce semnificație au cele aflate de la Hansson?

Dintr-odată, călătoria lui la Cairo i se păru un eveniment petrecut foarte demult.

CAPITOLUL 6

La ora zece, în dimineața zilei de 19 decembrie, Wallander sună la bancă și întrebă dacă mai are posibilitatea să ceară încă douăzeci de mii de coroane împrumut. Minți, spuse că nu auzise corect prețul mașinii pe care intenționa să o cumpere. Ofițerul de credit îi spuse că nu era nicio problemă. Wallander putea veni să semneze cererea de împrumut și să ridice banii în după-amiaza aceea. După aceea, Wallander îl sună pe Arne, cel de la care cumpăra mașina, și îi ceru să i-o trimită acasă la ora unu. De mașina veche avea să se ocupe tot Arne, să încerce s-o pornească sau să o tracteze la el la atelier.

Wallander dădu aceste două telefoane imediat după ședința de dimineață. Stătuseră două ore în ședință, de la opt fără un sfert. Dar Wallander ajunsese la secție încă de la șapte. Când sosise, îl găsise pe Rydberg în birou. Se duseseră în camera de recreere, unde mai erau câțiva ofițeri cu ochii roșii de nesomn, din tura de noapte. Rydberg își băuse ceaiul și își mâncase biscuiții. Wallander se așezase în fața lui la masă.

– Am auzit că te-ai dus în Egipt, zise Rydberg. Cum erau piramidele?

– Înalte, zise Wallander. Foarte ciudate.

– Și tatăl tău?

– Era cât pe ce să fie trimis la închisoare. Dar l-am scos, după ce am plătit o amendă de vreo zece mii de coroane. Tu cum te simți?

– Ceva e în neregulă, zise Rydberg hotărât. Nu cazi așa, din picioare, de la reumatism. E ceva în neregulă, dar nu știu ce. Și în momentul acesta mă interesează mai mult cum de a luat și Holm un glonț în ceafă.

– Mi-a zis și mie Hansson ieri.

Rydberg împinse ceașca din fața lui.

– E, desigur, un gând copleșitor acela că surorile Eberhardsson ar fi fost im-

plicate în traficul de droguri. Așa ceva ar zgudui din temelie industria suedeză de comerț cu ațe și nasturi. Lăsați-vă de broderie, apucați-vă de heroină.

– Da, mi-a trecut și mie prin minte, zise Wallander. Ne vedem mai târziu.

Pe drum spre biroul său, se gândi că Rydberg n-ar fi vorbit atât de deschis despre starea lui de sănătate dacă nu ar fi fost cu adevărat convins că era ceva în neregulă. Wallander simți cum îl cuprinde îngrijorarea.

Până la opt fără un sfert, trecuse prin câteva rapoarte ce se adunaseră în lipsa lui pe birou. Vorbise cu Linda cu o zi în urmă, imediat ce intrase în casă și-și pusese jos valiza. Îi promisese să se ducă ea la aeroport după bunicu-său și să îl ducă acasă, în Löderup. Wallander nu îndrăznise să spere că i se va acorda un nou împrumut, ca să-și poată lua mașina cea nouă și să-l ia pe tatăl său din Malmö.

Ședința de lucru începu cu Wallander care-și descrise pe scurt aventurile din Cairo și le povesti despre cât de mult îl ajutase polițistul Radwan. Apoi vorbiră despre Holm. Cadavrul fusese găsit în circumscripția poliției din Sjöbo, dar la numai câteva sute de metri de strada desfundată unde începea jurisdicția poliției din Ystad.

– Colegii din Sjöbo au zis că ni-l lasă cu plăcere, spuse Martinsson. N-avem decât să cărăm cadavrul peste graniță, în mod simbolic, și e al nostru. Mai ales că noi deja aveam o istorie cu Holm.

Wallander întrebă care fusese cronologia evenimentelor și Martinsson îl lămuri. Holm dispăruse la puțin timp după ce fusese adus pentru anchetă, în ziua în care se prăbușise avionul. Cât timp fusese Wallander în Cairo, cineva care se plimba prin pădure descoperise cadavrul. Zăcea la capătul unui drum forestier. Erau și niște urme de mașină. Dar Holm încă mai avea portofelul în buzunar, deci nu fusese un caz de jaf, urmat de omor. Nimeni nu anunțase nimic la poliție. Zona era pustie. Martinsson tocmai terminase de vorbit, când ușa sălii de ședințe se deschise. Un ofițer băgă capul pe ușă și spuse că venise un comunicat de la Interpol. Martinsson se duse să-l ia. În lipsa lui, Svedberg îi povesti lui Wallander cât de preocupat fusese Björk de reparația ușii de la intrare. Apoi, Martinsson se întoarse.

– A fost identificat unul dintre piloți, zise el. Pedro Espinosa. Treizeci și trei de ani. Născut la Madrid. A făcut închisoare în Spania pentru delapidare și în Franța pentru contrabandă.

– Contrabandă, zise Wallander. Se potrivește perfect.

– Mai e ceva interesant, zise Martinsson. Ultima lui adresă cunoscută e în Marbella. Unde aveau casă și surorile Eberhardsson.

Liniștea se lăsă în încăpere. Wallander încă tindea să creadă că nu era decât o coincidență. O casă în Marbella și un pilot mort care, întâmplător, locuia în

același loc. Dar în adâncul sufletului, știa deja că erau pe punctul de a face o conexiune esențială.

– Celălalt pasager încă nu a putut fi identificat, continuă Martinsson. Dar se lucrează la asta.

Wallander se uită la toți cei prezenți.

– Avem nevoie de ajutor de la poliția spaniolă, zise el. Dacă sunt la fel de amabili ca Radwan din Cairo, ar putea să facă o percheziție acasă la surorile Eberhardsson, cât mai curând. Ar trebui să se uite după un seif. Și după droguri. Pe cine mai cunoșteau surorile acolo? Asta trebuie să aflăm. Și repede.

– N-ar trebui să meargă unul din noi acolo? întrebă Hansson.

– Încă nu, zise Wallander. Dacă vrei să te bronzezi, mai așteaptă până la vară.

Revăzură toate datele și împărțiră sarcinile. Mai presus de toate, aveau să se concentreze pe Yngve Leonard Holm. Wallander observă că ritmul de lucru în echipă crescuse. Încheiară ședința la zece fără un sfert.

După ce Wallander își dădu telefoanele, puse jos receptorul și închise ușa. Reciti minuțios tot ce aflaseră până acum, atât în privința avionului prăbușit, cât și despre Yngve Leonard Holm și surorile Eberhardsson. Desenă pe carnet un triunghi. Fiecare dintre elementele pe care le ancheta acum reprezenta un vârf. Cinci oameni morți, își zise el. Doi piloți, unul provenea din Spania. Într-un avion care a fost, literalmente, Olandezul zburător, din moment ce aparatul a fost radiat după un accident în Laos. Un avion care a trecut granița suedeză noaptea, s-a întors chiar la sud de Sjöbo și s-a prăbușit lângă plaja Mossby. Au fost observate lumini la sol, ceea ce însemna că era posibil ca avionul să fi aruncat încărcătura pe care o transportase. Acesta este primul punct din triunghi.

Al doilea punct, cele două surori care țineau merceria din Ystad. Sunt ucise cu câte un glonț în ceafă, apoi, casa lor arde din temelie. Se dovedește că erau foarte bogate, atât de bogate încât aveau un seif îngropat în pivniță și o vilă în Spania. Trebuie să fie o legătură aici. Marbella.

Al treilea punct era Yngve Leonard Holm, care a fost și el executat pe un drum forestier, în apropiere de Sjöbo. Despre el se știa că e un traficant de droguri notoriu, care avea abilitatea neobișnuită de a-și acoperi urmele.

Dar cineva tot l-a prins lângă Sjöbo, își zise Wallander.

Se ridică de la birou și studie triunghiul. Ce însemna? Făcu un punct în mijlocul triunghiului. Un centru, își zise el. Unde e centrul, punctul de legătură? Continuă să își studieze schița. Și apoi, dintr-odată, își dădu seama că desenul lui putea fi interpretat și ca o piramidă. De la distanță, și piramidele păreau triunghiuri.

Wallander se așeză din nou la birou. Tot ceea ce am sub ochi spune ceva. Că s-a întâmplat ceva care a tulburat un sistem. Probabil că prăbușirea avionului. Asta a pus în mișcare un întreg șir de reacții în lanț, care s-au terminat cu trei crime, trei execuții.

O luă de la capăt. Nu-i ieșea din cap piramida. Oare era posibil să existe un plan criminal? Un plan în care să fie implicați atât surorile Eberhardsson, cât și Yngve Leonard Holm și avionul căzut? Dar exista încă un punct central necunoscut.

Încet, metodic, relua toate faptele cunoscute. Din când în când, își nota câte o întrebare. Nici nu simți cum trecu timpul și se trezi că era ora douăsprezece. Puse jos pixul, își luă haina și merse la bancă. Erau câteva grade peste zero și burnița ușor. Semnă cererea de împrumut și primi alte douăzeci de mii de coroane. Nu voia să se gândească acum la toți banii pe care îi pierduse în Egipt. La unu fix, vânzătorul de mașini sosi cu „noul" său Peugeot. Cel vechi refuză să pornească. Wallander nu mai așteptă mașina de tractare. Plecă să se plimbe cu mașina sa bleumarin. Era ponosită și mirosea a fum, dar motorul era bun. Asta conta cel mai mult. Se duse spre Hedeskoga și era gata să facă iar cale întoarsă, când se hotărî să-și continue drumul. Era pe șoseaua spre Sjöbo. Martinsson îi explicase în detaliu unde fusese găsit cadavrul lui Holm. Voia să vadă locul cu propriii lui ochi. Și poate chiar să treacă pe la casa în care locuise Holm.

Locul unde fusese găsit Holm era încă încercuit cu bandă galbenă. Dar nu era nici un polițist acolo. Wallander ieși din mașină. În jur era liniște. Păși peste banda galbenă și se uită de jur împrejur. Dacă voiai să omori pe cineva, acesta era locul potrivit. Încercă să-și imagineze ce se întâmplase. Holm venise aici, probabil, cu cineva. După spusele lui Martinsson, nu existau decât urmele unei singure mașini.

A avut loc o confruntare, își zise Wallander. Sunt înmânate anumite bunuri, e o plată de încasat. Apoi, ceva se întâmplă. Holm e împușcat în ceafă. Moare înainte să atingă pământul. Cel care a comis crima dispare fără urmă.

Un bărbat, gândi Wallander. Sau mai mulți bărbați. Același sau aceiași care le-au ucis și pe surorile Eberhardsson cu câteva zile înainte.

Dintr-odată simți că se apropie de o pistă. Acum vedea fără efort o nouă conexiune. Că era vorba despre droguri era deja clar, deși încă îi venea greu să accepte că două surori care țineau o mercerie puteau fi implicate în așa ceva. Dar prima observație a lui Rydberg fusese corectă: ce știau de fapt despre cele două surori?

Wallander ieși de pe drumul forestier și continuă să conducă. Avea clar trasată în minte harta desenată de Martinsson. Trebuia să o ia la dreapta la sensul

giratoriu de la sud de Sjöbo. Apoi, trebuia să o apuce pe un alt drum, pietruit, la stânga, până la ultima casă de pe dreapta, cu un hambar roșu. O cutie poștală albastră atârna gata, gata să cadă la pământ. Pe câmpul de lângă hambar erau două mașini vechi și un tractor ruginit. Un câine de rasă nedefinită lătra, legat de cușcă. Nu-i fu greu să găsească locul. Auzise câinele încă înainte să coboare din mașină.

Vopseaua de pe zidurile casei începuse să se coșcovească. Jgheaburile atârnau și ele pe la colțuri. Câinele lătra disperat și zgâria gardul.

Wallander se întreba ce-avea să se întâmple dacă gardul ceda și câinele scăpa de-acolo. Se duse la ușă și sună la sonerie. Apoi văzu că soneria avea firul tăiat. Ciocăni și așteptă. Apoi bătu cu pumnul în ușă atât de tare, că ușa se deschise. Strigă, să vadă dacă era cineva acasă. Nu primi niciun răspuns.

N-ar trebui să intru, zise el. Încalc o mulțime de legi care li se aplică nu doar polițiștilor, ci și cetățenilor, în general. Apoi împinse ușa și mai mult și intră. Tapet care se cojea, aer închis, dezastru. Canapele rupte și saltele pe jos. Dar și un televizor cu ecran lat și un aparat videorecorder, relativ nou. Un CD-player cu boxe mari. Strigă iar, pe urmă ascultă. Niciun răspuns. În bucătărie era un haos de nedescris. Un morman de farfurii în chiuvetă. Pungi de hârtie, pungi de plastic, cutii goale de pizza aruncate pe podea, spre care mărșăluiau șiruri-șiruri de furnici.

Un șoarece trecu iute printr-un colț al camerei. Locul mirosea cumplit. Wallander continuă să meargă. Se opri în fața unei uși pe care cineva scrisese cu spray de vopsea: Biserica lui Yngve. Împinse ușa. În această cameră era un pat adevărat, cu așternut și cu o pătură pe el, dar fără perne. Un dulap cu sertare, două scaune. Un radio pe pervaz. Yngve Leonard Holm trăise aici. Deși își construia o vilă uriașă în Ystad. Pe podea era o bluză de trening. O purtase în ziua în care fusese anchetat de Wallander. Wallander se așeză pe marginea patului, temându-se să nu se prăbușească sub el, și aruncă încă o privire în jur. Cineva a locuit aici, gândi el. Cineva care trăia din câștigurile obținute de pe urma celor pe care îi arunca în iadul drogurilor. Clătină dezgustat din cap. Apoi se aplecă și se uită sub pat. Praf. Un papuc și câteva reviste porno. Se ridică și trase sertarele. Alte reviste cu femei goale, crăcănate. Chiloți, sedative, plasturi. Următorul sertar. Teancuri de foi. Câteva fotografii. Holm, la un bar, cu câte un pahar de bere în fiecare mână. Beat. Cu ochii roșii. Altă fotografie: Holm, gol, pe plajă. Privind drept în cameră. Wallander continuă să scotocească printre hârtii. Se opri la un bilet de avion. Îl duse la geam. Copenhaga–Marbella și retur. 12 august 1989. Data întoarcerii: 17 august. Cinci zile în Spania, și nu cu un zbor charter. Îl băgă în buzunar și, după ce scotoci încă vreo câteva minute, în-

chise sertarul. În șifonier nu mai era nimic interesant. Haine de-a valma, haos. Wallander se așeză din nou pe pat. Se întrebă unde erau oare locatarii acelei case. Intră în camera de zi. Pe masă era un telefon. Sună la secție și vorbi cu Ebba. O rugă să caute numărul agenției de voiaj la care lucra Anette Bengtsson. Încercă să-l rețină, încheie conversația cu Ebba și sună la agenție. Anette răspunse la telefon.

– Cum a fost la Cairo? întrebă ea.

– Foarte frumos. Piramidele sunt foarte înalte. Serios, remarcabile.

– Trebuia să mai stați.

– Ei, am să mai stau eu altă dată.

Apoi o întrebă dacă îi putea spune cumva dacă Anna sau Emilia Eberhardsson fuseseră în Spania între 12 și 17 august.

– Da, dar o să dureze puțin, zise ea.

– Aștept, spuse Wallander.

Anette puse jos receptorul. Wallander mai văzu un șoarece trecând prin cameră. Vine iarna, își zise el. Până și șoarecii intră în casă. Anette Bengtsson se întoarse la telefon.

– Anna Eberhardsson a plecat din Ystad pe 10 august, zise ea. S-a întors la începutul lui septembrie.

– Mulțumesc pentru ajutor, răspunse Wallander. Tare mi-ar plăcea să-mi dați o listă cu toate călătoriile surorilor de anul trecut. Pentru anchetă, adăugă el. Am să trec mâine pe-acolo.

Anette îi promise că îl va ajuta. Apoi închise. Wallander se gândi că dacă ar fi fost cu zece ani mai tânăr, probabil s-ar fi îndrăgostit de această femeie. Acum ar fi fost lipsit de sens. Părăsi casa, iar câinele reîncepu să latre. Wallander se duse spre câine și acesta tăcu brusc. Imediat ce dădu colțul, reîncepu lătratul. Ar trebui să fiu recunoscător, își zise el, că Linda nu stă într-o casă ca asta. Oare câtor suedezi, câtora dintre cetățenii normali, cărora nici nu le trece prin minte că așa ceva există, le sunt familiare astfel de case? Case în care oamenii trăiesc în vrie, în mizerie și disperare continuă?

Ajunse înapoi la secție la ora patru. Îi povesti lui Martinsson despre excursia întreprinsă și despre discuția avută cu Anette Bengtsson. Îi arătă biletul.

– Acum mai avem o legătură, zise Wallander. Nimeni nu mai poate spune că e o simplă coincidență.

Exact același lucru îl declară și la ședința de la ora cinci. Pe urmă, fiecare se întoarse la treburile lui. Wallander o sună pe Linda și îi spuse că acum avea o

mașină care chiar mergea și că putea să-l ia pe bunicul de la Malmö. Ajunse acasă cu puțin timp înainte de ora șapte. Îl sună Emma Lundin. De această dată, Wallander spuse „da". Femeia rămase la el până puțin după miezul nopții, ca de obicei. Wallander se gândi la Anette Bengtsson.

A doua zi, trecu pe la agenția de voiaj și luă lista pe care o ceruse. Erau mulți clienți care își căutau un loc de vacanță pentru Crăciun. Lui Wallander i-ar fi plăcut să mai stea de vorbă cu Anette Bengtsson, dar ea nu avea timp de discuții. Se opri lângă fosta mercerie. Dărâmăturile fuseseră de-acum curățate. Merse în oraș. Realiză brusc că mai era doar o săptămână până la Crăciun. Primul Crăciun de când divorțase.

În acea zi nu se mai întâmplă nimic care să ajute ancheta să avanseze. Wallander se tot uită la piramida lui. Singura adăugire pe care o făcuse fusese o linie groasă între Anna Eberhardsson și Yngve Leonard Holm.

A doua zi, pe 21 decembrie, Wallander se duse la Malmö să-și întâmpine tatăl. Se simți ușurat când îl văzu ieșind din terminalul de la feribot. Îl duse la Löderup. Bătrânul vorbi continuu despre minunata sa călătorie. Părea să fi uitat complet că fusese la închisoare și că și Wallander însuși fusese la Cairo.

În acea seară, Wallander se duse la petrecerea anuală de Crăciun, organizată pentru polițiști. Evită să se așeze la aceeași masă cu Björk. Dar toastul ținut de șeful poliției se bucură de un succes neașteptat. Citise despre istoria poliției din Ystad. Prezentarea lui fusese atât amuzantă, cât și bine construită. Wallander se surprinse chicotind în mai multe rânduri.

Era beat când ajunse acasă. Înainte să adoarmă, se gândi iar la Anette Bengtsson. Se hotărî, în clipa următoare, să înceteze imediat să se mai gândească la ea.

Pe 22 decembrie, trecură în revistă stadiul anchetei. Nu se mai întâmplase nimic nou. Poliția spaniolă nu găsise nimic demn de interes în vila surorilor. Nici un bun de valoare ascuns, nimic. Încă așteptau să fie identificat cel de-al doilea pilot. Dar a doua zi reușiră să mai adauge câteva date la cele existente. Nyberg îi informă că Holm fusese împușcat cu aceeași armă ca și surorile Eberhardsson. Dar încă nu se găsise arma. Wallander mai trase câteva linii pe schița lui. Conexiunile erau din ce în ce mai multe, dar vârful piramidei lipsea.

N-ar fi trebuit să se oprească în timpul Crăciunului, dar Wallander știa că avea să scadă ritmul. Fie și doar fiindcă oamenii aveau să fie mai greu de găsit, iar informațiile, mai greu de obținut.

În Ajunul Crăciunului plouă. Wallander o luă pe Linda de la gară și merseră la Löderup. Îi cumpărase o eșarfă nouă bunicului. Wallander îi luase o sticlă

de coniac. Pregătiră împreună cina, cu bătrânul așezat la masa din bucătărie, povestindu-le despre piramide. Seara decurse neașteptat de bine, poate și pentru că Linda avea o relație minunată cu bunicul ei.

Wallander se simțea din când în când lăsat pe dinafară. Dar asta nu-l deranja. Gândurile îi mai fugeau la surorile moarte, la Holm și la avionul ce se prăbușise în câmp.

După ce se întoarseră la Ystad, Wallander și Linda rămaseră treji și vorbiră mult timp. A doua zi dimineață, Wallander dormi până târziu. De fiecare dată când Linda era acasă, dormea bine. În ziua de Crăciun fu senin, dar frig. Se plimbară câteva ore prin pădurea Sand. Ea-i povesti despre planurile ei. Wallander îi făcuse o promisiune de Crăciun. Îi promisese că va acoperi o parte din costuri, atât cât își permitea, dacă avea de gând să plece la ucenicie în Franța. După-amiază o duse la gară. Se oferise să o ducă la Malmö cu mașina, dar ea insistase să ia trenul.

Seara, Wallander se simți singur. Urmări un film vechi la televizor și ascultă *Rigoletto*. Se gândi că ar fi trebuit să-l sune pe Rydberg, să-i ureze Crăciun fericit, dar acum era prea târziu.

Când Wallander privi pe fereastră, în a doua zi de Crăciun, imediat după șapte dimineața, un amestec apăsător de zăpadă și ploaie cădea peste Ystad. Își aminti de noaptea caldă din Cairo. Își aminti că nu trebuie să uite să-i mulțumească lui Radwan pentru ajutor. Își scrise pe o foaie de hârtie de pe masa din bucătărie. Apoi, pentru prima oară după mult timp, își pregăti un mic dejun copios.

Era aproape nouă când ajunse, în sfârșit, la secție. Vorbi cu câțiva dintre colegii din tura de noapte. Anul acesta fusese neobișnuit de liniște în Ystad, de Crăciun. Acum avea să se reapuce de anchetarea crimelor. Încă erau două cazuri distincte, deși acum era convins că aceeași persoană sau aceleași persoane care le omorâseră pe surorile Eberhardsson îl uciseseră și pe Yngve Leonard Holm. Nu era vorba doar că fusese folosită aceeași armă și era vorba de același mod de operare. Mai era și un motiv comun la mijloc.

Se așeză la masă și își privi notițele. Piramida și baza ei. Făcu un mare semn de întrebare în mijloc. Era acum sarcina lui să găsească vârful, cel spre care tinsese tatăl său.

După două ore de gândire, era deja sigur. Trebuia să-și concentreze eforturile pe legătura lipsă. Un sistem, poate chiar o organizație, se prăbușise când avionul căzuse. Apoi, unul sau mai mulți indivizi ieșiseră din umbră și acționaseră. Trei oameni fuseseră uciși.

Liniște, își zise Wallander. Poate despre asta e vorba? Să nu cumva să scape vreo informație? Morții nu vorbesc.

Asta ar fi putut fi cauza. Dar era posibil să fie cu totul altceva. Se duse la fereastră și privi afară. Ninsoarea era acum mai consistentă.

O să dureze, își zise. Asta o să le spun la prima ședință. Trebuie să înțelegem că va mai dura până vom rezolva acest caz.

CAPITOLUL 7

În acea noapte, Wallander avu un coşmar. Se făcea că era din nou în Cairo, în sala de judecată. Radwan nu mai era lângă el. Dar acum era în stare să înţeleagă tot ceea ce spuneau procurorul şi judecătorul. Tatăl său stătea lângă el, cu cătuşe la mâini. Wallander asculta îngrozit cum este condamnat la moarte. Se ridică în picioare să protesteze, dar se părea că nu-l aude nimeni. În acel moment reuşi să se trezească şi să scape de coşmar. Era lac de sudoare. Rămase nemişcat în întuneric, cu ochii în tavan. Visul îl neliniştise atât de tare, că se dădu jos din pat şi se duse la bucătărie. Încă ningea. Felinarul stradal se mişca încet în vânt. Era patru şi jumătate. Bău un pahar cu apă, apoi stătu câteva clipe cu o sticlă de whisky în mână. Dar nu-şi turnă. Se gândi la ceva ce îi spusese Linda mai demult: că visele erau de fapt mesageri. Chiar dacă visele erau despre alţi oameni, erau mai mult mesaje pentru cel care visa. Wallander se îndoise mereu de povestea asta cu interpretarea viselor. Ce putea să însemne visul ăsta cu taică-su, condamnat la moarte? Oare visul îl condamnase pe el însuşi la moarte?

Poate că avea ceva de-a face cu grijile pe care şi le făcea pentru sănătatea lui Rydberg. Mai bău un pahar cu apă şi se duse înapoi în pat.

Dar nu mai reuşi să adoarmă. Gândurile îi fugiră la Mona, la tatăl său, la Linda, la Rydberg. Şi apoi se întoarse la obsesia lui permanentă. Munca. Se gândi la schiţa pe care o făcuse. Triunghiul cu un semn de întrebare în mijloc. Dar o piramidă mai are şi alte colţuri, se gândi el, în întuneric.

Se suci de pe o parte pe cealaltă până pe la şase dimineaţa. Atunci se trezi, lăsă apa să curgă în cadă şi îşi puse şi de cafea. Îşi luă cana de cafea cu el în baie. Rămase cufundat în apa caldă, aproape aţipit până spre ora şase şi jumătate. Numai gândul că trebuia să iasă în vremea de afară îl făcea să se înfioare. Mocirla fără de sfârşit... Dar măcar acum avea o maşină care şi pornea.

Băgă cheia în contact la şapte fără un sfert. Motorul porni din prima. Se duse la secţie şi parcă aproape de intrare, cât mai lângă uşă. Apoi o luă la fugă prin zăpadă şi noroi şi aproape că alunecă pe treptele de la intrare.

Martinsson era la recepţie, frunzărea revista Poliţiei. Când îl văzu pe Wallander, îl salută scurt, din cap.

– Zice aici că ar trebui să ne îmbunătăţim întreaga activitate, zise el pe un ton dezaprobator. Mai presus de orice, zice că trebuie să ne punem la punct în privinţa relaţiilor cu publicul.

– Sună minunat, zise Wallander.

Îl obseda o amintire, ceva ce se întâmplase în Malmö, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani. Într-o cafenea, fusese acostat de o fetişcană care-l acuzase că o lovise cu bastonul la o demonstraţie împotriva Războiului din Vietnam. Nu uitase niciodată incidentul. Nu fiindcă, din pricina ei, aproape că fusese înjunghiat mortal, puţin mai târziu. Ci era vorba de expresia ei, siguranţa cu care îl acuza, pe acestea nu le putuse uita niciodată.

Martinsson aruncă revista pe masă.

– Ţie nu-ţi vine niciodată să te laşi de meserie? întrebă el. Să te apuci de altceva?

– În fiecare zi mă gândesc la asta. Dar nu ştiu de ce m-aş putea apuca.

– Poţi să te angajezi la o companie de securitate, zise Martinsson.

Asta îl surprinse pe Wallander. Întotdeauna îşi închipuise că Martinsson visa să devină şeful poliţiei. Apoi îi povesti despre vizita sa la casa în care locuise Holm. Martinsson se arătă îngrijorat când auzi că doar câinele era acasă.

– Acolo stau cel puţin doi oameni, zise el. O fată de vreo douăzeci şi cinci de ani. Pe ea n-am văzut-o. Dar sigur era acolo un bărbat. Rolf îl cheamă. Rolf Nyman, cred. Numele ei nu mi-l amintesc.

– Nu era decât un câine, repetă Wallander, afară, într-o curticică.

Căzură de acord să aştepte până la nouă pentru şedinţă. Martinsson nu era convins că Svedberg avea să vină la serviciu. Îl sunase cu o seară în urmă şi-i spusese că îl luase răceala şi că avea temperatură.

Wallander se duse în biroul lui. Ca de obicei, se afla la douăzeci şi trei de paşi distanţă faţă de capătul coridorului. Uneori, îşi dorea să se schimbe ceva, pe neaşteptate. Să se lungească sau să se scurteze coridorul. Dar totul era normal. Îşi atârnă haina în cuier şi curăţă câteva fire de păr ce se lipiseră de spătarul scaunului. Îşi trecu o mână şi prin păr. Din an în an, era din ce în ce mai îngrijorat că avea să chelească.

Auzi paşi grăbiţi pe coridor. Era Martinsson, cu o hârtie în mână.

– L-au identificat și pe al doilea pilot, zise el. Tocmai a venit anunțul de la Interpol. Ayrton McKenna, citi Martinsson. Născut în 1945 în Rhodezia de Sud, pilot de elicopter din 1964 în ceea ce pe atunci se numea Armata Rhodeziei de Sud. Decorat de mai multe ori în anii '60. Mă întreb pentru ce. Că a bombardat mulți africani de culoare?

Wallander avea doar vagi cunoștințe despre ce se întâmplase în fostele colonii britanice din Africa. Martinsson continuă să citească.

– La un moment dat, cândva după 1980, Ayrton McKenna s-a mutat în Anglia. Între 1983 și 1985 a fost închis la Birmingham pentru contrabandă cu droguri. Din 1985 încolo nu mai există date despre el, până când apare brusc în Hong Kong, în 1987. Acolo este suspectat că transporta ilegal, peste graniță, oameni din Republica Populară Chineză. Scapă dintr-o închisoare din Hong Kong după ce împușcă doi gardieni. De atunci e dat în urmărire. Dar identitatea lui este stabilită cu certitudine. El este cel care s-a prăbușit cu Espinosa, lângă Mossby.

Wallander se gândi la ce auzise.

– Deci, ce-avem aici? Doi piloți, amândoi cu antecedente de contrabandă. Într-un avion care nu există. Trec ilegal granița în Suedia pentru câteva minute și probabil se îndreaptă din nou spre graniță când avionul cade. Asta nu ne lasă decât cu două posibilități. Fie aveau ceva de lăsat aici, fie aveau ceva de ridicat. Din moment ce n-am găsit semne că avionul ar fi aterizat, asta poate să însemne că au aruncat ceva din avion. Și ce se aruncă de obicei din avioane? În afară de bombe?

– Droguri.

Wallander aprobă. Apoi se aplecă peste masă.

– Comisia de anchetă a accidentului și-a început treaba?

– Lucrurile au mers foarte lent. Dar nimic nu indică faptul că avionul ar fi fost doborât, dacă la asta te referi.

– Nu, zise Wallander. Mă interesează doar două aspecte. Avea avionul un rezervor în plus, și deci, de cât de departe ar fi putut veni el? Și, a fost accident?

– Dacă nu a fost doborât, ce altceva ar fi putut fi decât un accident?

– Mai există și posibilitatea ca avionul să fi fost sabotat. Dar poate că mergem prea departe cu supozițiile.

– Era un avion vechi, spuse Martinsson. Doar știm asta. S-a prăbușit pe dealurile de lângă Vientiane în 1986. Și a fost reparat. Cu alte cuvinte, e posibil să nu fi fost tocmai în formă.

– Când se-apucă ăia din comisie de treabă de-adevăratelea?

– Mâine. Avionul o să fie dus într-un hangar de la Sturup.

– Ar trebui să fii acolo, zise Wallander. Treaba asta cu al doilea rezervor e importantă.

– Cred că ar fi nevoie de cam multe rezerve de benzină ca să zbori din Spania până aici fără să mai aterizezi pe drum, zise Martinsson, ezitând.

– Nici eu nu cred asta. Dar vreau să știu dacă zborul putea porni de peste mare. Din Germania, de exemplu. Sau dintr-una din țările baltice.

Martinsson ieși. Wallander își notă câteva idei. Lângă numele lui Espinosa trecu numele lui McKenna, nesigur de felul cum se scria exact.

Detectivii se întâlniră la opt și jumătate.

– Azi-noapte s-au înjunghiat unii între ei. Doi frați s-au luat la ceartă cu tatăl lor. Erau beți, evident. Unul dintre frați și tatăl sunt în spital.

– Da, o să ne ocupăm de asta când o să avem timp, zise Wallander. Acum avem trei crime pe tavă. Sau două, dacă e să luăm moartea surorilor ca pe un singur caz.

– Nu înțeleg de ce nu se ocupă cei de la Sjöbo de cazul lui Holm, zise Hansson iritat.

– Pentru că Holm e al nostru, răspunse Wallander, la fel de nervos. Dacă ne-apucăm să anchetăm fiecare de capul lui același caz, nu mai ajungem nicăieri.

Hansson nu se lăsă.

– Avem noi certitudinea că Holm era în legătură cu surorile Eberhardsson?

– Nu, răspunse Wallander. Dar știm că toate indiciile arată că au fost ucise de aceeași persoană. Cred că asta înseamnă că avem destule motive să considerăm cele două cazuri ca având legătură unul cu altul și ancheta să ne revină nouă, celor din Ystad.

Wallander încheie discuția cu Hansson, întorcându-se spre Rydberg.

– Se-aude ceva cu traficul de droguri? întrebă el. S-a întâmplat ceva în Malmö? S-au schimbat prețurile? Au scăzut stocurile?

– Am sunat, zise Rydberg, dar se pare că nimeni nu lucrează acolo de Crăciun.

– Atunci trebuie să ne ocupăm de Holm în continuare, hotărî Hansson. Trebuie să săpăm mai adânc. Cine era Holm? Cu cine se asocia? Care era poziția lui în ierarhia traficului de droguri? Avea o poziție? Dar surorile? Avem prea puține date.

– Absolut corect, zise Rydberg. Dacă săpăm mai adânc, sigur vom afla mai multe, așa se întâmplă de obicei.

Cu aceste cuvinte în minte, încheiară ședința. Wallander se duse până la

agenția de voiaj să stea de vorbă cu Anette Bengtsson. Dar, spre dezamăgirea lui, își luase liber de Crăciun. Colega ei găsi însă un plic care îi era adresat.

Pe drumul înapoi spre secție, Wallander își aminti dintr-odată că își făcuse rezervare la spălătorie în acea dimineață. Trecu pe acasă, urcă în apartament și își luă toate hainele murdare ce se strânseseră în șifonierul lui. Când ajunse la spălătorie, găsi un bilețel lipit pe mașina de spălat, pe care scria că e defectă. Furios, Wallander își duse înapoi rufele la mașină și le aruncă în portbagaj. Era o mașină de spălat și la secție. Când întoarse pe Regementsgatan, fu cât pe ce să fie lovit în plin de un motociclist care circula cu mare viteză. Trase pe dreapta, opri motorul și închise ochii.

Sunt prea stresat, își zise el. Dacă o mașină de spălat defectă mă face să-mi pierd controlul, e ceva în neregulă cu viața mea.

Știa exact despre ce era vorba. Singurătatea îl măcina. Nopțile din ce în ce mai scurte cu Emma Lundin îl deranjau. În loc să se întoarcă la secție, se hotărî să-i facă o vizită tatălui său, la Löderup. Bătrânul nu agrea vizitele neanunțate. Dar în acel moment, Wallander simțea nevoia să își umple nările cu mirosul vopselelor de ulei din atelier. Visul din noaptea trecută încă îl bântuia. Conduse prin peisajul cernit și se întrebă cu ce trebuia să înceapă ca să-și schimbe viața. Poate Martinsson avea dreptate, ar fi trebuit să se gândească serios dacă să rămână polițist pentru tot restul vieții. Până și tata are ceva ce eu nu am, zise el, intrând pe alee. Visurile cărora le rămâne fidel. Chiar dacă acestea îl costă pe fiu-său o mică avere.

Ieși din mașină. O pisică se strecură pe ușa întredeschisă a atelierului și-l privi cu suspiciune. Wallander bătu și intră.

Tatăl său era aplecat deasupra șevaletului.

– Ce-i cu tine aici? zise el. Nu mă așteptam să vii.

– Eram prin apropiere, zise Wallander. Te deranjez?

Tatăl său se prefăcu că nu aude întrebarea. În loc să-i răspundă, îi povesti din nou despre Egipt. De parcă era o amintire încă vie, dar îndepărtată. Wallander se așeză într-un fotoliu vechi și-l ascultă.

– Acum nu mai rămâne decât Italia, zise tatăl său în încheiere. Pe urmă pot să și mor.

– Cred că acea călătorie trebuie să mai aștepte, zise Wallander. Cel puțin câteva luni.

Tatăl său continuă să picteze. Wallander rămase tăcut, privindu-l. Din când în când mai schimbau câte un cuvânt. Apoi tăceau iarăși. Wallander se simți

ceva mai relaxat. Nici capul nu-l mai durea atât de tare. După vreo jumătate de oră, se ridică să plece.

– Trec pe la tine de revelion, zise el.

– S-aduci o sticlă de coniac, îi răspunse tatăl său.

Wallander se întoarse la secţie, se aşeză la birou şi trecu în revistă călătoriile surorilor Eberhardsson de anul trecut. Încercă să vadă dacă exista vreun model repetitiv, fără să fie sigur ce anume căuta. Nu ştiu nimic despre Holm, îşi zise el. N-am de ce să mă agăţ, decât de această călătorie unică pe care Holm a făcut-o în Spania în acelaşi timp cu A.E.

Puse toate hârtiile la loc într-un plic şi pe acesta într-un dosar unde îşi ţinea toate documentele legate de crimele pe care le ancheta. Apoi îşi scrise pe ceva să nu uite să cumpere o sticlă de coniac. Era deja trecut de ora douăsprezece. I se făcuse foame. Ca să nu se mai îndoape iar cu cremvurşti de la tarabă, se duse pe jos până la spital şi îşi luă un sandvici de la cafenea. Apoi frunzări o revistă pe care o găsise uitată pe masa de lângă el. Un star al muzicii era pe moarte din pricina cancerului. Un actor leşinase în timpul spectacolului. Câteva poze de la petrecerile celor bogaţi. Aruncă revista cât colo şi o luă spre secţie. Se simţea ca un elefant închis în cuşcă, aşa de tare îl apăsa Ystad-ul. Ceva trebuie să se întâmple în curând, îşi zise el. Cine i-a executat pe aceşti trei oameni şi de ce?

Când ajunse înapoi la secţie îl găsi pe Rydberg la recepţie, îl aştepta. Wallander se aşeză lângă el pe canapea. Ca de obicei, Rydberg trecu direct la subiect.

– E un surplus de heroină în Malmö, zise el. Şi în Lund, în Eslov, Landskrona, Helsinborg. Am discutat cu un coleg din Malmö. A zis că sunt semne clare că a intrat o cantitate mare de heroină pe piaţă, de curând. Cu alte cuvinte, asta ar putea coincide cu o încărcătură aruncată din avion. În acest caz, nu mai există decât o singură întrebare importantă.

Wallander înţelese.

– Cine a preluat-o de la avion?

– Dacă despre asta este vorba, putem deja să ne închipuim mai multe scenarii, continuă Rydberg. Nimeni nu conta pe faptul că avionul s-ar putea prăbuşi. Până la urmă, e vorba de o epavă din Asia care ar fi trebuit să fie casată cu mult timp în urmă. Ceva trebuie să se fi întâmplat la sol. Fie pachetul pe care l-au aruncat în beznă a fost ridicat de cine nu trebuia, fie au fost mai mulţi care pândeau prada.

Wallander îl aprobă. Se gândise şi el la asta.

– Ceva a mers cum nu trebuia, zise Rydberg. Şi asta a dus la executarea su-

rorilor Eberhardsson și apoi la cea a lui Holm. Cu aceeași armă, de către aceeași persoană.

– Mie tot nu îmi vine să cred, zise Wallander. Știm deja că Anna și Emilia nu erau niște doamne cumsecade. Și totuși, de aici până la a spune că erau implicate în traficul de narcotice, mi se pare un pas prea mare.

– Și mie mi se pare la fel, zise Rydberg, dar nu mă mai surprinde nimic. Lăcomia nu are margini când își înfige ghearele în sufletul omului. Poate merceria mergea din ce în ce mai prost. Poate visau să-și ducă zilele într-un paradis însorit. N-aveau cum să-și permită asta din vânzarea de capse și ață de mătase. Dintr-odată se întâmplă ceva. Și ele pică în plasă.

– Putem s-o luăm și altfel, zise Wallander. Ce acoperire mai bună vezi decât două bătrâne într-o mercerie? Cu greu îți poți imagina ceva mai bun. Erau personificarea inocenței.

Rydberg îl aprobă.

– Cine a preluat pachetul? Repetă el. Și încă o întrebare: cine a fost în spatele acțiunii? Mai precis, cine este încă în spatele întregii povești?

– Încă mai căutăm un punct de mijloc, zise Wallander. Vârful piramidei.

Rydberg căscă și se ridică de pe canapea cu mare greutate.

– O să aflăm noi, mai devreme sau mai târziu, zise el.

În seara aceea, Wallander dormi un somn greu, fără vise. A doua zi, observă că cerul era însorit, iar temperatura urcase la cinci grade Celsius. Lăsă mașina acasă și o luă pe jos până la secție. Dar la jumătatea drumului, se răzgândi. Își aminti ce-i spusese Martinsson despre cei doi care locuiau în casa lui Holm. Era doar șapte și un sfert. Avea destul timp să tragă o fugă până acolo și să vadă dacă era cineva acasă, înainte de ședința zilnică. La opt fără un sfert, era la poartă. Câinele era în curticica lui, lătra ca de obicei. Wallander se uită de jur împrejur. Casa părea la fel de părăsită ca și ultima dată când o văzuse. Se duse la ușă și bătu. Nu primi niciun răspuns. Încercă mânerul clanței. Era încuiat. Cineva era precis înăuntru. Se îndepărtă, hotărât să dea un ocol casei. Apoi auzi ușa de la intrare deschizându-se în spatele lui. Sări cât colo, fără să vrea. Un bărbat îmbrăcat în pantaloni largi și cu vestă stătea în prag privindu-l fix. Wallander se duse la el și se prezentă.

– Sunteți Rolf Nyman? Întrebă el.

– Da, eu sunt.

– Trebuie să stăm de vorbă.

Omul păru să ezite.

– E cam deranj în casă, zise el, și fata cu care locuiesc doarme.

– Și la mine e deranj, zise Wallander. Și nu trebuie să stăm de vorbă lângă patul ei.

Nyman îi făcu loc să intre și îl duse în bucătăria înghesuită. Se așezară. Nu-i oferi nimic, dar părea prietenos. Wallander presupuse că era jenat din pricina dezordinii.

– Fata are probleme mari cu drogurile, zise Nyman. Acum încearcă să se lase. O ajut cât pot, dar e tare greu.

– Și tu?

– Eu nici nu mă ating de droguri.

– Dar nu e ciudat să trăiți în aceeași casă cu Holm? Dacă vrei să se lase de droguri?

Răspunsul lui Nyman fu scurt și convingător:

– Habar n-am avut că se ocupa de droguri. Aici am găsit o casă ieftină. A fost drăguț cu noi. Nu știam cu ce se ocupă. Mie mi-a spus că studiază astronomia. Stăteam mereu afară în grădină seara. Știa numele tuturor stelelor de pe cer.

– Tu cu ce te ocupi?

– N-am cum să am o slujbă permanentă până nu se face fata bine. Lucrez la o discotecă din când în când.

– Ești DJ?

– Da.

Îi făcuse o bună impresie lui Wallander. Nu părea să aibă vreo altă teamă decât aceea că ar fi putut-o trezi fată.

– Și cu Holm? întrebă Wallander. Cum v-ați cunoscut? Și când?

– La o discotecă din Landskrona. Am început să vorbim. El mi-a zis de casa asta. După vreo două săptămâni, ne-am mutat aici. Din păcate, nu am destulă energie să fac curat. Am mai făcut eu. A făcut și Holm. Dar acum nu mă ocup decât de îngrijirea ei.

– Nu l-ai suspectat niciodată pe Holm, nu ți-ai dat seama ce făcea?

– Nu.

– Primea musafiri?

– Niciodată. De obicei, era plecat ziua. Dar mereu ne spunea când se întoarce. Numai ultima oară, când nici nu s-a mai întors, ne-a spus unde se duce.

– Ți s-a părut nervos în ziua aia?

Rolf Nyman căzu pe gânduri.

– Nu, s-a purtat perfect normal.

– Și cum era când se purta normal?

– Fericit. Dar uneori, retras.

Wallander se gândi cum era mai bine să procedeze.

– Avea mulţi bani?

– Nu trăia în lux. Pot să-ţi arăt camera lui.

– Nu e nevoie. Eşti sigur că nu-l vizita nimeni niciodată?

– Niciodată.

– Dar trebuie să-l fi căutat măcar la telefon cineva, din când în când.

Nyman încuviinţă.

– Dar era ca şi cum ar fi ştiut mereu când urma să îl sune cineva. Se aşeza lângă telefon şi atunci suna. Dacă nu era acasă, nu suna nici telefonul. Asta era cel mai ciudat lucru în ce-l privea.

Wallander nu mai avea ce să-l întrebe, aşa că se ridică.

– Şi-acum ce-o să faci? îl întrebă.

– Nu ştiu. Holm a închiriat casa asta de la cineva din Orebro. Presupun că va trebui să ne mutăm.

Rolf Nyman îl conduse până la uşă.

– L-ai auzit vreodată pe Holm pomenindu-le pe surorile Eberhardsson?

– Cele care au fost ucise? Nu, niciodată.

Wallander mai avea o singură întrebare.

– Holm sigur avea o maşină, zise el. Unde e?

Rolf Nyman clătină din cap.

– Nu ştiu.

– Ce maşină era?

– Un VW Golf, negru.

Wallander îi întinse mâna şi spuse la revedere. Câinele nu lătră deloc până ajunse la maşină.

Probabil că Holm îşi ascundea foarte bine ocupaţia reală, îşi zise el, pe drum spre Ystad.

Parcă în faţa secţiei la nouă fără un sfert. Ebba era la birou şi-i spuse că Martinsson şi ceilalţi îl aşteptau în sala de şedinţe. Se grăbi. Sosise şi Nyberg.

– Ce se întâmplă? zise Wallander înainte să se aşeze.

– Veşti mari, zise Martinsson. Colegii din Malmö au făcut o percheziţie de rutină la unul din traficanţii de droguri cunoscuţi. În casa lui au găsit un pistol de calibrul 38.

Martinsson se întoarse spre Nyberg.

– Criminaliştii au lucrat repede, zise el. Atât surorile Eberhardsson, cât şi Holm au fost împuşcaţi cu o armă de acel calibru.

Wallander își ținu respirația.

– Cum îl cheamă pe traficant?

– Nilsmark. Dar este cunoscut drept Hilton.

– E aceeași armă?

– Încă nu putem răspunde la această întrebare. Dar e posibil.

Wallander încuviință.

– Bun, zise el. Poate că asta e piesa care ne lipsea ca să rezolvăm puzzle-ul. Dacă e așa, poate avem o șansă să terminăm ancheta înainte de Revelion.

CAPITOLUL 8

Lucrară din greu vreme de trei zile, până în ajunul Anului Nou. Wallander și Nyberg se duseră la Malmö în dimineața zilei de 28 decembrie. Nyberg vorbi cu criminaliștii de la poliția din Malmö, Wallander participă la anchetarea unui traficant de droguri cunoscut sub numele de Hilton. Acesta se dovedi a fi un tip pe la vreo cincizeci de ani, supraponderal și, cu toate acestea, capabil să se miște cu o agilitate surprinzătoare. Era îmbrăcat la costum cu cravată și părea foarte plictisit. Înainte de a începe ancheta, Wallander fusese pus la curent cu istoricul omului, de către un detectiv numit Hyttner.

Hilton fusese în pușcărie la începutul anilor 1980 pentru trafic de droguri. Dar Hyttner era convins că poliția și procuratura nu reușiseră atunci să vadă decât vârful aisbergului și îl aruncaseră în închisoare doar pentru o mică parte din crimele sale. Fusese clar că și din închisoare reușise să păstreze controlul asupra afacerilor sale. În absența lui, poliția din Malmö nu detectă nicio luptă pentru putere între cei care controlau traficul de droguri în partea de sud a Suediei.

Când Hilton ieși din închisoare, sărbători evenimentul divorțând de nevastă și recăsătorindu-se cu o tânără frumusețe boliviană. După căsătorie, se mută la nord de Trelleborg, pe o proprietate uriașă, extinzându-și astfel zona de influență până în apropiere de Ystad. Pe 28 decembrie, polițiștii considerară că au destule dovezi împotriva lui pentru a solicita un mandat de percheziție. Atunci găsiseră arma. Hilton recunoscuse imediat că nu avea permis de portarmă. Le spuse că o cumpărase ca să se apere, căci proprietatea sa era foarte izolată. Dar negase orice implicare în uciderea surorilor Eberhardsson și a lui Yngve Leonard Holm. Wallander asistă la interogatoriul lui Hilton. Spre final, puse și el câteva întrebări, printre care, ceruse detalii exacte privind programul lui Hilton în cele două zile aflate în discuție. În cazul surorilor Eberhardsson, momen-

tul comiterii crimei era foarte precis stabilit. Erau mai puţin siguri de ora la care fusese împuşcat Holm. Hilton pretinse că era la Copenhaga când surorile Eberhardsson fuseseră ucise. Dar, călătorind singur, avea să dureze până când această afirmaţie putea fi verificată. În timpul ce trecuse de la dispariţia lui Holm până când fusese găsit mort, Hilton se ocupase cu o mulţime de lucruri.

După interogatoriu, Wallander ieşi la o cafea cu Hyttner.

– N-am reuşit niciodată să demonstrăm că ar fi avut de-a face cu incidente violente, până acum, zise Hyttner. Întotdeauna s-a folosit de altcineva când a avut nevoie. Şi nici n-au fost de fiecare dată aceleaşi persoane. Din câte ne-am dat noi seama, a adus chiar oameni de pe continent când a trebuit să-i rupă picioarele unuia care i-a înşelat aşteptările.

– Va trebui să le luăm urma tuturor, zise Wallander, dacă se dovedeşte că arma aceasta a fost folosită pentru a comite cele trei crime.

– Mi-e greu să cred că el a făcut-o, zise Hyttner. Nu e genul. N-are nicio problemă să le vândă heroină copiilor de şcoală. Dar e şi genul care leşină când trebuie să i se ia sânge.

Wallander se întoarse la Ystad la începutul după-amiezii. Nyberg rămase la Malmö. Wallander observă că era cam prea optimist în ceea ce privea rezolvarea cazului. În acelaşi timp, însă, un alt gând nu-i dădea pace. Ceva îi scăpase. O concluzie pe care ar fi trebuit s-o tragă, sau o presupunere pe care ar fi trebuit să o facă. Îşi cercetă adânc mintea, pentru a găsi un răspuns. Când Wallander ajunse înapoi la secţie, dădu nas în nas cu Björk la recepţie.

– Am auzit că ai rezolvat crimele alea, zise Björk.

– Nu, răspunse Wallander hotărât. N-am rezolvat nimic.

– Atunci nu ne rămâne decât să sperăm în continuare.

Björk ieşi pe uşa din faţă. Se poartă de parcă nici nu am fi avut vreo discuţie, gândi Wallander. Sau dimpotrivă, se teme mai mult ca mine de un nou conflict. Sau pur şi simplu nu-mi mai poartă pică.

Wallander adună echipa şi trecu în revistă ce aflase la Malmö.

– Crezi că el e? întrebă Rydberg când Wallander termină de vorbit.

– Nu ştiu, răspunse Wallander.

– Cu alte cuvinte, vrei să spui că nu crezi că e el?

Wallander nu răspunse. Ridică doar din umeri. Nu se mai întâmplă nimic important până la sfârşitul zilei. Toată lumea aştepta. Nyberg se întoarse şi el de la Malmö. Criminaliştii lucrau cât de repede puteau la analiza armei. Wallander se fâţâi de colo, colo, pe coridor. Tot căuta gândul acela care îi scăpa şi continua să-i macine subconştientul. Ştia destule încât să realizeze că era vorba doar de

un detaliu minor care-i scăpase. Poate un singur cuvânt pe care ar fi trebuit să-l rețină și să-l analizeze mai îndeaproape.

Era deja șase. Împreună cu Martinsson, mai revăzu o dată tot ce știau despre Yngve Leonard Holm. Se născuse în Brosarp și, din câte își dădeau seama, nu avusese niciodată o slujbă reală în toată viața sa. De la mici furtișaguri din tinerețe, trecuse la infracțiuni din ce în ce mai grave. Dar niciuna nu implica violență. Ca și Nilsmark/Hilton. La șapte, Wallander sună la Malmö și vorbi cu Hyttner. Nu apăruse nimic nou, nici la ei.

Wallander se duse acasă. Mașina de spălat încă nu fusese reparată. Rufele lui murdare erau în portbagaj. Se întoarse furios la secție și își îndesă toate rufele în mașina de spălat de acolo. Apoi se așeză pe un scaun și începu să mâzgălească în carnețel. Se gândi la Radwan și la piramide. Până i se uscară rufele, trecu de ora nouă. Se duse acasă, își încălzi o conservă de tocăniță și mâncă în fața televizorului, uitându-se la un film suedez.

Înainte să se culce, o sună pe Linda. De această dată, însă, răspunse Mona la telefon. Își dădu seama din vocea ei că nu nimerise într-un moment bun. Linda nu era acasă. Wallander o rugă pe Mona să îi transmită salutări Lindei. Conversația se încheie înainte să înceapă de fapt.

În ziua următoare, pe 29 decembrie, Wallander se apucă din nou de dosarele din teancul de pe birou. După-amiază, Per Åkeson intră în biroul lui și-l rugă să-l pună la curent cu ce se mai întâmplase. Wallander îi spuse adevărul, că sperau să fie pe o pistă bună. Dar că mai era multă muncă de teren de făcut.

Era ultima zi de lucru a lui Åkeson, înainte de a intra în concediu fără plată.

– Înlocuitoarea mea este o femeie, zise el. Ar trebui să te bucuri. O cheamă Anette Brolin și vine de la Stockholm. E mult mai atrăgătoare decât mine.

– Vedem noi, zise Wallander. Dar cred că o să ne lipsești.

Își urară un an nou fericit și promiseră să păstreze legătura.

În acea seară, Wallander vorbi cu Linda la telefon mult timp. Plănuia să facă Revelionul cu niște prieteni din Lund. Wallander fu dezamăgit. Crezuse, sau cel puțin sperase, că va veni și ea la Löderup.

– Doi moși, zise ea cu blândețe, nici nu pot să-mi închipui un mod mai plăcut de a-mi petrece seara.

După ce închise telefonul, Wallander realiză că uitase să cumpere sticla de coniac pe care i-o ceruse taică-său. Trebuia să ia și o sticlă de șampanie. Își scrise două bilețele. Puse unul pe masa din bucătărie și pe celălalt și-l vârî în pan-

tof. În seara aceea rămase treaz până târziu, ascultând o înregistrare cu Maria Callas, în *Turandot.* Abia pe la trei dimineața îl luă somnul.

În dimineața zilei de 30 decembrie, zăpada acoperise Ystad-ul și ninsoarea încă nu se oprise. Revelionul avea toate șansele să fie haotic dacă nu se îndrepta vremea. Dar pe la ora zece, cerul se limpezi și zăpada începu să se topească. Wallander se întrebă de ce băieților de la balistică le lua atât de mult timp să stabilească dacă arma lui Hilton era arma crimei. Nyberg se enervă și-i zise că ei, la criminalistică, nu-și câștigau salariile mizere lucrând sub standarde de calitate. Wallander își ceru imediat scuze. Se împăcară și se mai plânseră câtva timp de salariile mici din poliție.

După-amiază, echipa de investigație se întâlni pentru o nouă ședință ce li se păru interminabilă, din moment ce nu mai apăruse nimic nou. Poliția din Marbella le trimisese un raport impresionant de detaliat despre percheziția de la vila surorilor Eberhardsson. Incluseseră chiar și o fotografie, care acum trecea din mână în mână. Casa era într-adevăr un mic palat. Cu toate acestea, raportul nu aducea nimic nou în investigație. Nu se mai întâmpla nimic. Nu puteau decât să aștepte.

Speranțele li se spulberară definitiv a doua zi. Specialiștii de la balistică stabiliră că arma găsită în casa lui Nilsmark nu fusese folosită pentru a le ucide pe surorile Eberhardsson și nici pentru a-l omorî pe Holm. Pe moment, echipa de investigație se dezumflă total. Doar Rydberg și Wallander se așteptaseră ca răspunsul să fie negativ. Poliția din Malmö reușise, de asemenea, să confirme și călătoria lui Nilsmark la Copenhaga. N-ar fi avut cum să fie în Ystad în seara când surorile fuseseră executate și magazinul lor, incendiat.

– Deci, o luăm iar de la zero, zise Wallander. În ianuarie va trebui s-o luăm de la capăt, cu toată viteza. Să revedem datele și să săpăm mai adânc.

Nimeni nu comentă. În zilele libere de Revelion, ancheta trebuia să fie sistată. Cum nu mai existau piste de urmat, Wallander simți că toți aveau nevoie de odihnă, mai mult decât orice. Își urară un an nou fericit. În cele din urmă, doar Rydberg și Wallander mai rămaseră în încăpere.

– Știam asta, zise Rydberg. Amândoi știam. Ar fi fost prea simplu ca Nilsmark să fie făptașul. De ce mama naibii să fi păstrat arma? A fost o pistă greșită de la început.

– Dar tot trebuia verificată.

– Munca poliției înseamnă de multe ori să faci și chestii despre care știi de la început că sunt inutile, zise Rydberg. Dar așa cum ai zis și tu, trebuie să scotocim sub fiecare piatră.

Mai discutară puțin despre Revelion, apoi își strânseră mâinile, ca să marcheze cumva că ziua nu era una obișnuită. Apoi, Wallander se întoarse la birou, scoase o agendă pentru anul 1990 și își făcu ordine pe masa de lucru. Ajunul Anului Nou era mereu un bun prilej să-și golească sertarele de hârtii vechi.

La ora șapte se duse acasă, făcu duș și se schimbă de haine. Pe la opt ajunse la Löderup. Tatăl său făcuse un pește la grătar surprinzător de gustos. Wallander reușise să cumpere coniac și taică-său se bucură când văzu că era Hennessy. Sticla de șampanie fu pusă la rece. Băură bere la masă. Taică-său se îmbrăcase și el într-un vechi costum și-și pusese și cravată pentru această ocazie.

Pe la nouă și ceva se apucară să joace poker. Wallander fu servit cu trei bucăți de două ori la rând, dar renunță de fiecare dată la una dintre cărțile sale, ca să câștige taică-su partida. Pe la unsprezece, Wallander ieși să ia o gură de aer. Cerul era senin și se făcuse și mai frig. Stelele străluceau. Wallander se gândi la piramide. Din cauza reflectoarelor puternice care le luminau, nu văzuse nimic din cerul Egiptului. Intră din nou în casă. Taică-su băuse deja câteva pahare de coniac și începea să se îmbete. Wallander luase numai câteva guri, căci venise cu mașina. La unsprezece și jumătate sună Linda. Vorbiră cu ea pe rând. Pe fundal se auzea muzică dată foarte tare. Ca să se înțeleagă trebuiră să strige.

– Cu noi te-ai fi distrat mai bine, țipă Wallander.

– Habar n-ai ce vorbești, răspunse ea, la fel de tare.

Își urară un an nou fericit. Taică-su mai bău un pahar de coniac. Turnă și pe lângă, când încercă să-și umple iar paharul. Dar se simțea bine. Și asta era tot ce conta pentru Wallander. Se așezară la televizor aproape de miezul nopții și așteptară numărătoarea inversă.

Plecă spre casă pe la unu fără ceva. Dar mai întâi îl băgă pe bătrân în pat. Îi scoase pantofii și puse o pătură peste el.

– În curând mergem în Italia, zise el.

Wallander făcu ordine în bucătărie. Casa răsuna de sforăitul tatălui său.

În dimineața de Anul Nou, Wallander se trezi cu o durere de cap și cu gâtul inflamat. Și exact asta îi și spuse Emmei Lundin când aceasta trecu pe la el, pe la ora prânzului. Emma era asistentă medicală. Wallander avea febră și era palid, deci femeia îl crezu pe cuvânt. Îi verifică gâtul.

– Ai răcit, zise ea. Trei zile stai acasă.

Emma făcu ceai și-l băură în camera de zi, apoi, pe la trei, plecă. Wallander își petrecu restul zilei în pat. Perioade lungi de timp și le petrecu într-o stare de semileșin. Piramidele îi tot bântuiau gândurile. Taică-su se urca pe ele și cădea.

Sau el se trezea pe un coridor îngust, cu pietre enorme atârnându-i deasupra capului.

În ziua următoare se simțea încă bolnav. Îl sună pe Martinsson și îi zise că plănuia să stea în pat toată ziua. I se spuse că Revelionul fusese liniștit în Ystad, dar neașteptat de plin de evenimente în alte părți ale țării.

Pe la zece ieși după cumpărături, frigiderul și cămara erau goale. Se duse și la farmacie și-și luă niște pastile pentru dureri de cap. Era mai bine cu gâtul, dar încă îi curgea nasul. Exact când plătea pentru antinevralgice, îl apucă strănutul. Casierul îl privi dezaprobator. Se duse acasă, se băgă în pat și adormi din nou. Se trezi brusc, tremurând. Iar visase piramidele. Dar altceva îl trezise de data asta. Ceva legat de gândul acela care-i tot scăpase.

Ce anume îmi scapă din vedere? se întrebă el. Rămase întins în întuneric, cu ochii în tavan. E ceva ce are de-a face cu piramidele. Și cu Anul Nou petrecut la tatăl său, la Löderup. Când ieșise în grădină și se uitase spre cer, văzuse stelele. Pentru că era întuneric peste tot. Piramidele din Cairo erau luminate de reflectoare puternice, care acopereau lumina stelelor.

În cele din urmă, reuși să înțeleagă ce anume nu-i dădea pace.

Avionul care se strecurase dincolo de granița suedeză lăsase un pachet. În pădure fuseseră văzute lumini. O zonă fusese marcată cu reflectoare, așa încât avionul să o poată găsi. Reflectoarele fuseseră montate pe câmp și apoi luate.

Deci, reflectoarele nu-i ieșeau din minte. Cine avea acces la lumini puternice de acest fel? Era o idee cam trasă de păr. Dar avea încredere în intuiția sa. Se mai gândi la asta o vreme, stând în pat.

Apoi se hotărî, se ridică, își puse halatul pe el și sună la secție. Îl ceru pe Martinsson la telefon.

– Fă-mi o favoare, zise Wallander. Sună la Rolf Nyman. Tipul acela care locuia cu Holm, în casa de lângă Sjöbo. Sună-l ca și cum ar fi un telefon de rutină. Zi-i că trebuie să completezi niște date. Nyman mi-a zis că lucrează la mai multe discoteci, ca DJ. Roagă-l așa, în trecere, să-ți dea numele tuturor discotecilor în care a lucrat.

– Dar ce importanță au numele astea?

– Nu știu, răspunse Wallander. Dar, te rog, fă asta pentru mine.

Martinsson îi promise că-l sună înapoi. Wallander începuse deja să se îndoiască de idee. Era prea trasă de păr. Dar nu zisese Rydberg așa? Trebuia să caute sub fiecare piatră.

Orele trecură una după alta. Era deja după-amiază și Martinsson tot nu-l sunase. Lui Wallander îi mai scăzuse febra, dar tot strănuta în rafale. Și-i curgea nasul.

Pe la patru și jumătate sună Martinsson.

– N-a răspuns nimeni la telefon până adineauri, zise el. Dar nu cred că suspectează nimic. Am o listă cu patru discoteci. Două sunt în Malmö, una în Lund și alta mai încolo, spre Råå, lângă Helsingborg.

Wallander își notă numele.

– Bine, zise el.

– Sper că-ți dai seama că mor de curiozitate.

– E doar o idee care mi-a trecut prin minte. Îți zic eu mâine.

Wallander se îmbrăcă, dizolvă câteva aspirine într-un pahar cu apă și bău și o cafea. La cinci fără un sfert o luă din loc.

Prima discotecă era într-un vechi depozit din zona Malmö Frihamn. Wallander avu noroc. Chiar după ce opri mașina, ieși un tip din discotecă. Wallander se prezentă și află că omul din fața lui se numea Juhanen și era proprietarul discotecii Exodus.

– Voiam să vă pun câteva întrebări despre Rolf Nyman, zise Wallander.

– I s-a întâmplat ceva?

– Nu, sunt doar întrebări de rutină. Lucrează pentru dumneavoastră din când in când?

– E foarte bun. Poate că e nițel cam conservator când alege muzica. Dar e talentat.

– Discotecile trăiesc din muzică dată tare și din efecte luminoase, zise Wallander, dacă nu mă înșel.

– Corect, zise Juhanen. Eu mereu am dopuri în urechi, altfel aș fi surzit demult.

– S-a întâmplat cumva ca Rolf Nyman să împrumute ceva echipament de iluminat? întrebă Wallander. Niște reflectoare de mare putere?

– Ce să facă el cu reflectoarele?

– E o simplă întrebare.

Juhanen clătină hotărât din cap.

– Sunt cu ochii și pe angajați, și pe echipamente, zise el. Nu dispare nimic de-aici. Și nici nu se împrumută.

– Atât voiam să aflu, zise Wallander. V-aș ruga să nu povestiți nimănui discuția noastră.

Juhanen zâmbi.

– Adică să nu-i zic lui Nyman?

– Exact.

– Da' ce-a făcut?

– Nimic. Dar mai punem și noi câte o întrebare discretă, pe ici, pe colo, din când în când.

Juhanen ridică din umeri.

– Nu scot o vorbă.

Wallander plecă mai departe. A doua discotecă era mai în centru. Era deschisă. Muzica era atât de tare, încât Wallander se simți ca lovit cu parul în cap când intră. Discoteca avea doi patroni, dintre care unul era acolo. Wallander îl convinse să iasă la o discuție pe stradă. Și aici primi tot un răspuns negativ. Rolf Nyman nu împrumutase niciodată reflectoare. Nici nu dispăruse nici un fel de echipament.

Wallander se întoarse la mașină și-și suflă nasul. N-are sens, gândi el. Ce fac acum e doar pierdere de vreme și efort inutil. N-o să rezolv nimic, doar o să mă îmbolnăvesc și mai tare.

Apoi se duse la Lund. Îl apucă iar strănutul în valuri. Probabil că îi crescuse și febra din nou. Discoteca din Lund se numea Lagarn – Hambarul – și era în partea de est a orașului. Wallander se rătăci de câteva ori până ajunse. Firma nu era luminată și ușile erau închise. Lagarn era într-o fostă lăptărie, citi Wallander pe fațada clădirii. Se întrebă de ce nu i-or fi zis „La lăptărie". Se uită de jur împrejur. De o parte și de alta a discotecii erau firme mici. Puțin mai încolo era o casă cu grădină. Wallander se duse, deschise poarta și sună la ușă. Îi deschise un bărbat cam de vârsta lui. Wallander auzi muzică de operă în fundal. Îi arătă legitimația de polițist. Bărbatul îl lăsă să intre în casă.

– Asta e Puccini dacă nu mă înșel, zise Wallander.

Omul îl privi mai de aproape.

– Exact, zise el, *Tosca.*

– Eu am venit să vă întreb despre un alt gen de muzică, zise Wallander. N-am să vă rețin mult. Trebuie să aflu a cui e discoteca de-alături.

– De unde, Doamne, iartă-mă, să știu eu?

– Păi, sunteți vecini, zise Wallander.

– Îmi pare rău. De ce nu-i întrebați pe colegii dumneavoastră? îi sugeră bărbatul. Se tot bat ăștia în fata discotecii. Poliția știe precis cine e proprietarul.

Îi arătă un telefon de pe masa din hol.

Wallander știa pe dinafară numărul poliției din Lund. După ce fu pasat de la un birou la altul, primi în sfârșit informația pe care o căuta: discoteca îi aparținea unei femei pe numele Boman. Wallander își notă adresa și numărul ei de telefon.

– E ușor de găsit adresa, zise ofițerul cu care vorbise la telefon. Locuiește în clădirea de vizavi de gară.

Wallander închise.

– E o operă foarte frumoasă, zise el. Muzica, vreau să spun. Din păcate, nu am văzut-o niciodată pe scenă.

– Eu nu merg niciodată la operă, răspunse bărbatul. Îmi ajunge muzica.

Wallander îi mulțumi și plecă. Se duse la gara din Lund. Parcă lângă semnul de interzis și traversă strada. Apăsă pe soneria în dreptul căreia scria Boman. Ușa se deschise și Wallander intră. Apartamentul era la etajul doi. Wallander căută liftul din priviri, dar nu văzu niciunul. Deși urcă scările încet, când ajunse sus, gâfâia.

O femeie foarte tânără, de vreo douăzeci și cinci de ani cel mult, îl aștepta în pragul ușii. Avea părul scurt și mai mulți cercei în urechi. Wallander se prezentă și-i arătă legitimația de serviciu. Ea nici nu se uită la legitimație, dar îl invită în casă. Wallander privi în jur, uimit. Apartamentul era aproape gol. Pereții erau goi. Dar casa părea primitoare. Nimic nu stătea în drum. Conținea doar ceea ce era strict necesar.

– Ce treabă are poliția din Ystad cu mine? întrebă ea. Am destule probleme cu ăștia din Lund.

Era clar că nu prea îi înghițea pe polițiști. Se așeză pe un scaun. Purta o fustă foarte scurtă. Wallander încercă să-și mute privirile în altă parte.

– Am să trec direct la subiect, zise Wallander. Rolf Nyman.

– Ce e cu el?

– Nimic. Lucrează pentru dumneavoastră?

– E una din rezervele mele. În caz că mi se îmbolnăvește vreun DJ.

– Poate că întrebarea mea vi se va părea ciudată, zise Wallander. Dar trebuie să vă întreb asta.

– De ce nu mă priviți în față? întrebă ea, brusc.

– Probabil pentru că fusta pe care o purtați e prea scurtă, răspunse Wallander, și el surprins de propria sa franchețe.

Femeia izbucni în râs, se întinse după o pătură și și-o puse pe picioare. Wallander se uită mai întâi la pătură și apoi la chipul ei.

– Rolf Nyman, repetă el. A împrumutat vreodată echipament de iluminat din discoteca dumneavoastră?

– Niciodată.

Wallander însă sesiză o ușoară undă de incertitudine pe chipul ei, aproape imperceptibilă. Atenția i se ascuți imediat.

- Niciodată?

Ea își mușcă buza.

- Întrebarea e ciudată, zise ea. Dar adevărul e că mi-au dispărut niște reflectoare din discotecă acum un an. Le-am reclamat la poliție, am presupus că e un jaf. Dar nu le-au mai găsit de-atunci.

- Când se întâmpla asta? După ce a început Nyman să lucreze pentru dumneavoastră?

Femeia căzu pe gânduri.

- Cu exact un an în urmă. În ianuarie. După ce începuse el, da.

- N-ați suspectat niciodată că ar fi putut fi furate de cineva din interior?

- Nu, chiar nu.

Se ridică și ieși repede din cameră. După o absență de o clipă, se întoarse cu un calendar de buzunar în mână.

- Luminile au dispărut cândva între 9 și 12 ianuarie. Și-acum văd că era chiar tura lui Rolf în zilele alea.

- Ce fel de lumini? întrebă Wallander.

- Șase reflectoare. Nu erau chiar de discotecă, erau mai potrivite pentru teatru. Erau foarte puternice, de vrei două mii de wați. Au mai dispărut și niște cabluri.

Wallander clătină încet din cap.

- Dar de ce mă întrebați despre asta?

- Acum nu vă pot spune, zise Wallander. Dar trebuie să vă rog un lucru și aș vrea să-l luați ca pe un ordin. Să nu cumva să-i spuneți vreo vorbă lui Rolf Nyman.

- Am să vă respect rugămintea, zise Boman, dacă stați nițel de vorbă cu colegii dumneavoastră din Lund și le ziceți să mă lase în pace.

- Am să văd ce pot face.

Femeia îl conduse în hol.

- Nu v-am întrebat care e prenumele dumneavoastră, zise el.

- Linda.

- Așa o cheamă și pe fiică-mea. E un nume tare frumos.

Wallander începu să strănute iarăși. Linda Boman se retrase câțiva pași.

- N-am să vă strâng mâna, zise el. Dar mi-ați dat exact răspunsul la care speram.

Era gata să închidă ușa când Wallander realiză că mai avea de pus o întrebare.

- Știți ceva despre viața particulară a lui Rolf Nyman?

– Nu, nimic.

– Deci, nu știți nimic nici de prietena lui care e dependentă de droguri?

Linda Boman îl privi mult înainte să răspundă.

– Eu nu știu dacă are vreo prietenă care ia droguri, zise ea în cele din urmă. Dar știu că Rolf are probleme serioase cu heroina. Cât o să mai reușească să se controleze, asta nu mai știu.

Wallander ieși pe stradă. Era deja zece seara și era frig.

Mai avem puțin, gândi el. Rolf Nyman. Cu siguranță, el e.

CAPITOLUL 9

Wallander ajunsese aproape în Ystad, când se hotărî să nu se ducă direct acasă. La al doilea sens giratoriu de la marginea orașului, o luă spre nord. Era unsprezece fără zece. Nasul încă îi mai curgea, dar curiozitatea îl mâna mai departe. Se gândi că iarăși - cine mai știe a câta oară, deja nu mai ținea cont - încălca reguli fundamentale ale muncii de polițist. Mai presus de orice, regula care le interzicea polițiștilor să se arunce singuri în situații periculoase.

Dacă era adevărat - și acum era convins de asta - că Rolf Nyman le împușcase pe surorile Eberhardsson și-l omorâse și pe Holm, Nyman clar putea fi considerat ca potențial periculos. Mai mult decât atât, îl păcălise pe Wallander. Și o făcuse cu atâta ușurință și măiestrie... Pe drumul său de la Malmö, Wallander se tot întrebase ce-l motivase oare pe Nyman. Ce anume se stricase în sistem? Răspunsurile pe care le găsi se îndreptau în cel puțin două direcții diferite. Fie era vorba de o luptă pentru putere, fie de influența asupra traficului cu droguri. Ceea ce îl îngrijora cel mai tare în povestea asta era informația oferită de Linda Boman despre propria problemă cu drogurile a lui Nyman. Și anume, că era dependent de heroină. Wallander nu mai întâlnise traficanți de droguri care să fie și dependenți, decât la nivelul cel mai de jos. Întrebarea se tot învârtea în capul lui Wallander. Ceva nu se lega, lipsea o piesă din puzzle.

Wallander o luă pe strada ce ducea la casa în care locuia Nyman. Opri motorul și farurile. Scoase o lanternă din compartimentul pentru mănuși, apoi deschise cu grijă ușa, după ce stinsese și luminile din interior. Trase cu urechea în noapte și apoi închise ușa cât de încet putu. Mai avea vreo sută de metri până la intrarea în curte. Își făcu palma căuș și îndreptă lumina lanternei în fața sa. Când ajunse la marginea pădurii, stinse și lanterna. Una dintre ferestrele casei era luminată. Cineva era cu siguranță acasă. Acum începe câinele să latre, își

zise el. Se întoarse pe același drum pe care venise, vreo cincizeci de metri. Apoi intră în pădure și aprinse din nou lanterna. Avea să se apropie de casă prin spate. Din câte își amintea, camera a cărei fereastră era luminată avea geamuri și în spatele casei.

Se mișcă încet, încercând să evite să calce pe vreo crenguță. Transpirase deja când ajunse în spatele casei. Deja se întreba din ce în ce mai des ce credea că face. În cel mai rău caz, câinele avea să înceapă să latre și îl va avertiza pe Rolf Nyman că e urmărit. Rămase pe loc și ascultă. Nu se auzea decât freamătul copacilor. Wallander așteptă până își recăpătă suflarea și se duse din nou spre casă. Merse aplecat și ținu lanterna la doar câțiva centimetri de pământ. Chiar înainte să intre în pata de lumină ce venea de la fereastră, stinse lanterna și se retrase în umbrele de lângă ziduri. Câinele era liniștit. Își lipi urechea de zid și ascultă. Nu se auzea nimic, nici muzică, nici voci. Apoi privi cu grijă pe fereastră. Rolf Nyman ședea la masa din mijlocul camerei. Era aplecat asupra unui obiect pe care Wallander nu-l putea vedea. Apoi își dădu seama că Rolf Nyman își dădea o pasiență. Wallander se întrebă oare ce se așteptase să vadă. Că măsura o pudră albă pe cântar și o punea în pungușe?

Greșesc, își zise el. A fost o greșeală, de la începutul începutului. Dar încă era convins. Omul care stătea la masă și-și dădea o pasiență ucisese alți trei oameni. Îi executase cu brutalitate. Wallander se pregătea să se îndepărteze de casă, când câinele din față începu să latre. Rolf Nyman tresări. Se uită fix la Wallander. Pentru o secundă, Wallander avu impresia că fusese descoperit. Nyman sări imediat în picioare și se repezi spre ușa din față, dar Wallander era deja în pădure. Dacă-i dă drumul câinelui, am încurcat-o, își zise. Îndreptă lanterna spre pământ, ca să nu se mai împiedice. Dar alunecă și simți că o creangă îi brăzdează obrazul. Undeva în spatele lui, câinele încă lătra.

Când ajunse la mașină, scăpă lanterna pe jos, dar nu se mai opri să o ridice. Puse cheia in contact și se întrebă ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost cu vechea mașină. Acum putea să bage în marșarier fără probleme și să plece. Exact când intră în mașină, auzi un tractor venind pe șosea. Dacă reușea să pornească mașina exact când trecea tractorul pe lângă el, era posibil să scape fără să fie auzit de Rolf Nyman. Pentru că mergea la vale, opri motorul și lăsă mașina să alunece. Nu se vedea nimeni în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărise nimeni. Wallander își mângâie obrazul și simți sânge pe degete.

Trecuse deja de miezul nopții când ajunse acasă. Creanga îi lăsase o tăietură adâncă pe obraz. Wallander se gândi să se ducă la spital, dar se hotărî să-și

curețe singur rana și să-și pună un plasture mare. Apoi își făcu o cafea tare și se așeză la masa din bucătărie, cu unul dintre multele lui carnețele doar pe jumătate scrise în față.

Își revăzu schița cu piramida în formă de triunghi și înlocui semnul de întrebare din mijloc cu numele lui Rolf Nyman. Știuse de la început că nu se putea baza pe prea multe fapte. Singurul argument pe care îl avea împotriva lui Nyman era suspiciunea că furase reflectoarele pe care le folosise mai târziu ca lumini de balizaj, ca să marcheze zona în care avionul trebuia să-și arunce încărcătura.

Dar ce alte date avea? Nimic. Ce relație fusese între Holm și Nyman? Ce legătură aveau avionul și surorile Eberhardsson? Aveau de făcut o anchetă mult mai serioasă dacă voiau să înainteze. Se întreba și cum avea să-și convingă colegii că, în ciuda aparențelor, chiar găsise pista pe care trebuiau să se concentreze cu toții. Cât de departe putea merge, bazându-se strict pe intuiția lui? Rydberg avea să înțeleagă, poate că și Martinsson. Dar nici Svedberg, nici Hansson nu aveau să-l creadă pe cuvânt. Se făcuse deja două când se băgă în pat. Îl durea obrazul.

Dimineața era rece și senină în Skåne. Wallander se trezi devreme și ajunse la secție aproape de ora șapte. Se duse în birou și-și turnă cafea. Apoi se așeză și se gândi la evenimentele de cu o seară în urmă. Încă mai avea dubii. Rolf Nyman putea fi o pistă falsă. Dar tot avea motive să vrea să-l investigheze cu atenție. Wallander hotărî să-i pună casa sub supraveghere discretă, măcar să știe când pleacă Nyman. Trebuia să intre în casă. Dar mai exista o problemă. Rolf Nyman nu era singur. Mai era și o femeie, pe care n-o văzuse nimeni și care dormea când trecuse Wallander pe acolo. Wallander se întrebă dacă femeia exista cu adevărat. Aproape tot ceea ce îi spusese Nyman se dovedise a fi minciună. Se uită la ceas. Șapte și douăzeci. Era probabil prea devreme pentru o proprietară de discotecă. Dar asta nu-l împiedică să caute numărul de telefon al Lindei Boman, din Lund. Femeia răspunse imediat.

– Îmi cer scuze dacă v-am trezit, zise el.

– Eram trează.

E ca mine, își zise Wallander. Nu-i place să recunoască nici ei că a fost trezită. Deși e o oră la care e normal să mai dormi.

– Mai am câteva întrebări despre Rolf Nyman. Ați spus că e dependent de heroină. De unde știți?

– Mi-a zis el. M-a luat prin surprindere. Nici n-a încercat să se ascundă și asta m-a impresionat.

– Asta înseamnă că nu s-a văzut că are probleme?

– Treaba și-a făcut-o mereu.

– N-a venit niciodată amețit?

– Nu, din câte mi-am dat eu seama.

– Nici nu a părut nervos sau neliniștit?

– Nu mai mult decât oricine altcineva. Și eu pot fi nervoasă și neliniștită. Mai ales când mă deranjează poliția din Lund, la discotecă.

Wallander tăcu o clipă.

– Dați-mi voie să repet, zise el. Nu l-ați văzut niciodată drogat. Doar v-a spus că e dependent de heroină.

– Mi-e greu să cred că există persoane care ar minți pe tema asta.

– Așa e, zise Wallander. Mai am o întrebare, continuă el. Ați zis că n-ați auzit niciodată nimic de vreo prietenă.

– Nu, n-am auzit.

– Nici nu l-ați văzut cu vreo femeie?

– Nu, niciodată.

– Deci dacă presupunem că a zis că are o prietenă, nu puteți nici să confirmați, nici să infirmați?

– Puneți întrebări din ce în ce mai ciudate. De ce nu ar avea o prietenă? Nu e mai urât ca alții.

– Atunci nu mai am nicio întrebare, pe moment, încheie Wallander. Ce am spus ieri rămâne valabil.

– N-am să spun nimic. Mă duc să mă culc.

– E posibil să vă mai caut cât de curând, spuse Wallander. Știți cumva, apropo, dacă Rolf are vreun prieten apropiat?

– Nu.

Conversația se încheie.

La opt și jumătate, Wallander își informă colegii despre ultimele întâmplări. Le povesti despre conversația lui cu Linda Boman și despre luminile furate. Totuși, nu pomeni nimic despre vizita nocturnă pe care o făcuse la casa retrasă din Sjöbo. Așa cum prevăzuse deja, lui Rydberg i se păru importantă descoperirea, dar Hansson și Svedberg avură câteva obiecții. Martinsson nu spuse nimic.

– Știu că e cam trasă de păr, zise Wallander, după ce îi ascultă pe toți. Dar tot sunt de părere că trebuie să ne concentrăm pe Nyman.

Insistă că trebuia să intre în casa de lângă Sjöbo, fără știrea lui Nyman, o părere care fu întâmpinată imediat cu alte proteste.

– Nu putem face așa ceva, zise Svedberg, e ilegal.

– Avem o crimă triplă de rezolvat, zise Wallander. Dacă nu mă înșel, Rolf

Nyman e foarte înşelător. Dacă e să găsim ceva, trebuie să-l urmărim fără să ştie. Când pleacă din casă? Ce face? Cât timp lipseşte? Dar, mai presus de toate, trebuie să aflăm dacă chiar există vreo prietenă.

– Aş putea să mă deghizez în coşar, sugeră Martinsson.

– Mai vedem noi, răspunse Wallander, ignorând ironia din vocea lui Martinsson. Eu mă gândisem să procedăm mult mai direct. Cu ajutorul poştaşului. Nu cred că există vreun poştaş în zonele rurale din ţara asta, care să nu ştie ce se întâmplă în casele de pe „tarlaua“ lui. Chiar dacă n-au intrat niciodată într-o casă, ştiu cine locuieşte acolo.

Svedberg continuă să se încăpăţâneze.

– Şi dacă fata nu primeşte nici un plic?

– Dar nu e vorba doar despre plicuri, răspunse Wallander. Poştaşii ştiu, pur şi simplu. Aşa se întâmplă.

Rydberg îl aprobă, tăcut. Wallander îi simţi sprijinul şi asta îi dădu din nou aripi. Hansson promise că va contacta oficiul poştal. Martinsson fu de acord să organizeze supravegherea casei, deşi încă bombănea. Wallander spuse că va sta de vorbă cu Åkeson.

– Aflaţi tot ce se poate despre Nyman, zise în încheiere Wallander. Dar fiţi discreţi. Dacă e fiara care presupun eu că e, nu vrem să-l stârnim.

Wallander îi făcu semn lui Rydberg că vrea să-i vorbească, la el în birou.

– Eşti convins? întrebă Rydberg. Că e Nyman?

– Da, răspunse Wallander. Dar îmi dau seama că e posibil să mă şi înşel. Că e posibil să îndrept toată ancheta în direcţia greşită.

– Furtul echipamentului de iluminat e un indicator puternic, zise Rydberg. Pentru mine e un factor decisiv. Dar ce te-a făcut să te gândeşti la asta?

– Piramidele, răspunse Wallander. Sunt iluminate cu reflectoare. Cu o singură excepţie, o dată pe lună, când e lună plină.

– De unde ştii asta?

– Mi-a zis tata.

Rydberg îl aprobă, gânditor.

– Mă îndoiesc că transporturile de droguri ţin cont de fazele lunii, zise el. Şi cred că-n Egipt nici nu au la fel de mulţi nori, cum sunt la noi, în Skåne.

– Să ştii că Sfinxul e cel mai interesant, zise Wallander. Pe jumătate om, pe jumătate animal. Stă de pază, să se asigure că soarele se-ntoarce la locul lui pe cer, în fiecare dimineaţă. Din aceeaşi direcţie.

– Cred că am auzit de o companie de securitate americană, care foloseşte Sfinxul ca simbol, zise Rydberg.

– Da, se potriveşte, spuse Wallander. Sfinxul stă de pază. Şi noi stăm de pază. Indiferent ce-am fi, poliţişti sau paznici de noapte.

Rydberg izbucni în hohote de râs.

– Dacă le zici chestii d-astea noilor recruţi, or să facă un mişto crunt de noi.

– Ştiu, zise Wallander. Dar poate că ar trebui să le spunem totuşi.

Rydberg plecă. Wallander îl sună acasă pe Per Åkeson. Acesta îi promise că o va informa pe înlocuitoarea lui, Anette Brolin.

– Cum e? întrebă Wallander. Să nu mai ai niciun caz de rezolvat?

– E bine, zise Åkeson. Mult mai bine decât mi-am imaginat.

Echipa de anchetatori se mai întâlni de două ori în acea zi. Martinsson pusese la punct supravegherea casei. Hansson plecase să discute cu poştaşul. În acest timp, ceilalţi continuară să-i reconstituie viaţa lui Nyman. Nu avea cazier, ceea ce făcea întreg procesul mult mai dificil. Se născuse în 1957, în Tranås, şi se mutase în Skåne împreună cu părinţii pe la mijlocul anilor '60. Tatăl său lucrase ca operator de sistem la o centrală electrică, iar mama fusese casnică. Rolf fusese singurul lor copil. Taică-său murise în 1986, iar mama lui se mutase înapoi în Tranås, unde murise în anul următor. Wallander avea senzaţia că Rolf Nyman dusese o viaţă aproape invizibilă. Era ca şi cum şi-ar fi şters deliberat orice urmă. Hansson se întoarse după ce vorbise cu poştăriţa, al cărei nume era Elfrida Wirmark. Ea-i spusese răspicat că în acea casă trăiau doi oameni: Holm şi Nyman. Ceea ce însemna că acum, la acea adresă, nu mai era decât o singură persoană, Holm fiind la morgă, de unde avea să plece spre cimitir.

Se întâlniră în sala de şedinţe la ora şapte seara. Din rapoartele pe care le primise Martinsson reieşea că Nyman nu ieşise din casă decât ca să-i dea de mâncare câinelui. Nu venise nimeni în vizită. Wallander întrebă dacă ofiţerii care stăteau cu ochii pe Nyman îşi dăduseră seama dacă se prinsese că e urmărit, dar nu primi nici un fel de raport pe tema asta. Apoi, Wallander trecu pentru ultima oară în revistă informaţiile pe care le aflaseră în acea zi.

– Nimic nu indică faptul că ar fi dependent de heroină, începu el. Asta e prima lui minciună. A doua minciună e că ar avea o prietenă – de fapt e singur în casă. Dacă vrem să intrăm acolo, avem doar două soluţii. Fie aşteptăm până pleacă de-acasă, ceea ce va trebui să facă, mai devreme sau mai târziu, măcar până la cumpărături tot trebuie să se ducă. Sau găsim o metodă să-l momim afară din casă.

Hotărâră să aştepte să iasă singur, măcar câteva zile. Dacă nu se întâmpla nimic, aveau să mai stea de vorbă pe tema asta.

Așteptară două zile întregi. Nyman ieși doar să-i dea câinelui de mâncare, o dată pe zi. Nu părea să fie mai atent decât de obicei. Continuară să-i studieze viața. Era ca și cum ar fi trăit într-un pustiu straniu. De la Fisc aflară că avea venituri mici din munca sa de DJ. Își depusese actele pentru pașaport în 1986. Își luase carnetul de conducere în 1976. Părea să nu aibă prieteni deloc.

În dimineața zilei de 5 ianuarie, Wallander îl chemă la el pe Rydberg și închise ușa. Rydberg spuse că probabil trebuiau să mai continue supravegherea încă vreo două zile, dar Wallander îi spuse cum intenționa să-l scoată din casă pe Nyman. Se hotărâră să le prezinte și celorlalți ideea asta, chiar în aceeași după-amiază.

Wallander o sună pe Linda Boman din Lund. În seara următoare, discoteca urma să fie deschisă și în program era anunțat un DJ danez.

Wallander îi explică ideea care îi venise. Linda Boman îl întrebă cine avea să acopere costurile, din moment ce DJ-ul din Copenhaga avea un contract cu discoteca Lindei. Wallander îi spuse că poate trimite factura pe adresa poliției din Ystad, dacă nu se putea altfel. Îi promise că revine cu un telefon în câteva ore.

La ora patru, începu să bată un vânt rece. Ninsoarea cuprinsese tot estul și se îndrepta probabil spre sudul orașului Skåne. Wallander își adună echipa în sala de ședințe. Le explică foarte pe scurt ideea pe care o discutase mai devreme cu Rydberg.

– Trebuie să-l facem pe Nyman să-și părăsească vizuina, zise el. Se pare că nu se duce nicăieri doar așa, în plimbare. Dar nici nu dă semne că ar suspecta ceva.

– Poate că toată povestea asta e prea trasă de păr, interveni Hansson. Poate că nu are nimic de a face cu crimele.

– Există și această posibilitate, recunoscu Wallander. Dar noi presupunem tocmai contrariul. Și asta înseamnă că trebuie să intrăm în acea casă fără ca el să afle. Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să îl scoatem din casă, dar cu un motiv care să nu-i stârnească suspiciuni.

Apoi le prezentă planul. Linda Boman urma să-l sune pe Nyman și să-i spună că DJ-ul care fusese programat anulase seara. Putea Rolf să-i țină locul? Dacă zicea da, casa avea să fie goală toată seara. Puteau pune pe cineva de pază la discotecă și acesta trebuia să țină legătura cu cei din casă. Când Rolf Nyman avea să se întoarcă la Sjöbo în dimineața următoare, ar fi găsit casa goală. Nimeni, cu excepția câinelui, nu va ști că au fost acolo.

– Și ce se întâmplă dacă-și sună colegul din Copenhaga? întrebă Svedberg.

– Ne-am gândit și la asta. Linda Boman îi va spune danezului să nu răspun-

dă la telefon. Poliția îi va plăti suma negociată cu discoteca. Dar nouă ne convine asta.

Wallander se așteptase să audă mai multe obiecții. Dar nimeni nu mai protestă. Se uită la toți cei ce stăteau la masă. Nimeni nu mai avea nimic de spus.

– Deci, ne-am înțeles? Planul e să facem asta cât mai curând, chiar mâine seară.

Wallander se întinse după telefonul de pe masă și o sună pe Linda.

– Hai să-i dăm drumul, zise el, când aceasta îi răspunse. Sună-mă într-o oră.

Închise, se uită la ceas și se întoarse spre Martinsson.

– Cine supraveghează casa?

– Näslund și Peters.

– Cheamă-i prin stație și zi-le să fie foarte atenți pe la cinci și douăzeci. Atunci o să-l sune Linda Boman pe Nyman.

– Și ce crezi că se poate întâmpla?

– Nu știu, vreau doar să fie și mai atenți.

Apoi discutară planul pas cu pas. Linda Boman urma să-l roage pe Nyman să vină la Lund mai devreme, pe la opt, ca să se uite împreună la niște discuri. Asta însemna că trebuia să plece de la Sjöbo pe la șapte. Discoteca era deschisă până la trei dimineața. Imediat ce persoana postată la discotecă le confirma că Nyman a intrat în clădire, ceilalți urmau să intre în casă. Wallander îl rugase pe Rydberg să meargă cu el. Dar Rydberg îi sugeră să-l ia pe Martinsson. Așa că Martinsson rămase.

– Eu și Martinsson o să intrăm in casă. Svedberg vine cu noi și stă de pază. Hansson se duce la discoteca din Lund. Restul rămâneți aici, la secție, în caz că se întâmplă ceva să fiți gata să interveniți.

– Și ce căutăm? întrebă Martinsson.

Wallander se pregătea să răspundă, când Rydberg făcu semn că vrea să răspundă el.

– Încă nu știm, zise el. Încercăm să aflăm ce nu știm că trebuie să căutăm. Dar până la urmă tot o să aflăm un da sau un nu. A fost Nyman cel ce i-a ucis pe Holm și pe cele două surori?

– Droguri, zise Martinsson. Asta căutăm?

– Arme, bani, orice. Papiote de ață cumpărate de la merceria surorilor Eberhardsson. Bilete vechi de avion. Nu știm.

Mai rămaseră în jurul mesei încă o vreme. Martinsson plecă să ia legătura cu Näslund și cu Peters. Se întoarse, făcu semn că le-a zis, și se așeză.

La cinci și douăzeci, Wallander formă numărul Lindei Boman. Suna ocupat.

Așteptară.

Nouă minute mai târziu, sună telefonul. Wallander ridică receptorul. Ascultă și apoi închise.

– Nyman a fost de acord, zise el. Ne-apucăm de treabă. Hai să vedem dacă pista asta e bună sau nu.

Ședința se încheie. Wallander îl reținu pe Martinsson.

– E mai bine să fim înarmați, zise el.

Martinsson păru surprins.

– Credeam că Nyman o să fie în Lund.

– Ia-ți arma, s-o ai la tine în caz de nevoie, zise Wallander. Asta-i tot.

Furtuna de zăpadă nu ajunse la Skåne. A doua zi, cerul era acoperit de nori. Bătea un vânt slab, stătea să plouă și afară erau patru grade Celsius. Wallander rămase nehotărât mult timp în fața puloverelor până se hotărî pe care să-l îmbrace.

Se întâlniră la ora șase în sala de ședințe. Hansson plecase deja spre Lund. Svedberg se ascunsese după un pâlc de copaci, de unde vedea intrarea casei lui Nyman. Rydberg dezlega cuvinte încrucișate în sala de recreere. Wallander își scosese arma și își pusese hamul care niciodată nu-i venise tocmai bine. Martinsson își pusese arma în buzunarul de la haină.

La șapte și nouă minute, primiră un mesaj de la Svedberg. *Pasărea și-a luat zborul.* Așteptară. La opt fără șase minute, veni mesajul de la Hansson. *Pasărea a aterizat.* Rolf Nyman condusese destul de încet.

Martinsson și Wallander se ridicară in picioare. Rydberg îi privi de după revistă și le făcu semn din cap. Ajunseră la casă la opt și jumătate. Svedberg îi salută. Câinele lătra. Dar casa era cufundată în întuneric.

– Am verificat broasca, zise Svedberg. Se descuie ușor.

Wallander și Svedberg ținură lanterna, iar Martinsson reuși să descuie ușa. Svedberg se întoarse la postul său de observație.

Intrară. Wallander aprinse toate luminile, ceea ce îl luă prin surprindere pe Martinsson.

– Nyman pune muzică în Lund, îi zise Wallander. Hai să ne-apucăm de treabă.

O luară încet și metodic prin toată casa. Nu găsiră nicio urmă care să demonstreze că acolo locuia și o femeie. În afară de patul care fusese al lui Holm, mai exista doar un singur pat de o persoană.

– Trebuia să fi luat și un câine polițist cu noi, zise Martinsson.

– Nu cred că ține marfa acasă, răspunse Wallander.

Percheziţionară casa vreme de trei ore. Cu puţin înainte de miezul nopţii, Martinsson îl contactă pe Hansson prin staţie.

– E multă lume aici, le zise Hansson. Şi bubuie muzica asta ca dracu'. Eu sunt afară. Dar e frig.

Continuară să caute. Wallander începuse să se îngrijoreze. Nu erau nici droguri, nici arme. Nimic care să indice orice implicare a lui Nyman în crime. Martinsson căutase şi în pivniţă, şi în clădirea adiacentă. Nu era nici urmă de echipamente de iluminat. Nimic. Doar câinele, care se dădea de ceasul morţii. De câteva ori, lui Wallander îi veni să-l împuşte. Dar în adâncul sufletului, iubea câinii. Chiar şi pe cei care lătrau.

La unu şi jumătate, Martinsson luă iar legătura cu Hansson. Încă nimic.

– Ce-a zis? întrebă Wallander.

– Că-s mulţi care stau grămadă şi pe-afară.

La ora două încă nu găsiseră nimic. Wallander începuse să creadă că făcuse o greşeală. Nu era nicio dovadă că Rolf Nyman era mai mult decât un simplu DJ. Minciuna despre prietenă nu putea fi considerată o încălcare a legii. Şi nu găsiseră nimic care să ateste că era dependent de droguri.

– Cred că putem să ne oprim, zise Martinsson. N-am găsit nimic.

Wallander îl aprobă.

– Eu mai rămân puţin, dar tu şi Svedberg puteţi pleca. Să-mi laşi staţia.

Martinsson puse staţia de emisie-recepţie pe masă. Staţia era deschisă.

– E timpul să punem punct, zise Wallander. Hansson trebuie să aştepte până îi zic eu că e liber, dar toată lumea de la secţie poate să se ducă acasă.

– Şi tu ce-ţi închipui că găseşti aici de unul singur?

Wallander surprinse sarcasmul din vocea lui Martinsson.

– Nimic, zise el. Cred că mai am nevoie de puţin timp ca să mă împac cu gândul că am dus ancheta în direcţia greşită.

– Lasă, mâine o luăm de la capăt, zise Martinsson. Asta-i viaţa.

Martinsson plecă. Wallander se aşeză şi privi prin cameră. Câinele continua să latre. Wallander înjură. Era convins că nu se înşală. Rolf Nyman fusese cel ce le ucisese pe cele două surori şi pe Holm. Dar nu găsise nicio dovadă. Rămase pe scaun încă o vreme. Apoi trecu din cameră în cameră, să stingă luminile.

Câinele se opri din lătrat.

Wallander îngheţă. Ascultă. Câinele se liniştise. Imediat simţi că se afla în pericol. Nu ştia din ce parte venea pericolul, dar îl simţea. Discoteca trebuia să fie deschisă până la trei. Hansson nu-l contactase. Wallander nici nu realiză ce îl făcuse să reacţioneze. Dar îşi dădu brusc seama că stătea în dreptul unei feres-

tre luminate din interior. Se aruncă într-o parte. Exact în acel moment, fereastra fu spulberată. Wallander rămase nemişcat pe podea. Gânduri contradictorii îi alergau prin minte. Cineva trăsese un foc de armă. Nu avea cum să fie Nyman. Hansson l-ar fi anunţat că plecase. Wallander se lipi de podea, încercând să scoată arma. Dădu să se tragă mai la întuneric, dar realiză că era gata să se expună din nou, în plină lumină. Cel ce trăsese ajunsese deja la fereastră.

Deasupra capului avea o lampă ce ilumina încăperea. Scoase arma şi ţinti becul. Când apăsă pe trăgaci, mâna îi tremură atât de tare, că-şi rată ţinta. Ochi iarăşi, ţinând pistolul cu ambele mâini de data asta. Glonţul spulberă becul. Camera se cufundă în întuneric. Rămase nemişcat, ascultând. Inima îi bătea să-i iasă din piept. Avea mare nevoie de staţia de emisie-recepţie. Câinele nu lătra. Ascultă cu atenţie. Dintr-odată i se păru că aude pe cineva în hol. Paşii uşori erau aproape de neauzit. Ţinti spre uşă. Mâinile îi tremurau. Dar nimeni nu intră. Nici nu realiză cât timp rămase aşa. Observă că masa stătea pe un covor. Cu mare grijă, fără să pună arma jos, începu să tragă de covor. Masa era grea. Dar se mişca. Apoi, exact când staţia ajunsese la îndemână, răsună o a doua împuşcătură. Glonţul atinse staţia care se sfărâmă în mii de bucăţele. Wallander se ghemui într-un colţ. Împuşcătura venise din faţa casei. Wallander realiză că nu se mai putea adăposti dacă trăgătorul înconjura casa şi venea din spate. Trebuie să ies de-aici, îşi zise. Dacă rămân în casă, sunt un om mort. Încercă disperat să găsească o cale de ieşire. Nu avea cum să iasă în luminile de afară. Cel ce era acolo avea să-l împuşte.

Ştiu că nu are decât o singură soluţie. Un gând care i se părea mai respingător decât orice. Trase aer în piept de câteva ori. Apoi se ridică în picioare, alergă în hol, trase un picior în uşă, se aruncă într-o parte şi trase trei focuri de armă înspre curtea câinelui. Un urlet îi spuse că-şi atinsese ţinta. În toate secundele care urmară, Wallander se aştepta să moară. Dar urletele câinelui îi dădură destul timp să se strecoare în întuneric. Îl văzu pe Rolf Nyman stând în mijlocul curţii, şocat de moartea câinelui. Abia apoi îl văzu şi el pe Wallander.

Wallander închise ochii şi trase două focuri de armă. Când deschise ochii iarăşi, văzu că Rolf Nyman căzuse la pământ. Încet, Wallander se duse spre el. Era încă viu. Un glonţ îl nimerise lateral. Wallander îi luă arma din mână şi se duse spre cuşca animalului. Câinele era mort.

În depărtare se auzeau sirene, din ce în ce mai tare. Îi tremura tot trupul. Se aşeză pe treptele din faţă şi aşteptă. Începu să plouă.

EPILOG

La patru și un sfert, Wallander ședea în camera de recreere din secția de poliție. Bea o cafea. Mâinile încă îi tremurau. După prima oră haotică, în care nimeni nu fusese în stare să explice ce se întâmplase, lucrurile începuseră să se mai limpezească.

Atunci când Martinsson și Svedberg plecaseră de acasă de la Nyman, îl contactaseră pe Hansson prin dispecerat exact când poliția din Lund era în plin raid la discoteca Lindei Boman, suspectând că înăuntru se aflau mai mulți oameni decât era permis legal. În haosul general de care era înconjurat, Hansson nu înțelesese ce îi spusese Martinsson. Crezuse că toți polițiștii plecaseră de la casa lui Nyman. Apoi, își dăduse seama prea târziu că Nyman însuși se strecurase pe o ușă din spate, pe care el nu o văzuse când inspectase discoteca. Îl întrebase pe unul dintre ofițerii de serviciu unde sunt angajații discotecii și i se spusese că fuseseră luați pe sus și duși la secția din Lund pentru anchetare. Presupusese că Nyman făcea parte din acest grup. Se hotărâse, deci, că nu mai are niciun motiv să rămână în Lund și se întorsese la Ystad, crezând sincer că acasă la Nyman nu mai era nimeni de mai bine de o oră.

În tot acest timp, Wallander se târâse pe podea, trăsese în lustre, fugise în curte, împușcase un câine și pe Rolf Nyman, pe care-l nimerise în șold.

De când se întorsese la Ystad, Wallander se gândise de câteva ori că avea toate motivele să fie furios. Dar putea să hotărască el pe cine anume să dea vina? Fusese o serie nefericită de neînțelegeri ce s-ar fi putut termina foarte prost, nu cu un singur mort, și acela, câine. Dar asta nu se întâmplase. Fusese cât pe ce.

E o vreme să trăiești, e o vreme să și mori, gândi Wallander. Aceasta e mantra pe care și-o repeta de când fusese înjunghiat în Malmö, cu mulți ani în urmă. Acum fusese iar cât pe ce să dea ortul popii.

Rydberg veni în camera de recreere.

– Rolf Nyman o să scape, zise el. L-ai nimerit într-un loc bun. Nu va rămâne cu sechele. Doctorii păreau să creadă că mâine putem sta deja de vorbă cu el.

– Era cât pe ce să ratez, zise Wallander. Sau să-l împușc fix între ochi. Trag foarte prost.

– Cei mai mulți polițiști trag prost, zise Rydberg.

Wallander sorbi iar din cafeaua fierbinte.

– Am vorbit cu Nyberg, continuă Rydberg. A zis că e posibil ca arma să fie ca aceea cu care au fost uciși surorile Eberhardsson și Holm. Au găsit și mașina lui Holm. Era parcată pe o stradă în Sjöbo. Probabil că Nyman a dus-o acolo.

– Deci ceva tot s-a rezolvat, zise Wallander. Dar încă nu știm ce e în spatele poveștii ăsteia.

Rydberg nu avea niciun răspuns la această afirmație.

Aveau să mai treacă încă vreo câteva săptămâni până când povestea fu lămurită. Dar când Nyman începu să vorbească, polițiștii reușiră să reconstituie o organizație construită cu măiestrie, care se ocupa cu importul a mari cantități de droguri din afara Suediei. Surorile Eberhardsson fuseseră acoperirea perfectă pentru Nyman. Ele organizaseră filiera din Spania, unde drogurile – produse atât în America Centrală, cât și în Asia – ajungeau pe vase de pescuit. Holm fusese acolitul lui Nyman. Dar la un moment dat, moment pe care nu reușiseră să-l identifice exact, Holm și surorile Eberhardsson își uniseră forțele și, în lăcomia lor, se hotărâseră să sară peste capul lui Nyman.

Când acesta realizase ce se întâmpla, lovise la rândul lui. Avionul căzuse exact în aceste momente. Drogurile erau aduse din Marbella până în nordul Germaniei. Zborurile de noapte spre Suedia decolau de pe o pista privată din afara orașului Kiel. Avionul se întorsese mereu acolo, cu o singură excepție: ultima dată, când se prăbușise. Comisia însărcinată cu anchetarea accidentului nu reușise să determine cauza exactă. Dar existau semne că avionul era în așa o stare proastă, încât se combinaseră mai mulți factori, probabil.

Wallander însuși condusese interogatoriul lui Nyman. Dar când alte două crime grave avură loc, fu nevoit să predea cazul. Cu toate astea, înțelese de la început că Rolf Nyman nu era vârful piramidei pe care o desenase. Erau alții deasupra lui, oameni cu bani, oameni invizibili, care, dincolo de fațada de cetățeni nepătați, aveau grijă ca drogurile să continue să intre în Suedia, fără întrerupere.

Wallander se gândi în multe seri la piramide. La vârful pe care tatăl său în-

cercase să-l atingă. Acea ascensiune putea fi simbolul propriei sale munci. Niciodată nu ajungea până în vârf. Mereu exista câte cineva atât de sus şi de departe, încât nimeni nu-l putea atinge.

Dar în dimineaţa aceea de 7 ianuarie 1990, Wallander era pur şi simplu obosit. La cinci şi jumătate, nu mai suportă. Fără să mai spună nimănui vreo vorbă, se duse acasă. Făcu duş şi se târî în pat, dar nu putu să adoarmă. Numai după ce reuşi să găsească un somnifer, într-o cutie uitată în dulapul din baie, reuşi să doarmă şi nu se mai trezi până a doua zi, la ora două după-amiaza.

Îşi petrecu restul zilei la secţie şi la spital. Björk apăru şi-l felicită pentru eforturi. Wallander nu-i răspunse. Considera că mai tot ce făcuse fusese greşit. Avuseseră noroc, nu inteligenţa lor îl doborâse pe Rolf Nyman. Apoi avu prima conversaţie cu Nyman, la spital. Omul era palid, dar părea să fie perfect lucid. Wallander se aşteptase ca Nyman să refuze sa scoată vreo vorbă. Dar el îi răspunse la o mulţime de întrebări.

– Surorile Eberhardsson? întrebă Wallander înainte să încheie discuţia.

Rolf Nyman zâmbi.

– Două bătrâne lacome, zise el. Care au fost tentate de faptul că a apărut cineva în viaţa lor şi le-a oferit o aventură.

– Nu sună deloc plauzibil, zise Wallander. E un pas prea mare.

– Anna E. a trăit o viaţă destul de agitată în tinereţe. Emilia a fost mereu nevoită să stea cu ochii pe ea. Probabil că în sinea ei îşi dorea să fi trăit şi ea la fel. Ce ştim noi despre oameni? Doar că toţi au slăbiciunile lor. Şi asta e ceea ce trebuie să ştii: care sunt slăbiciunile lor.

– Cum le-ai cunoscut?

Răspunsul fu surprinzător.

– Am cumpărat un fermoar. Am văzut două bătrâne şi mi-a venit o idee nebunească. Puteau să ne fie de folos. Ca acoperire.

– Şi apoi?

– Am început să le vizitez. Am cumpărat nişte aţă. Am vorbit cu ele despre călătoriile mele prin lume. Şi le-am povestit ce uşor e să faci bani. Şi ce scurtă e viaţa. Dar niciodată nu e prea târziu. Şi-am văzut că mă ascultă.

– Şi apoi?

Rolf Nyman ridică din umeri.

– Într-o zi le-am făcut o ofertă. Cum se zice? O ofertă de nerefuzat.

Wallander voia să îl întrebe mai multe. Dar dintr-odată, Nyman refuză să mai vorbească despre asta, aşa că schimbă subiectul.

– Şi Holm?

– Şi el era lacom. Şi slab. Prea prost ca să realizeze că n-are cum să mă prostească pe mine.

– Cum te-ai prins de planurile lor?

Rolf Nyman clătină din cap.

– Asta n-am să-ţi spun, zise el.

Wallander plecă de la spital spre secţie. Acolo avea loc o conferinţă de presă şi, spre uşurarea lui, reuşi s-o evite. Făcu un raport despre discuţia pe care o avusese cu Nyman şi apoi se duse acasă. Îşi făcu ceva de mâncare, dormi câteva ore. Se gândi să o sune pe Linda, dar n-o sună. Seara, ascultă *La Traviata*. Se gândi să-şi ia neapărat câteva zile libere. Se duse în pat şi adormi abia pe la două.

Telefonul fu înregistrat de dispeceratul poliţiei din Ystad pe 8 ianuarie la cinci şi treisprezece minute dimineaţa. De răspuns, răspunse un poliţist extenuat care fusese de serviciu aproape fără pauză, încă din ajunul Anului Nou. Ascultase vocea tremurândă şi, iniţial, fusese convins că e o persoană în vârstă, puţin confuză. Dar ceva totuşi îi atrăsese atenţia. Începu să pună întrebări. Când discuţia se încheie, nu mai avu decât o clipă să reflecteze la cele auzite. Apoi puse mâna pe receptor şi formă un număr pe care îl ştia pe dinafară.

Când telefonul îl smulse pe Wallander din braţele somnului, era adânc cufundat într-un vis erotic. Când întinse mâna spre telefon se uită şi la ceas. Un accident de maşină, îşi zise el în gând. A fost polei pe jos, sau a condus vreunul prea repede. Morţi. Sau iarăşi confruntări cu refugiaţii din Polonia, care veneau cu feribotul de dimineaţă. Se ridică în capul oaselor şi îşi lipi receptorul chiar de obrazul care încă îl înţepa.

– Wallander, lătră el.

– Nu te-am trezit, nu?

– Eram treaz.

De ce dracu' mint? se întrebă el. De ce nu spun adevărul? Că nu-mi doresc nimic mai mult decât să mă culc la loc şi să-mi reiau visul cu femei goale?

– M-am gândit să te sun. A sunat un bătrân fermier din Lenarp. Zice că o vecină de-a lui e legată pe podea şi că altcineva a murit.

Wallander localiză cu uşurinţă Lenarp în gând. Nu era foarte departe de Marsvinsholm, o zonă neobişnuit de deluroasă pentru Skåne.

– Pare grav. M-am gândit să te sun întâi pe tine.

– Cine mai e pe-acolo?

– Peters şi Norén sunt pe stradă, îl caută pe unul care a spart o vitrină la Continental. Vrei să-i chem la secţie?

– Zi-le să se ducă la intersecția dintre Kadesjö și Katslösa și să mă aștepte acolo. Dă-le adresa. Când ai primit reclamația?

– Acum câteva minute.

– Ești sigur că nu e vreun bețiv?

– Nu părea să fie beat.

Wallander se dădu jos din pat și se îmbrăcă. Odihna de care avea atâta nevoie nu îi era acordată.

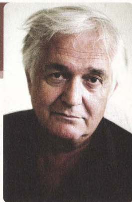
Ieși în oraș, trecu pe lângă proaspăt construitul depozit de mobilă de lângă șoseaua principală și simți marea întunecată ce se zbătea nu departe. Cerul era acoperit de nori.

Vin furtunile de zăpadă, își zise el. Mai devreme sau mai târziu, se vor năpusti asupra noastră.

Mașina de poliție îl aștepta la intersecția cu Kadesjö.

Încă nu se luminase de zi.

HENNING MANKELL

Henning Mankell a avut o copilărie grea. Mama sa a părăsit familia la un an după nașterea lui și n-a reapărut decât când era deja adolescent. Spre norocul lui, tatăl său a mutat întreaga familie de la Stockholm într-un sat și într-o casă în care imaginația și talentul pentru scris al lui Henning au înflorit. În ciuda iernilor reci și a distanței față de capitală, pădurile de brad și peisajul neatins de țară au fost un mediu perfect pentru dezvoltarea copiilor. Bunica lui a avut o influență decisivă în primii ani de viață. Ea l-a învățat pe Henning să scrie. Deopotrivă cititor pasionat, tânărul Henning s-a îndrăgostit de operele lui Mungo Park și ale altor exploratori ai Africii, care i-au oferit viziuni extraordinare ale unei lumi dincolo de granițele Suediei. Africa era „cel mai exotic loc pe care mi-l puteam închipui, capătul lumii". Și-a jurat că într-o zi va vizita acest continent.

Pe la șaisprezece ani, dezamăgit de școală, s-a înrolat în marina comercială. După doi ani s-a întors în Suedia, unde s-a angajat ca mașinisit la un teatru din Stockholm. Adora teatrul, deși era plătit foarte prost. Până la douăzeci de ani, scrisese deja o piesă. Avea să mai scrie și altele. Visul african continua să crească în imaginația sa. La sfârșitul lui 1972, strânsese destui bani pentru a-și plăti călătoria până în Guineea-Bissau. Acolo s-a simțit ca acasă și s-a întors de mai multe ori, stabilindu-se în cele din urmă în Mozambic, unde a fost invitat să fondeze primul teatru profesionist al țării, Teatro Avenida, și unde locuiește și azi.

Toate romanele scrise de el sunt pigmentate de temerile sale în privința relelor ce bântuie societatea de astăzi. „Știm că dacă un sistem de justiție nu funcționează corect, democrația este condamnată la moarte", declara el într-un interviu.

Inspectorul Kurt Wallander a fost prezentat publicului suedez în 1991, în *Criminali fără chip*, o poveste despre rasism, care a câștigat mai multe premii. Acum faima sa a devenit mondială și în 2008, britanicii l-au putut vedea în trei dramatizări ale romanelor polițiste scrise de Mankell, realizate de BBC, cu Kenneth Branagh în rol principal.

Reader's Digest

COLECȚIA DE ROMANE

READER'S DIGEST, BUCUREȘTI